MANIPULARE LA ZAGREB

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gerard de Villiers

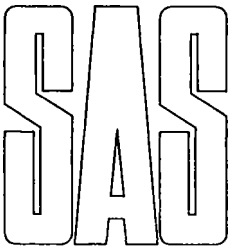

Manipulare la Zagreb

V.1.0

V.1.0

ISBN:
973-9138-26-8

Malko Productions – Paris,
Manip o Zagreb
© Gerard de Villiers
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA
1997

Gerard de Villiers

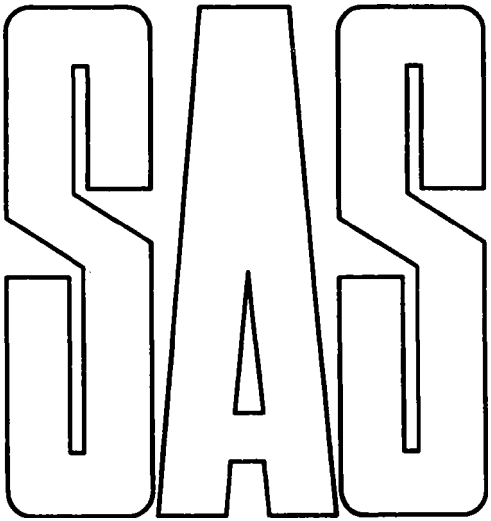

Manipulare la Zagreb

În româneşte de Cristina Szabo

Tineretului

1997

Capitolul I

Ploaia se porni dintr-o dată, ca şi cum o găleată uriaşă s-ar fi prăvălit din norii cenuşii, ce veneau dinspre Atlantic îndreptându-se spre lunga fâşie de pământ unde se înşiruiau blocurile din Miami Beach. Puţinii înotători continuară să se zbenguie în valuri, iar cei ce leneveau la soarele încă arzător ceva mai devreme, se grăbiră spre adăposturile cele mai apropiate, lăsând pustie limba de nisip ce se întindea pe mai mulţi kilometri.

Boris Miletici se îndepărtă cu regret de tânăra brună cu care flirta pe cearceaful de plajă. În afară de nume, Swesda Damicilovici[1] şi de faptul că era iugoslavă ca şi el, mai ştia că lucrează ca recepţioneră la *Fontainbleau,* enormul palat *rococo* plantat la marginea plajei, la câteva sute de metri de locul unde se aflau. O agăţase cu trei ore în urmă, pretextul fiind că ea citea un ziar din ţara lor. La început, fusese ceva maşinal, pentru că nu avea nimic ieşit din comun, cu părul acela ţepos, negru ca pana corbului şi cu privirea stranie, care părea că nici nu vede.

L-a dus cu gândul la o arăboaică. Apoi, după o glumă, când gura cărnoasă şi prea roşie s-a deschis într-un zâmbet larg, dând la iveală dinţii strălucitori, privirea lui Boris a alunecat pe sânii mari înghesuiţi într-un costum prea strâmt, urcând apoi spre buzele răsfrânte într-un surâs senzual. Privirea lui Swesda se lumină dintr-o dată, cercetând cu lăcomie trupul atletic al lui Boris, oprindu-se câteva fracţiuni de secundă mai mult asupra costumului de baie albastru ce se mula pe un organ genital impresionant. Cu părul negru tuns scurt şi cu musculatura bine întreţinută, cu trăsăturile regulate, Boris semăna cu un salvamar, dintre aceia care supraveghează plaja imensă din foişoare. Cu toate că se bronza repede, pielea lui era încă neplăcut de albă. Nu se afla în Florida decât de câteva zile.

După câteva zbenguieli în apă şi un popas la unul dintre barurile de pe plajă, unde Boris a băut un Johnny Walker şi proaspăta lui cucerire un Cointreau cu gheaţă, Swesda s-a mai dezgheţat un pic, adoptând de mai multe ori o atitudine făţiş provocatoare. Din când în când îşi trecea limba ascuţită peste buzele roşii. Boris s-a topit brusc, la o privire mai insistentă.

[1] Stea (n.a.).

Revenindu-şi, se aplecă spre urechea fetei, întinsă lângă el şi îi şopti:

— Mă exciţi…

Dintr-o dată, Swesda se închise în ea ca o stridie. Măsurându-l cu privirea, spuse cu duritate:

— Nu-mi plac băgăreţii.

Cu toate astea, întreaga ei atitudine dovedea altceva. Boris şi-a spus în sinea lui că deseori sârbii erau aşa, bănuitori şi plini de orgoliu nebunesc.

Se pare că lui Swesda îi plăcea să aleagă.

N-a insistat, schimbând subiectul, arătându-i norii mari şi negri care se învălmăşeau dinspre Bahamas.

Încet, încet, Swesda s-a destins. Din nou, Boris a condus-o în apă şi, cum ea nu prea ştia să înoate, a profitat să o ia în braţe, strivindu-i sânii mari şi rotunzi de pieptul său. Sub pretextul că o ţine dreaptă şi-a strecurat un picior între coapsele ei, forţând-o să rămână lipită de el. Când au ieşit din apă, Swesda îşi pierduse aerul mândru. Lungiţi alături pe nisip, au început o conversaţie întreruptă de pauze lungi. Ca majoritatea perechilor de pe plajă, flirtau, schimbând râzând câteva sărutări.

Swesda Damicilovici se mai destinsese. Era sârboaică, din Kosovo, venită în SUA ca să scape de şomaj, cu banii câştigaţi la un concurs de frumuseţe.

— Eşti cu adevărat superbă, a remarcat Boris.

— Şi tu eşti musculos, îi răspunse Swesda, trăgând cu ochiul la pectoralii lui. Faci mult sport?

Boris Miletici îi cuprinse talia, strângând-o la piept. Atingerea tinerei femei îl pusese pe jar imediat, ceea ce nu-i scăpă lui Swesda Damicilovici!.. Aparent însă, gesturile o şocau mai puţin decât vorbele, căci nu a încercat să se îndepărteze.

Cu pântecele înainte, Boris se întreba dacă nu avea să explodeze prea devreme.

Brusc, Swesda îl sărută, limba ei trecând pe sub limba lui. Sfârcurile, abia acoperite de costumul de baie din nailon, păreau doi electrozi fixaţi pe piept pregătiţi pentru un straniu şoc electric. Cu un mormăit aproape dureros, el îi introduse o mână între coapse. Şi cum primele picături de ploaie începeau să cadă…

În câteva clipe, parcă venise potopul… Swesda s-a ridicat dintr-un salt şi-a îmbrăcat jeanşii cu o singură mişcare, înhăţând în trecere cămaşa.

— Unde mergem? întrebă ea.

Perdeaua cenuşie venind dinspre Atlantic înainta, cu toată viteza, umflând marea.

— Locuiesc acolo, într-un apartament, o anunţă Boris. Vino!

El arătă unul dintre nenumăratele blocuri ieftine ce se aliniau între Ocean Boulevard şi plajă, în mare parte neocupat, aparţinând unor persoane de pe Coasta de Est, care le foloseau în special iarna. Boris, care nu avea decât un prosop şi sandalele, o trase după el pe Swesda care alerga neîndemânatic pe nisip. Până să ajungă în clădire, erau uzi leoarcă. Swesda părea o Ofelie cu părul şiroind, iar Boris parcă ieşise de sub duş.

Gâfâind, ajunseră la adăpost şi Boris o trase pe tânăra femeie spre scara de acces către o galerie exterioară. Avea cheia apartamentului în costumul de baie. Deschise şi o împinse pe Swesda înăuntru, înainte ca ea să mai aibă timp de gândire.

Pătrunseră într-un living mare, mobilat fără gust. Swesda îşi privi suspinând imaginea reflectată într-o oglindă.

— Sunt udă leoarcă!

Costumul i se lipise de piele, ghicindu-se prin el sfârcurile sânilor, lunguieţe şi groase cât nişte creioane.

— Scoate chestia asta de pe tine, sugeră Boris Miletici cu o falsă indiferenţă.

Swesda îi întoarse spatele şi scoase partea de sus a costumului, fără să-şi dea seama că oglinda îi reflecta imaginea sânilor. Când îşi puse cămaşa, scoase un strigăt; şi mai udă decât costumul, aceasta devenise transparentă, desenând cu precizie sânii mari şi rotunzi, cu sfârcuri semeţe.

Swesda ezită câteva momente; dacă o scotea, rămânea goală! Boris Miletici se apropie de ea, cu privirea strălucitoare. Construise un întreg plan de seducţie, dar nu se mai putea abţine. O trase pe Swesda spre el, o împinse pe o canapea, începând să-i lingă buzele groase şi lăsându-se impregnat de umiditatea călduţă a tinerei. În mod normal, avea oroare de umezeală şi totuşi erecţia îşi regăsea toată vigoarea. Swesda îi răspunse la sărut. Nu îl respinse atunci când el îi dădu la o parte cămaşa ca să-i mângâie un sân. Doar respiraţia i se acceleră puţin. Îndrăzneţ, Boris Miletici atinse spatele cu mâna lui mare, apoi şi-o strecură între jeanşi şi piele atingând crupa umedă.

Încercă să strecoare degetul cel mare între rotunjimile ferme şi cărnoase. În acelaşi timp, pe partea cealaltă, îşi împingea din toate puterile sexul rigid în ţesătura jeanşilor. Era foarte aproape

de extaz.

— Încetează, ţi-am spus că nu-mi plac băgăreţii!

Cu brutalitate, Swesda îl împinse cu umărul, smulgându-i mâna dintre fese. Boris Miletici încremeni, dezorientat. Ea îl privea fix cu un amestec de ură şi jenă. Era prea excitat ca să se calmeze de la primul eşec. Dând la o parte cămaşa, îi prinse în palme sânii fără să se poată abţine, în dorinţa de a-i face şi mai mari. Erau fermi şi calzi, cu sfârcurile tari ca nişte nituri. Boris începu să tragă de ele şi deodată, Swesda, cu privirea rătăcită, îşi pierdu toată agresivitatea şi gemu:

— Opreşte-te, opreşte-te! O să mă înnebuneşti!

Nici vorbă să nu-i placă băgăreţii! Dezlănţuit, cu slipul deformat de erecţie, Boris Miletici începu să-i frece unul de altul, să-i frământe, cu privirea fixă şi respiraţia scurtă. Swesda închise ochii şi gemu cu mici suspine. Aproape nişte miorlăituri, îşi păstrase însă braţele pe lângă corp, ca şi cum n-ar fi vrut să participe. Ploaia bătea violent în ferestre şi parcă se înnoptase, atât de negru era cerul.

Boris Miletici îşi spuse că, dacă nu o va poseda imediat, avea să înnebunească. Fata aceasta, pe care acum trei ore n-o cunoştea, îl făcea s-o dorească aşa cum niciodată nu dorise o femeie. Poate era reacţia la ce urma să vină. Era prima zi în care se relaxa de la plecarea din Europa.

Abandonând unul dintre sâni, îşi strecură din nou mâna în interiorul jeanşilor, de data asta însă în faţă, chiar sub costumul de baie. Degetele sale avură timp să mângâie o blăniţă fină, înainte ca Swesda să i le îndepărteze cu brutalitate, cuprinsă de o criză de nervi imprevizibilă.

— Opreşte-te, ticălosule! urlă ea. Nu vreau să mă regulezi!

Încremenit, Boris o privi câteva clipe, fără să poată reacţiona. Apoi, o imensă furie îl cuprinse. Dacă n-ar fi dorit-o atât, ar fi pocnit-o, zvârlind o afară. Nu suportase niciodată femeile care te aprind şi te lasă baltă. O prinse de beregată cu mâna stângă:

— Vrei parale, ticăloaso! îi spuse el pe acelaşi ton. Cât?

— Porcule! replică iugoslava.

Cu toate acestea, expresia i se schimbase. Boris avu impresia că o pusese în încurcătură. Ţinând-o în continuare de beregată, o duse spre o măsuţă joasă, pe care se afla o servietă diplomat. Swesda făcu ochii mari văzând teancurile de o sută de dolari noi, frumos aranjaţi, peste care se afla un pistol automat mare şi negru.

Furia lui Swesda se stinse imediat. Privirea sa se încrucişă cu a lui Boris, întrebătoare şi interesată.

— Lucrezi cu traficanţii de droguri? întrebă ea.

— Nu, răspunse amuzat sârbul. Am mălai. Mult mălai. Chiar dacă plătesc bine şi te regulez în fiecare zi, tot nu l-aş termina.

Swesda nu scăpa din ochi pistolul masiv. Întinse mâna şi îl mângâie.

— De ce porţi armă?

În mod cert, o excita. Boris Miletici nu răspunse, dar pescui o bancnotă de o sută de dolari dintr-un teanc şi o înghesui în mâna tinerei femei.

— Ţi-ajunge o sută?

Swesda strânse pumnul.

— Cum vrei tu, spuse ea cu o voce neutră.

Făcea din nou pe indiferenta.

Fără să mai aştepte, Boris îşi scoase costumul de baie şi se trânti pe canapea. O trase pe Swesda lângă el şi, apucând-o de ceafă, îi împinse capul spre pântece. Ea deschise docilă maxilarele şi el se afundă în gura ei, o grotă caldă cu o limbă agilă. Apăsând-o pe ceafă, împinse până când ajunse în fundul gâtului. Era atât de excitat, încât simţea cum i se ridică părul pe ceafă. Ploaia bătea în geamuri, izolându-i de lumea de afară.

De mult nu se mai simţise aşa de bine. Swesda atinsese aproape podeaua în prestaţia sa, hotărâtă parcă să meargă până la capăt.

Cu un efort supraomenesc, el se agăţă de gura ei. Swesda îl privi ca un animal pe care îl laşi să flămânzească. Pupilele i se dilataseră, iluminate de ceva straniu şi buzele îi străluceau umede de salivă. În mod evident, se complăcea în rolul de sclavă, în ciuda răbufnirilor ei de revoltă.

Murmură, cu o voce răguşită:

— Nu ştii ce vrei!

Boris îi surâse larg, apucând-o de cureaua jeanşilor.

— Ba da! Să te regulez!

— Sunt murdară! protestă ea. Plină de nisip. Vreau să mă spăl mai întâi.

Avea un aer atât de sfârşit, că el nu protestă, împingând-o spre baie. Ea dădu drumul la apă, aplecându-se deasupra căzii. Apoi, fără să se întoarcă, desfăcu pantalonii şi reuşi să-i facă să alunece de-a lungul coapselor, unduindu-se pentru a smulge ţesătura prea strâmtă. Costumul de baie însă îi rămase lipit de

fese din cauza umezelii, în timp ce jeanşii îi cădeau graţios la picioare. Boris nu-şi putea lua ochii de la sexul umflat, umezit de costumul de baie.

Brusc îşi pierdu răbdarea.

Se apropie şi puse mâinile pe coapsele fetei, lipindu-şi membrul încins şi umflat de bumbacul umed.

— Nu te mişca! ordonă el.

Aveau timp, baia se umplea încet, iar el nu mai putea să aştepte.

Swesda se întoarse, cu o lucire complice în priviri, în timp ce Boris se freca încet de costumul de baie, având grijă să nu meargă până la capăt.

— Eşti un vicios afurisit! spuse ea cu o voce răguşită, ca o târfă supusă.

*

* *

Said Mustala pornise ştergătoarele pentru a putea observa clădirea cu tencuiala de un roşu tern. Trecuseră douăzeci de minute de când parcase lângă trotuarul lui Ocean Boulevard, în faţa blocului, comparându-i pe cei ce ieşeau cu o fotografie aşezată lângă el. Era aceea a lui Boris Miletici. Nu-i plăcea ploaia. Îi aducea aminte de dezgheţul din Rusia, de acel teribil 1945 când se retrăgea din bătaia tancurilor sovietice T.34, printre rămăşiţele diviziei SS „Croaţia”. O retragere care îl purtase tocmai în Argentina.

Lucrurile merseseră bine la început. Said Mustala, cetăţean musulman din Bosnia – Herţegovina, una dintre provinciile Iugoslaviei, se înscrisese în 1942 în Partidul Ustaşilor lui Ante Pavelici, şeful naţionalist croat, susţinut de nazişti. Pavelici crease partidul Ustaşist ca răspuns la dictatura instaurată de regele Alexandru al Iugoslaviei în 1929. Acesta din urmă a îndepărtat de la putere şi a asasinat toată intelectualitatea croată, răzând dintr-un condei Croaţia. Părăsindu-şi fără regret meseria de ucenic măcelar la Sarajevo, unde lucra şaisprezece ore pe zi pentru câţiva dinari, sedus de promisiunile lui Pavelici, care hotărâse să construiască o moschee în plin centru al Zagrebului pentru musulmanii croaţi, Said Mustala s-a alăturat ustaşilor. Cu ajutorul unuia dintre veri, care aparţinea gărzii apropiate liderului croat, a urcat repede treptele ierarhiei organizaţiei, pentru a deveni şeful uneia dintre bandele lansate de Ante Pavelici asupra inamicilor lui, sârbi, evrei sau comunişti.

În 1941, susţinută de nazişti, Croaţia a devenit independentă şi Ante Pavelici, aliat cu Hitler, domnea singur asupra ei, suprimând cu ferocitate enclavele sârbeşti şi gonindu-i pe supravieţuitori. Scopul lui era să aibă o Croaţie purificată din punct de vedere etnic.

Prima expediţie de pedepsire la care participase Said Mustala părea aidoma povestirilor tovarăşilor săi. Au ajuns pe înserat într-un sat sârbesc din regiunea Knin, l-au încercuit şi masacrul a început.

Metoda lor era de o simplitate biblică. Sosiţi în trei camioane, ustaşii se împărţeau în grupe de câte cinci. Năvăleau într-o casă, omorându-i mai întâi cu armele de foc pe cei ce încercau să reziste. Apoi, se bucurau din toată inima să folosească lungile cuţite ascuţite. Înaintea fiecărei expediţii, şeful verifica dacă pumnalele puteau tăia o foaie de hârtie…

După o duşcă bună de *slibovicz*[2], era mai uşor să tai gâtul unui om, dintr-o parte în alta, decât să ascuţi un creion. Celor care se predau li se tăiau bucăţi din carne, delicat, aşa cum se tranşează carcasa unei vaci. Said, graţie vechii lui meserii, devenise maestru în această tehnică.

Femeile aveau dreptul la un tratament special. Tinerele erau violate, iar apoi li se despica lent abdomenul. Dacă erau însărcinate, cei mai rapizi dintre ei smulgeau fătul, îl tăiau în bucăţi mici, cosând apoi pântecul în care puneau un iepure viu.

Bătrânelor li se tăiau câteodată sânii, doar aşa, pentru distracţie. Pruncii aveau parte de un joc îngrozitor: un ustaş îi arunca în aer, prinzându-i în vârful cuţitului lung. Asta în faţa mamei bineînţeles… Prima dată când Said Mustala încercase, lăsase nou-născutul să cadă pe pământ şi acesta începuse să urle. Vexat, în faţa sarcasmelor camarazilor săi, l-a aruncat din nou, mai sus şi de această dată l-a străpuns chiar prin mijlocul trupului, surprins de uşurinţa cu care lama a trecut prin el ca prin unt… Apoi, i-a pus capăt vieţii şi mamei, o ţărancă roşcovană care urla, tăindu-i gâtlejul dintr-o singură mişcare…

Aceste expediţii erau întreprinse fără probleme de conştiinţă, fără interogatorii, fără supravieţuitori şi practic fără nici un risc. În plus, toţi aceşti ţărani aveau ceva comori ascunse, pe care le ofereau în speranţa naivă că s-ar putea salva. Aveai cu ce duce o viaţă frumoasă la Zagreb.

Erau obligaţi să facă un singur lucru: fiecărui cadavru trebuia

[2] Ţuică de prune, specific iugoslavă (n.a.).

să-i scoată ochii. Toţi erau adunaţi în saci de iută şi aduşi drept ofrandă bunului Ante Pavelici, care ştia astfel că fidelii săi ustaşi îşi făcuseră cum trebuie datoria. După câteva luni, Said Mustala nu mai ştia câţi omorâse. Îi era, de altfel, indiferent, cruciada sa fusese dreaptă. Expediţiile începuseră însă să devină periculoase. Mai multe grupe căzuseră în ambuscade puse la cale de partizanii comunişti ai generalului Tito. Când dădeau de un ustaş, aceştia îl ciopârţeau de viu şi îl sileau să-şi mănânce propria carne, înainte de a-l termina…

În 1944, Ante Pavelici hotărâse să creeze o brigadă SS din cele mai bune elemente ale sale cu scopul de a ajuta armata celui de-al Treilea Reich, aflată în plină destrămare. Said Mustala, care tocmai împlinise douăzeci de ani, s-a oferit voluntar printre primii. Ideea de a purta frumoasa uniformă neagră a SS-ului cu petliţe de argint îl seducea.

Evident, urmarea n-a mai fost aşa de distractivă. De la prima lor confruntare, SS-iştii croaţi, prost înarmaţi, prost antrenaţi şi prost plătiţi, au fost făcuţi bucăţi. Iar acolo nu mai era vorba de masacrarea sătucurilor fără apărare, ci de rezistenţa în faţa tancurilor T.34 şi a mitralierelor căzăceşti. Câteva luni mai târziu, Said a plâns aflând că Ante Pavelici fugise. Croaţia independentă nu mai exista, măturată de partizanii lui Tito, iar el. N-avea să-şi mai revadă ţara… Despuiat de uniformă, a urmat filiera Odessa până la Buenos Aires. Acolo a fost ajutat să-şi găsească o slujbă, ca măcelar.

Said Mustala prosperase, având acum trei magazine. Niciodată însă nu şi-a trădat idealul, păstrând legături strânse cu vechii ustaşi răspândiţi în întreaga lume, în Germania, în Australia, în Spania şi în America Latină, fără a mai vorbi de Canada şi Statele Unite. Moartea lui Ante Pavelici, la Madrid într-o mănăstire, în 1959, nu i-a descurajat fanatismul.

Comanditari care făceau caz de idealul lor croat recrutaseră în mai multe etape tineri, fiii vechii generaţii, cu scopul comiterii de atentate în Serbia, în special la Belgrad. Din fericire, rezultatele nu fuseseră pe măsura aşteptărilor. UDBA, poliţia politică a regimului titoist, veghea cu străşnicie: comandourile războiului rece erau aproape în totalitate interceptate, iar membrii lor împuşcaţi cu mare tam-tam. Acest lucru îi permitea regimului comunist să ameninţe cu pericolul ustaşist… Said Mustala ştia bine că nu mai rămăsese decât o mână de vechi fideli ca şi el, gata să moară pentru cauză, aşa cum juraseră în 1941

„Poglovnik”-ului[3] lor Ante Pavelici, sau să-i pedepsească cu moartea pe toţi trădătorii.

Cu siguranţă exista şi schimbul de mâine, precum fiul lui Said, crescut în spiritul ustaşist. El împreună cu alţii, se întâlneau în mod regulat, cam peste tot în lume, cântau bătrânele cântece croate, se rugau în faţa unei vechi fotografii a Poglovnik-ului lor, regrupaţi într-o organizaţie secretă, HRB[4].

În 1989, când Iugoslavia a început să se destrame şi Croaţia şi-a făcut cunoscută intenţia de separare de Serbia, un freamăt străbătuse universul ustaşilor. Mesagerii traversaseră lumea, contactând vechile filiere, trezind la viaţă reţelele secătuite, incitându-i pe tinerii care nu-şi cunoscuseră niciodată ţara.

Unul dintre aceşti mesageri îl contactase pe Said Mustala, care a răspuns prezent fără ezitare, în ciuda celor şaizeci şi şase de ani ai săi. I s-a explicat că o structură clandestină, izvorâtă din HRB, s-a pus în mişcare cu scopul de a îndeplini în mod discret anumite acţiuni, pe care guvernul oficial al Croaţiei, care tocmai îşi anunţase dorinţa de independenţă, nu putea să şi le asume… Said Mustala fusese mişcat până la lacrimi, aflând că blazonul croat cu pătrate albe şi roşii flutură din nou pe edificiile publice din Zagreb… Acolo unde comuniştii i-au interzis să rămână.

Bătrânul ustaş aşteptase, cu arma la picior, neştiind ce avea să i se ceară. Cu câteva săptămâni în urmă, primise un telefon misterios prin care i se cerea să se ducă la Miami, în Florida, pentru o misiune importantă, despre care va afla mai multe când va ajunge acolo; necunoscutul folosise semnalele de recunoaştere uzuale în mişcarea ustaşistă HRB şi astfel Said Mustala îşi dăduse acordul, puţin dezamăgit că nu merge în ţara sa. Ca toţi ustaşii, bineînţeles, fusese pe vremuri condamnat la moarte în contumacie, însă în noua Croaţie independentă era în siguranţă.

— Zagrebul, mai târziu, afirmă interlocutorul său.

Said Mustala fusese nevoit să se resemneze. Datorită paşaportului argentinian, putea să călătorească oriunde. Sosit în Florida trei zile mai târziu, se dusese la hotelul care îi fusese indicat, în North Miami şi închiriase o maşină.

Chiar în aceeaşi dimineaţă, primise prin telefon instrucţiunile suplimentare şi găsise la recepţie, pe numele său un plic cu o

[3] Călăuzitorului (n.a.).

[4] Hrvatsko Revolucionatno Bratsvo – Frăţia Revoluţionară Croată (n.a.).

fotografie. Fără să discute, se pregătise să îndeplinească ceea ce i se cerea.

Era ca în vremurile bune.

Ploaia se înteţea. Sătul de aşteptare, se hotărî să procedeze la o verificare şi se duse la o cabină telefonică. Cu cămaşa înflorată, trăsăturile bine conturate şi tenul său mai, se integra perfect în şuvoiul de „latinos” care alcătuiau majoritatea populaţiei din Miami.

Introduse un „quarter[5]” într-un telefon public şi formă un număr, lăsând să sune de zece ori.

După ce închise, se duse la maşină şi reflectă. Avea tot ce-i trebuia ca să deschidă o broască. Dacă avea şi avantajul surprizei, nu era deloc rău. Încuindu-şi maşina, se îndreptă spre imobilul roşu tern şi împinse uşa de la intrare.

*

* *

Continuând să stea aplecată peste cadă, Swesda se întoarse, aruncând o privire tulbure asupra erecţiei lui Boris şi o pipăi pe toată lungimea, cu vârful degetelor.

— Mângâie-te, ordonă ea, cu voce răguşită. Asta mă excită!

El ascultă, îndepărtând degetele tinerei femei, congestionat, încurcat, întrebându-se până când ticăloasa asta mică avea Să-l manipuleze. Apoi mâinile îi reveniră pe şalele cambrate, frământându-le, murmurând obscenităţi la vederea acelei crupe somptuoase, elastice, primitoare. Milimetru cu milimetru, continuă să facă să alunece costumul de baie, dând la iveală triunghiul negru, ascuns între coapsele pline.

Când sună telefonul, tresăriră amândoi. Un şuvoi de adrenalină curse prin venele lui Boris Miletici. Nu aştepta nici un telefon... Trebuie să fi fost o greşeală, sau un apel pentru cel care îl împrumutase acest apartament... Soneria se opri în sfârşit şi Swesda remarcă ironic, cu un surâs pe buze:

— Ia uite, nu mai eşti excitat...

Automat, el reîncepu să se mângâie, gândindu-se din toate puterile la ceea ce avea să-i facă. Swesda îl privi din nou, cu aceeaşi expresie nesigură.

— Îmi place să privesc un tip care şi-o freacă, spuse ea. Mă excită teribil. E bestial.

De data asta era prea mult. Dintr-o singură mişcare, Boris reuşi să tragă costumul de baie de pe coapsele desfăcute. Baia

[5] Monedă de 25 cenţi (n.a.).

se umpluse şi Swesda se aplecă să închidă apa.

— O să dea pe din afară!

Ea fu nevoită să se cambreze şi mai mult, iar sexul i se ridică puţin, deschizându-se.

Boris Miletici ţâşni dintr-o unică şi feroce mişcare de şale, ţeapăn ca o coadă de săpăligă. Faptul că Swesda, care închisese robinetul îi arătă fesele, îl înnebunea. Simţi ceva ca o apăsare dulce şi strânsă palpitând în jurul lui şi încercă din nou să câştige câţiva milimetri spre capătul acelui pântece larg deschis. Swesda, ţinându-se cu ambele mâini de marginea căzii, începu să urle:

— Ticălosule, mă despici! Opreşte-te.

Boris se retrase aproape de tot şi reveni, propulsându-se cu cele. Optzeci de kilograme, trăgându-şi abdomenul şi aşa plat, pentru a nu pierde un milimetru din penetrare. Swesda mai scoase un strigăt, apoi se întoarse, cu privirea pierdută, nebună.

— Haide, haide, dacă asta vrei. Mă despici. Ah, cum mă mai despici!

Devenise din nou sclavă. Ea oscila fără încetare între o agresivitate mocnită şi o supunere masochistă. O adevărată înfocată, gândi Boris Miletici.

Plăcerea provocată de această docilitate îi dădu impresia că pătrunde şi mai adânc, cu fiecare mişcare din şale. Gâfâia ca un tăietor de lemne gata să dea ultimele lovituri unui copac, iar Swesda se mulţumea acum să se smiorcăie. Membrul lui Boris se mişca înainte şi înapoi în pântecele inundat, cu o uşurinţă surprinzătoare.

Prea uşor…

Boris, care începea să aibă crampe, se retrase complet, privi lung despicătura, se ridică pe vârfuri şi, cu aceeaşi brutalitate, apăsă mai sus, împingând ca un nebun.

O fracţiune de secundă, crezu că sfincterul avea să-l respingă. Apoi, presiunea fu prea puternică pentru muşchiul anal, iar membrul său gros pătrunse dintr-o mişcare până în adâncul şalelor lui Swesda. Aceasta scoase un urlet dementţial, se arcui, cu ochii plini de lacrimi, proferând injurii şi încercând să de degajeze.

Urlă din nou, apoi spuse cu o voce sfâşiată precum crupa pe care el o martiriza.

— Da! Da! Mai tare!

Cuvintele i se furişară până în creier, declanşând un soi de

fulger cald care ajunse până în pântece, făcându-l să termine brusc, fără a se putea reţine. Cu degetele înfipte în carnea elastică a coapselor tinerei femei, se goli îndelung, stele jucându-i în faţa ochilor. Îi fură necesare mai multe secunde să realizeze că cineva suna la uşă... Probabil era menajera.

Aplecată deasupra căzii, cu părul în apă, lui Swesda îi reveni glasul.

— Ticălosule, spuse ea, m-ai măcelărit! Sângerez.

Boris ieşise din ea, încă nedomolit şi nebun de dorinţă.

— Rămâi aici! spuse el, mă întorc să fac o baie cu tine. Mă duc să vorbesc cu menajera.

Se înfăşură în pripă într-un prosop şi ieşi din baie. Cu picioarele goale, se duse să deschidă şi rămase încremenit în prag.

*

* *

Cel care se afla în faţa lui era la fel de surprins. Said Mustala sunase din conştiinciozitate, înainte de a-şi folosi „deschizătorul”, vrând să se asigure că apartamentul era gol. Într-o fracţiune de secundă realiză că cel pe care îl avea în faţă era omul pe care îl căuta, ceea ce îi dădea planurile peste cap.

— *Who are you?*[6] întrebă Boris, cu un aer neîncrezător.

Totuşi acel om mai scund şi mai bătrân decât el nu îl impresiona. Încrezător în forţa sa fizică, îl cântărea, nevrând să facă o greşeală. În situaţia lui, era de neiertat.

— Tu eşti Boris Miletici? întrebă Said Mustala în sârbo-croată.

După accent, Boris îşi dădu seama imediat că era un bosniac. Stomacul i se strânse. Nu era un semn bun dacă, fusese găsit aici. Cel puţin să nu fi fost trimis de unul dintre amicii lui new-yorkezi. Se agăţă de această explicaţie şi întrebă sec:

— *Who de you want to speak to?*[7]

Figura ridată a lui Said Mustala nu-şi schimbă expresia. Cu o mişcare agilă, mâna dispăru sub haină şi scoase un cuţit cu lama lungă de vreo treizeci de centimetri şi lată cam de trei sau patru, puţin curbată. Înainte ca Boris să poată face un gest, vârful armei se propti în gâtul lui.

— Ţi-a sunat ceasul! făcu bătrânul.

Boris Miletici simţi inima bătându-i cu putere. Ceea ce îl

[6] Cine sunteţi? (n.t.).

[7] Pe cine căutaţi? (n.a.).

obseda de săptămâni, se producea. Celebrul pumnal al ustaşilor i se apropia lui Boris de beregată, iar cel ce-l mânuia, sigur nu era un începător... Nou-venitul îl împinse în interiorul apartamentului, fără a întâmpina un gest de apărare. Gol, cu excepţia prosopului, se simţea şi mai vulnerabil... Cu o lovitură de picior, Said Mustala închise cu zgomot uşa. Maşinal, Boris întoarse capul spre baie. Să dea Domnul ca Swesda să nu iasă din baie!

— Ce vrei? întrebă în limba lui. Cine eşti? De ce mă ameninţi?

Bătrânul ustaş nu răspunse decât la prima întrebare.

— Banii pe care i-ai furat, spuse el simplu.

— Care bani?

— Banii pentru arme, ticălosule!

Ustaşul ridicase vocea. O flacără de nebunie dansa în ochii lui negri. Nici pe vremea lui nu se putea imagina aşa ceva! Tremura de furie. Chiar şi fără ordin, ar fi tăiat bucăţele un ticălos ca acesta. Să furi banii Organizaţiei, donaţiile oferite de sute de croaţi pentru a ajuta la eliberarea ţării lor! Era nedemn.

Said Mustala era aşa de concentrat, că nu văzu uşa băii întredeschizându-se. Boris Miletici îşi ţinu răsuflarea, dar nimeni nu apăru. Încercă să ia un aer degajat, numai că era destul de greu cu vârful ucigaş proptit în gât. Ploaia se oprise în sfârşit şi un petic de cer albastru se zări prin geamuri. I se păru de bun augur...

— De ce vrei aceşti bani, protestă el, nu pot să ţi-i dau; am venit aici la Miami ca să preiau livrarea. Cine te-a trimis? Miroslav?

Said Mustala nici măcar nu răspunse. Mai văzuse mincinoşi şi îi citea pe oameni dintr-o privire.

— Banii! repetă el. Unde sunt?

Boris realiză că orice i-ar fi spus, celălalt i-ar fi tăiat beregata, fără multe întrebări. Deodată, găsi o soluţie şi surâse chinuit.

— Cum te numeşti? Sunt sigur că luptăm pentru aceeaşi cauză.

Dezgustat, Said fu pe punctul să-i taie gâtul imediat. Se mulţumi să repete, ca un automat bine reglat.

— Banii? Unde sunt?

— Ascultă, pledă Boris, nu pot să ţi-i dau, nu-ţi aparţin. Sunt ai Organizaţiei. Dar am să ţi-i arăt. De acord?

— Unde sunt? repetă Said netulburat.

Dintr-o dată, Boris realiză că era leoarcă de sudoare, cu toate

că funcţiona climatizarea.

— Aici, pe masă, spuse el. Apropie-te.

Se dădu un pas înapoi şi, întorcând spatele înspăimântătorului vizitator, se apropie de masă. Said îl urmă, cu pumnalul ţinut la orizontală şi cu figura imobilă. Boris Miletici înconjură masa, se aplecă şi trase spre el servieta diplomat, începu să răsucească cifrul, ca şi când ar fi fost încuiat, apoi ridică spre Said Mustala o privire ce se voia nevinovată.

— Ai să vezi! Sunt într-un pachet!

Încuietorile săriră şi el săltă capacul servietei, băgând mâna înăuntru. O scoase plină, răsfirând spre Said Mustala un teanc de bancnote de o sută de dolari.

— Îţi dai seama, spuse el, numai aici sunt zece mii de dolari!

Cu un gest la fel de natural, puse deoparte teancul, iar degetele sale pipăiră patul pistolului automat, un SZ de nouă milimetri, cu un glonţ pe ţeavă. Boris încercă din toate puterile să zâmbească în continuare, gândindu-se la fata pe care o posedase cu atâta plăcere. Trăsăturile i se destinseră. Degetele apucaseră patul pistolului. Poate că expresia involuntară de triumf care îi traversase privirea îl alertă pe Said Mustala.

Bătrânul ustaş fandă ca un scrimer. Vârful oţelit al pumnalului trecu prin pielea servietei ca prin unt şi se înfipse în mâna lui Boris Miletici.

Acesta trase un urlet de agonie şi vru să se îndrepte. Mişcându-se, antrenă servieta şi răsturnă pe mocheta cenuşie teancurile de bani. Pistolul SZ căzu în acelaşi timp... Lui Boris nu avu timp să-i fie frică. Adversarul său îşi retrase lama, smulgând-o. În momentul în care Boris Miletici se ridică, cu figura crispată de durere şi de groază, primii douăzeci de centimetri ai cuţitului împins în faţă îl pătrunseră orizontal, puţin deasupra buricului. La început, Boris nu realiză: îl durea prea tare mâna. Apoi durerea invadă întreg corpul, ca o arsură compactă. Urlă, încercă să scoată lama şi se tăie adânc la mână în cele două tăişuri.

Said Mustala se dădu înapoi, scoţând cuţitul însângerat. Vechile reflexe îi reveneau.

Cu o mişcare fulgerătoare şi atent calculată, pumnalul descrise o linie orizontală, secţionând dintr-o dată laringele şi cele două carotide ale lui Boris Miletici. Strigătul acestuia se termină într-un gâlgâit. Cu privirea deja sticloasă, se împletici şi se prăbuşi pe mochetă, scuturat de spasmele agoniei.

Said Mustala aşteptă câteva momente ca jeturile de sânge ce

ţâşneau din carotide să se domolească, apoi se aplecă peste corpul întins pe o rână. Înţepă corpul fără viaţă, de sus în jos, înfigând de mai multe ori pumnalul până la mâner, de abia scoţând câteva picături de sânge. Încerca o plăcere senzuală, pe care n-o mai simţise de mult timp, înfigând acel pumnal lung şi îngust, ascuţit ca un brici, în carne de om. Lama era îndeajuns de suplă pentru a ocoli osul şi nu se bloca niciodată.

Îi aruncă o scurtă privire lui Boris Miletici. Avea trăsăturile împăcate, la fel ca ale tuturor morţilor, chiar dacă sucombase în cele mai rele torturi.

Îşi şterse calm pumnalul de draperii şi îl puse în teaca ascunsă în pantaloni. Mai rămânea o formalitate înainte de plecare. Îngenunche, scoase din buzunar un cuţitaş extrem de ascuţit şi îl deschise. Cu o mişcare precisă îl implântă în colţul ochiului drept al lui Boris Miletici, apoi îl răsuci, secţionând nervul optic. Nu-i mai rămase decât să apese pe mâner pentru a face să ţâşnească ochiul din orbită, ca o stridie din cochilia ei.

Îl puse într-o cutie de medicamente adusă în acest scop şi procedă la fel cu ochiul stâng. Apoi se ridică, fără să privească mortul cu orbitele goale.

Said Mustala îşi puse cutia în buzunar, închise servieta, lăsând pistolul pe mochetă. La ce bun să se încarce cu o armă nefolositoare? Misiunea sa era terminată: n-avea decât să raporteze şi să ducă banii înapoi.

Soarele strălucea din nou, încălzindu-i inima. La zece minute după ce plecă, Swesda îndrăzni în sfârşit să iasă din baie.

Strigătele lui Boris Miletici o îngheţaseră de groază, făcând-o să creadă că înnebunise. Se aventură în living, prudentă ca o pisică, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Primul lucru pe care îl văzu, fură picioarele goale ale efemerului său amant, care ieşeau de după canapea.

Avu curajul să se apropie de cadavru. Atunci zări faţa mutilată şi inima îi sări din piept. Doborâtă de o greaţă violentă, începu să vomite, apoi se grăbi spre uşă, urlând cât o ţinea gura.

Încă mai urla atunci când maşina de la „Homicide Squad” opri în faţa imobilului.

Capitolul II

Prinţul Malko Linge ridică paharul de Dom Perignon, împreună cu cei doi însoţitori care se găseau la masa lui. Chelnerul restaurantului *Schwartzenberg* îi invitase într-un loc mai retras, chiar pe terasa vechiului palat, separându-i de restul sălii printr-un paravan de pânză reprezentând o scenă de dragoste la curtea austriacă, datând de acum un secol.

— Pentru deznodământul fericit al afacerii noastre, spuse Malko.

Drept răspuns, se auzi clinchetul cristalului. Andrez Pecs, misitul de arme ungur, într-un costum poate puţin prea strâmt, congestionat ca de obicei, nu lăsa să i se vadă nimic pe figura dolofană. Având un birou la Varşovia, unul la Miami şi altul la Beirut, sediul societăţii la Viena, el însuşi locuind la Budapesta, prospera pe zi ce trecea.

Miroslav Benkovaci, cel de al treilea, mult mai tânăr, bărbos şi cu mustaţa înspicată, avea trăsăturile visătoare ca ale unui erou romantic. Lucirea aproape mistică din ochii lui negri accentua această latură pasională. Savura fără grabă paharul de Dom Perignon. De unde venea această şampanie era o marfă aproape necunoscută.

După ce goli cupa, se uită la ceas, al cărui cadran reprezenta blazonul croat cu pătrate roşii şi albe.

— Nu pot să mai stau mult cu voi, spuse el cu o voce peltică. Când ne revedem?

Andrez Pecs se întoarse spre Malko, aruncându-i o privire ce părea absolut sinceră.

— Când ar putea fi gata comanda, *mein lieber* Kurt?

În realitate, comanda furnizată de Pecs se găsea deja la Viena, într-un camion blindat. Malko păru să reflecteze.

— Cam într-o săptămână, să spunem, pentru siguranţă.

— E completă? întrebă îngrijorat tânărul bărbos. Aş vrea să o verificăm încă o dată împreună.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Scoase o foaie de hârtie din buzunar, desfăcând-o pe masă. Nu conţinea decât douăzeci de rânduri dactilografiate. Miroslav Benkovaci le citi pe rând cu voce joasă.

— Puşti M. 16[8]? Douăzeci de lăzi a câte şase bucăţi?

— Exact, confirmă Malko. Sunt modelul A. 2; cinci sute de dolari bucata.

— Şi muniţiile? întrebă Benkovaci.

— Calibrul 5,56. O sută de dolari mia de bucăţi. Aveţi o sută de mii de bucăţi. Cu şase încărcătoare de fiecare armă.

— Ne mai puteţi livra? întrebă îngrijorat Miroslav Benkovaci.

— Fără probleme, afirmă Malko. Este calibrul folosit de NATO.

— Şi lansatoare de grenade?

— Am prevăzut douăsprezece. Sunt M.79 care se fixează direct pe M. 16. O armă redutabilă. Trei sute de dolari bucata. Paisprezece dolari grenada.

Bărbosul dădu din cap, urmărind lista cu arătătorul.

— În regulă. Nu ştiu însă dacă ne ajung o mie două sute. Aş vrea să mai adăugaţi 50%.

— Să văd, spuse Malko prudent, dar s-ar putea să ne mai ia ceva timp.

— Bine, bine, s-o lăsăm, se corectă imediat Miroslav Benkovaci, nu pot să aştept. De altfel, am să vă mai dau în curând o nouă comandă.

Andrez Pecs îşi frecă mâinile, fericit ca un godac sătul.

— *Kein problem, mein lieber* Miroslav. Suntem oameni organizaţi şi serioşi. Atâta vreme cât nu avem probleme cu plata, puteţi primi tot ce doriţi. Nu-i aşa Kurt?

— Absolut, confirmă Malko, cu un surâs angelic.

În lunga sa carieră de lefegiu la *Central Intelligence Agency*, era pentru prima dată când întâlnea în carne şi oase un vânzător de moarte imediată şi un veritabil cumpărător. Slavă Domnului, se pricepea la arme. Altfel ar fi căzut în capcană rău de tot. Când apărea o problemă prea tehnică, Andrez Pecs îi sărea în ajutor. Doar aşa îşi câştiga pâinea. La rândul său, Malko se uită discret la ceas. Venise la Viena cu Alexandra, trupeşa sa logodnică, care profitase de acest dejun de afaceri pentru a merge la coafor. În acest moment, probabil că făcea nişte cumpărături care riscau să-l coste mai scump decât ce i-ar fi adus rolişorul de compoziţie, asta în cazul în care conversaţia se prelungea peste măsură.

— Bun, mitraliere M. 60, da, murmură Miroslav Benkovaci, aplecat deasupra foii. Şi aici va trebui sa mai comandăm curând muniţii…

— La cinci mii de dolari bucata nu sunt scumpe, sublinie

[8] Puşti de asalt americane (n.a.).

Andrez Pecs. Iar muniţia de 7,62, o sută douăzeci de dolari mia… Bine, *mein lieber* Miroslav, dacă aveţi de gând să folosiţi multă muniţie, va trebui să ne spuneţi din timp: nu noi le fabricăm…

Se lăsă pe spate, hohotind fericit. Discret, chelnerul care tocmai turna Dom Perignon, se sili să nu privească foaia aşezată pe masă… Aşteptară să plece pentru a continua. Miroslav Benkovaci, privea cu dezgust ultimul rând.

— Ce-aţi pus aici? RPG? V-am cerut TOW![9]

— Nu există TOW în acest moment, i-o tăie scurt Malko. Nu înainte de câteva luni. Toată producţia a fost absorbită de războiul din Golf. Dar şi RPG 7 este o armă antitanc foarte performantă…

— Şi mult mai ieftină, adăugă vioi vânzătorul de arme ungur. Un TOW, racheta PGM 719 T, costă peste douăsprezece mii de dolari. Un RPG 7, numai două mii cinci sute. Este o economie serioasă.

Nu preciză însă că pentru a utiliza un RPG 7 împotriva unui tanc, trebuia să fii un erou… Pe când cu un TOW, puteai să acţionezi de mult mai departe. În plus, PGM 7, material deja învechit de fabricaţie sovietică, avea tendinţa să ricoşeze pe blindajul ultimelor tancuri sovietice, aşa cum era modelul T. 72.

Miroslav Benkovaci clătină nemulţumit din cap.

— V-am spus că nu vrem marfă sovietică! Cu nici un preţ.

De această dată, uimirea celor doi interlocutori nu era prefăcută. Andrez Pecs dădu din cap reprobator.

— Câteodată sunt excelente! mai bune decât armele americane şi mult mai ieftine.

— Nu le vreau, repetă Miroslav Benkovaci încăpăţânat. De ani de zile luptăm împotriva comunismului şi nu vreau să le folosesc echipamentele…

Andrez Pecs surâse în faţa unei asemenea naivităţi. De când amestecau sentimentalismul cu războiul? Întrebă pe un ton muşcător:

— Şi ce o să faceţi dacă vă izbiţi de blindate?

Miroslav Benkovaci rămase mut, trăgându-se de barbă. În final, spuse în silă:

— Bine, lăsaţi RPG 7 în comandă. Vreau însă TOW de îndată ce le puteţi procura.

— *Kein problem,* afirmă Andrez Pecs. Pentru noi, este mai convenabil. Sunt mult mai scumpe.

---

[9] Rachetă antitanc (n.a.).

Se lăsă din nou tăcerea. Miroslav Benkovaci scosese un calculator din buzunar şi socotea. Când termină, ridică privirea şi spuse:

— Bun, rămâne aşa cum am stabilit, vă dau jumătate din cât face comanda. Cui dau suma aceasta?

Printr-un gest larg, Andrez Pecs îl desemnă pe Malko şi scoase un imens trabuc din buzunar.

— Banii îi ia prietenul meu Kurt. Eu nu sunt decât un modest intermediar.

Miroslav Benkovaci luă servieta diplomat aşezată lângă el şi o puse pe masă. O umbră de nelinişte îi traversă privirea sumbră.

— Îmi garantaţi buna funcţionare a armelor?

Figura gelatinoasă a lui Andrez Pecs exprimă protest şi guşa triplă îi tremură de indignare.

— Suntem oameni serioşi şi vindem marfă serioasă, spuse el sec. Dacă apare o problemă, adresaţi-vă arsenalelor americane. Niciodată n-am avut nici cea mai mică plângere din partea clienţilor noştri.

Evident, liberienii, cărora Andrez Pecs le livrase un lot de Mannlicher-Carcano învechite, fără percutor, n-avuseseră niciodată ocazia să reclame.

— Foarte bine, admise Miroslav Benkovaci, liniştit de această dublă asigurare.

Se pregătea să deschidă capacul servietei, când Andrez Pecs puse cu brutalitate mână mare deasupra.

— *Nicht hier!*[10]

Se întoarse şi chemă chelnerul care veni ploconindu-se.

— Am putea să folosim pentru câteva clipe unul dintre saloane?

— *Sofort!*[11] Urmaţi-mă.

Miroslav şi Malko se ridicară, lăsându-l pe Andrez Pecs să tragă din trabuc. Salonul particular nu fusese încă debarasat şi Miroslav Benkovaci fu nevoit să dea la o parte farfuriile murdare ca să aşeze servieta. Malko zări teancurile de bancnote de o sută de dolari nou-nouţe.

— Sunt puţin mai mulţi, din cauza schimbării TOW-urilor, spuse Miroslav Benkovaci. Va fi o sumă mai mică la recepţia comenzii. Vreţi să-i număraţi?

Malko se achită de obositoarea sarcină, sub ochiul prudent al

[10] Nu aici! (n.a.).

[11] Imediat (n.a.).

cumpărătorului, apoi închise servieta.

— E perfect, afirmă el.

Miroslav Benkovaci îl fixa un pic îngrijorat.

— Nu vor fi probleme?

— Cred că-l cunoaşteţi pe Andrez Pecs, spuse Malko. A făcut deja afaceri cu noul guvern croat. El răspunde de această afacere.

— Bine. De îndată ce aveţi marfa, daţi un anunţ în *Kurier* că vindeţi un Rolls Corniche albastru din 1974. Acela care va răspunde şi va întreba dacă este un *hard-top,* este mesagerul meu.

— Veţi intra în posesia mărfii aici, la Viena? întrebă Malko.

— Nu, va trebui livrată la noi în ţară.

— În Iugoslavia?

Miroslav Benkovaci încruntă sprâncenele groase.

— Nu mai există Iugoslavia. În Croaţia.

— Bine, dar vama?

— Treceţi pe la Maribor[12], în ziua şi la ora care vi se vor indica. Nu vor fi probleme. Ştiu că partea austriacă nu se uită la nimic.

Îi întinse mâna.

— Mulţumesc pentru că vă pasă de cauza noastră.

Pentru dolari, Andrez Pecs s-ar fi dedicat şi celei mai josnice cauze. Cât despre Malko, acesta era în serviciu comandat. Se simţea puţin jenat că îl înşală pe acest tânăr pe cât de fanatic, pe atât de naiv.

Sigur că armamentul comandat nu avea să servească la vânătoare. Trecutul Iugoslaviei era destul de presărat cu destule masacre, pentru ca nimeni să nu-şi facă iluzii asupra destinaţiei acestor arme…

Se întoarseră în restaurant. Andrez Pecs picotea, cu ochii mijiţi şi cu trabucul atârnând în colţul gurii. Cu toate acestea, realiză că Malko ţinea în mână servieta cu dolari. Se ridică şi îi strânse mâna lui Miroslav Benkovaci.

— Este o plăcere să facem afaceri cu dumneavoastră! Pot să vă conduc undeva?

— Nu, nu, spuse tânărul croat. Voi comanda un taxi pentru Schwechat. Sper că avionul nu va avea întârziere. La JAT[13], au ridicat toate salariile la trei mii de dinari, de la pilot, la femeia de

[12] Punct de frontieră între Austria şi Slovenia, provincie din nordul fostei Iugoslavii (n.a.).

[13] Companie aeriană iugoslavă (n.a.).

serviciu. Din cauza asta, grevele nu încetează.

De la primele cutremure care au zguduit Iugoslavia, cauzate de dorinţa de libertate a celor două provincii din nord – Slovenia şi Croaţia – vechi posesiuni ale Imperiului austro-ungar, economia iugoslavă se dezvolta greu, din cauza problemelor ce frământau ţara.

Din cele douăzeci şi două de milioane de iugoslavi, Slovenia avea 1,8 şi Croaţia 4,6 – din care şase sute de mii erau sârbi. Turismul, principala sursă de câştig, se redusese la zero. Club Med avea oroare de pogromuri…

Cei trei ieşiră împreună de la *Schwartzenberg,* situat chiar în centrul Vienei. Bentley-ul negru «Turbo» al lui Andrez Pecs era parcat în faţa restaurantului pe banda a doua, cu şoferul la volan. Miroslav Benkovaci rămase la recepţie pentru a comanda un taxi, în timp ce Andrez Pecs şi Malko se instalară în maşină pe bancheta din spate.

— Încântător băiat, remarcă ungurul între două fumuri. Sincer, patriot, cinstit…

Imposibil să ştii dacă glumea sau nu. Ungurii au uneori un umor foarte special.

— Mă lăsaţi la *Sacher!* întrebă Malko.

— N-aveţi timp să mergeţi cu mine până în Kartner Strasse? Am de gând să comand întreg mobilierul din vila mea din Budapesta la Claude Dalle, decoratorul parizian. A venit special de la Paris să ne sfătuim. Încă nu există aşa ceva în Ungaria. A creat pentru mine o masă de marmură încrustată cu pietre preţioase, o adevărată minune…

Toate astea reprezentau contravaloarea mai multor lăzi de muniţii. Malko declină politicos invitaţia. Nu voia, mai ales, s-o facă să aştepte pe Alexandra.

— Atunci vă duc la *Sacher,* spuse negustorul de arme ungur. Apoi, mă îndrept spre Budapesta. Veţi mai avea nevoie de mine?

— Nu cred, zise Malko.

Din contră, rolul său de compoziţie continua. Se întreba unde avea să-l ducă această afacere. Cei care cumpără şi vând arme sunt rareori cetăţeni onorabili. Dacă „cumpărătorii” descopereau că făcea parte din *Central Intelligence Agency,* era posibil ca primele muniţii să fie cheltuite pe el.

Capitolul III

Instalată la una dintre măsuţele de pe terasa unui vechi hotel vienez şi zărind Bentley-ul negru, Alexandra termină dintr-o singură înghiţitură paharul de Cointreau *on ice* şi se ridică spumegând de furie. Un taior de mătase Gianni Versace, extrem de scurt, se mula pe corpul admirabil, iar parul îi cădea în cascadă de aur pe umeri. Splendidă creatură! Înhăţă dintr-o mişcare duzina de pachete care o înconjura şi se îndreptă cu paşi mari spre maşină.

— Domnişoara pare furioasă, comentă calm Andrez Pecs.

Alexandra deschise nervoasă portiera Bentley-ului aruncându-i o privire turbată lui Malko.

— Nu aveai de gând să mai vii? şuieră ea. De o jumătate de oră mă agaţă toţi bărbaţii.

Evident, prin decolteul taiorului se zăreau sânii pe jumătate goi, iar ciorapii fumurii îţi dădeau ghes să scotoceşti pe sub fusta mulată din mătase.

— Ţi-l prezint pe Andrez Pecs, spuse Malko. Tocmai am terminat dejunul. Un *dejun important*, adăugă el.

— Nu era un motiv să mă faci să te aştept, rosti apăsat Alexandra. Unde este Elko?

— S-a dus să spele Rolls-ul, spuse Malko.

Ea aruncă pachetele pe jos în maşină şi se urcă. Pe negustorul de arme ungur, care ar fi trebuit să fi făcut de mult pace cu simţurile, îl trecu un fior. Nevastă-sa n-ar fi inspirat decât un prizonier scăpat de o pedeapsă foarte, foarte lungă...

— Am lăsat două taioare la Saint-Laurent, anunţă simplu Alexandra, trebuie să le luăm.

— Trebuie să trec mai întâi pe la Ambasada americană, obiectă Malko.

Împăciuitor, Andrez Pecs scoase trabucul din gură şi propuse plin de amabilitate:

— *Gradige Fraulein,* pentru că sunt răspunzător de această întârziere, permiteţi-mi să vi le ofer...

Surâsul său larg se stinse sub privirea furioasă a Alexandrei.

— Nu accept cadouri decât de la bărbaţii cu care mă culc. Cel puţin o dată. Nu este cazul dumneavoastră, *nicht war?*

— Calmează-te, spuse Malko.

— Nu! Am oroare să aştept. Şi nu vreau să mă perpelesc în timp ce tu discuţi cu aceşti „spooks[14]”.

Şoferul nici nu putu să pornească, căci ea sări din Bentley, adunându-şi pachetele…

Calm, Andrez Pecs se întoarse spre Malko.

— O să vă las la ambasadă. Sunt sigur o veţi găsi la Saint-Laurent.

Malko era furios. Încă o dată, CIA îi tulbura viaţa particulară. Jack Ferguson, şeful centralei, îl sunase chiar în acea dimineaţă, ca să-i ceară un mic serviciu, ce nu avea să dureze mai mult de două ore.

Evident, Alexandra, care avea o plăcere să dejuneze cu Malko şi apoi să facă dragoste la *Sacher,* într-una din rochiile proaspăt achiziţionate, explodase. Ca toate austriecele, adora să se dedea la plăcerile cărnii, după cele ale mâncării, în special după-amiaza.

Melancolic, Malko privea defilarea platanilor de pe Ring. Sigur că avea să se ducă după ea, dar aceste dispute sfârşeau prin a înăspri relaţiile. De această dată, nu era vina tumultuoasei sale logodnice. Se întorceau dintr-o escapadă amoroasă de la Paris, unde Alexandra îi lăsase pe croitori fără marfă. Doar la aeroportul Roissy II, sosind la terminalul D ca să ia cursa Air France pentru Viena, se oprise din cumpărături. Un progres enorm: monitoarele informau la timp pasagerii despre posibilele întârzieri şi cauzele lor, nu mai erau trataţi ca vitele.

Ceea ce nu reprezenta un lux: în Europa, 30% din toate zborurile întârziau, din cauza controlului de trafic, fără vina companiilor. La îmbarcare, li se mai rezervase o surpriză: neavând bagaje de cală, cu toate cumpărăturile Alexandrei, s-au putut înregistra automat, graţie noilor bilete magnetice. Gata cu coada…

La servirea mesei, Alexandra scoase un strigăt vesel: de puţin timp, Air France oferea la clasa Club feluri mai uşoare. Se aruncase asupra unei prepeliţe cu oţet de pere, meniu garantat numai pentru patru sute de calorii, dar cum mâncase şi muşchiuleţul de vită cu rozmarin al lui Malko, rezultatul nu mai era garantat.

Cert este că avea o dispoziţie de vis când coborâse la Schwechat. Afacerea iugoslavă risca teribil să tulbure această

[14] Spioni, agenţi secreţi (n.t.).

lună de miere.

*

* *

Jack Ferguson, şeful Centralei CIA la Viena, la fel de oxfordian ca totdeauna în costumul său în carouri, se aplecă surâzând asupra servietei-diplomat aşezată pe birou.

— Păcat că nu putem să împărţim suma asta frumuşică. Sigur aţi avea ce face cu ei, nu-i aşa?

Malko se abţinu să răspundă la o provocare atât de evidentă. Castelul său din Liezen îl costa din ce în ce mai scump în fiecare an. S-ar fi zis că structurile care rezistaseră mai multe secole aveau o plăcere răutăcioasă să cedeze în timpul scurtei vieţi a actualului proprietar, Alteţa Sa Serenisimă[15], prinţul Malko Linge, cu mai multe titluri nobiliare decât cu milioane de dolari... Fără CIA, Liezen ar fi fost de mult o ruină istorică. În plus, pietrele zidului de incintă erau de curând atinse de o maladie misterioasă, ce nu se putea vindeca decât cu o serie de substanţe la fel de scumpe precum caviarul...

— Nu mă ispitiţi! spuse Malko. Mai bine explicaţi-mi de ce m-aţi transformat în negustor de arme. Acest Miroslav Benkovaci pare totuşi un băiat drăguţ...

— *Yeah,* drăguţ, ricană americanul cu un aer absent. Se poate spune şi aşa.

Scoase din buzunar o bancnotă mototolită de o sută de dolari şi o compară cu cele din teancurile noi din servietă. Malko nu-l deranjă. Peste câteva clipe, şeful centralei scoase o exclamaţie de satisfacţie şi pescui o hârtie dintr-un teanc. Le puse alături pe birou.

— Priviţi! îi spuse lui Malko. Nu remarcaţi nimic?

Malko se aplecă şi el, examinând cu grijă cele două bancnote, fără să vadă vreo diferenţă demnă de luat în seamă.

— Văd două sute de dolari, conchise el. Ce e cu ele? Sunt false?

— Absolut deloc, îl corectă americanul. Priviţi însă numerele...

Malko urmă sfatul şi înţelese. Cele două bancnote aveau aceeaşi serie.

— Şi atunci? întrebă el.

Jack Ferguson închise servieta şi o puse în seiful din birou, aşezându-se apoi în faţa măsuţei joase pe care se găsea o

[15] Expresia în original: *Son Altesse Serenissime.* Iniţialele sale – SAS – dau titlul colecţiei (n.t.).

cafetieră.

— Această hârtie are o poveste, explică el. Acum o săptămână, o persoană a fost asasinată la Miami Beach. Un iugoslav croat, pe nume Boris Miletici. Avea beregata tăiată cu sălbăticie şi era ciopârţit cu cuţitul. În plus, i-au fost scoşi ochii. Priviţi.

Scoase dintr-un dosar câteva fotografii ale unei feţe mutilate, atât de hidoasă că Malko preferă să nu se mai uite.

— Era în posesia acestei bancnote?

— Nu. Această crimă ar fi putut fi pusă pe sema certurilor sângeroase dintre traficanţii de droguri, frecvente la Miami, dacă n-ar fi existat un martor. Acest Boris Miletici sosise de curând la Miami şi ocupa pentru câteva săptămâni apartamentul unui văr îndepărtat, un comerciant croat stabilit la New York. Cu câteva ore înainte de asasinat, agăţase pe plajă o tânără, iugoslavă şi ea, pe care a dus-o la el. Ea ne-a dat această bancnotă de o sută de dolari scoasă dintr-un teanc. Aceasta…

— Ştiţi cine este asasinul, o dată ce există un martor…

— Nu-i cunoaştem încă numele, dar graţie mărturiei acestei tinere femei, ştim că este vorba despre un iugoslav destul de în vârstă. Ascunsă în baie, ea a auzit o parte din conversaţie. Ucigaşul cerea banii, cei doi pomenind despre cumpărarea de arme…

„Homicide Squad” din Miami ne-a transmis acest dosar şi Langley a furnizat informaţiile Centralei noastre din Zagreb. David Bruce – COS – a luat legătura cu autorităţile locale. Boris Miletici era cunoscut. Puţin lichea, puţin perfid, s-a făcut remarcat de curând prin apropierea de partidul extremist HSP… Pretinsul urmaş al lui Ante Pavelici, cârpa naziştilor, militează pentru „Croaţia Mare”, care ar urma să înglobeze practic întreg teritoriul Iugoslaviei actuale… Fanatici periculoşi. În jurul HSP se află grupări clandestine gata să reînceapă acţiunile violente ale ustaşilor. Or, Boris a dispărut de la Zagreb acum câtva timp. Nu i s-a dat de urmă până la Miami. Nu ştim prea bine cum să exploatăm afacerea, până când prietenul nostru Andrez Pecs nu ne-a anunţat că fusese contactat, pentru cumpărare de arme, de către un croat, Miroslav Benkovaci, care nu acţiona în numele guvernului croat de la Zagreb. Am transmis datele la Zagreb şi, bingo!

— Adică?

— După datele poliţiei croate, Miletici şi Benkovaci aparţineau

aceleiaşi grupări clandestine!

— Cine este Benkovaci?

— Un croat de treizeci de ani. Acum zece ani a fost arestat de UDBA, poliţia secretă comunistă din Iugoslavia, pentru că încercase să creeze o mişcare pentru Drepturile Omului. A făcut patru ani de puşcărie şi după eliberare a fugit în Germania, unde a supravieţuit de bine de rău, alăturându-se unui cerc de foşti ustaşi. Acolo a stabilit relaţii cu HRB, grupul clandestin croat din exil de inspiraţie fascistă. Atunci când Croaţia şi-a proclamat dorinţa de independenţă, îndepărtându-se de tutela Belgradului, s-a întors repede la Zagreb. Gruparea clandestină de extremă-dreapta din care face parte proslăveşte lupta contra sârbilor.

— Acesta este motivul pentru care le veţi da arme?

Jack Ferguson surâse contrariat.

— Situaţia este complicată. În mod sigur, dorim ca Federaţia iugoslavă să nu se destrame. Nu trebuie însă ca sârbii să înăbuşe veleităţile democratice ale celorlalţi. Or, în Serbia, Partidul Comunist este încă atotputernic. Primul lucru pe care l-au făcut acum un an, a fost să confişte armele „gărzii teritoriale" a provinciei croate, lăsând Croaţia la cheremul intervenţiei militare sârbe. Şi atunci am intervenit…

— Cum?

— Am acceptat să livrăm arme uşoare statului croat, cu care să doteze Garda Naţională. Un fel de embrion al armatei. Preşedintele a fost de acord. Cu condiţia ca intervenţia noastră să fie discretă. Aici i-am solicitat colaborarea lui Andrez Pecs. Ne-a mai servit drept paravan în operaţii similare… Şi cum croaţii nu aveau credit, *Compania* a finanţat cumpărarea de arme ungureşti – în special Kalaşnikov – şi le-a pompat în rezervele armatei SUA. Aceste arme au trecut prin Ungaria, ca şi când ar fi venit de la Beirut şi toată lumea a fost mulţumită. Ambasadorul nostru la Belgrad a putut să nege că i-am ajutat în vreun fel pe croaţi.

— Acest Andrez Pecs este o persoană sigură?

— Sunt puţine pieţele unde nu are acces… În plus, prietenii noştri austrieci îi iubesc pe croaţi.

— Din cauza Imperiului austro-ungar?

— Exact. Acolo se simt la ei acasă. Cred că, dacă acest Miroslav Benkovaci s-ar fi adresat omologilor noştri austrieci, aceştia ar fi făcut totul ca să-l ajute…

Malko începea să înţeleagă fondul problemei.

— Din moment ce aţi livrat gratuit arme croaţilor, pentru ce vor să le plătească?

— Aici e interesant, mărturisi şeful centralei. Acele arme nu sunt destinate guvernului croat, ci clandestinilor... Este a două tentativă pe care o fac pentru a şi le procura.

— Prima o făcuse Boris Miletici?

— Da. Atât cât se poate reconstitui povestea; şi-a tras pe sfoară tovarăşii şi a fugit cu banii destinaţi cumpărării de arme. Clasic. Problema este că i-au dat de urmă. N-a profitat prea mult de dolari. Mulţumită acestei iugoslave care a asistat la crimă, am putut pune cap la cap toate piesele. Rapiditatea cu care Miletici a fost găsit arată că organizaţia HRB are ramificaţii întinse în Iugoslavia şi în străinătate. Şi are şi bani.

— De unde vin banii?

— De la croaţii care s-au îmbogăţit în străinătate. Printre altele, în Australia.

Malko nu vedea ce interes avea amestecul în această afacere croato-croată.

— De ce nu anunţaţi poliţia croată? se miră el. Să-l aresteze pe Miroslav Benkovaci.

— A fost primul lucru la care m-am gândit atunci când Andrez Pecs mi-a spus că fusese contactat de cumpărători. M-a întrebat dacă sunt de acord cu tranzacţia. Dacă refuzam, aceia s-ar fi dus în altă parte şi ar fi obţinut ce doreau. Am primit atunci instrucţiuni de la Langley, instrucţiuni care îmi ordonau să pătrund în operaţiune, prin intermediul acestei cumpărări de arme... Situaţia este foarte delicată în Iugoslavia. S-au adunat toate elementele pentru un nou Liban: două comunităţi care se urăsc, sârbă şi croată, una săracă, alta bogată, arme peste tot şi o armată care va lua foc la primul şoc: şaptezeci la sută din baza materială este sârbă, dar soldaţii aparţin tuturor etniilor. În cazul unei ciocniri, s-ar întoarce în locurile natale. În plus, oficialii de rang superior rămân foarte comunişti, opunându-se oricărei democratizări.

— Ce spun sârbii?

— Interzic separarea. Pentru ei ar fi o catastrofă. Aproape toate resursele se află în Croaţia sau în Slovenia. Nu le rămân decât câteva platforme ale industriei grele valorând cât greutatea fierului vechi din care sunt făcute. Nu agricultură, nu turism. În plus, în timpul războiului, din cauza lui Ante Pavelici, croaţii s-au alăturat naziştilor, în timp ce sârbii erau printre

partizanii lui Tito, croat, totuşi şi el. Aceasta a dus la mari masacre între 1941 şi 1945... Apoi, guvernul comunist de la Belgrad, dominat de sârbi, a făcut totul pentru a-i pedepsi pe croaţi pentru această eroare istorică...

— Şi acum?

— Au mai avut loc câteva mici masacre. Ar fi de ajuns o scânteie, pentru a se declanşa un adevărat război civil, care ar face mii de morţi şi nu s-ar mai opri...

— Credeţi că gruparea lui Miroslav Benkovaci ar putea declanşa aşa ceva?

Americanul făcu un gest evaziv.

— În mod clar, avem de a face cu fanatici. Nu ştim nimic despre ei: număr, infiltrare, şefi, relaţii. Şi, în special, ce au de gând cu armele, ce proiecte pe termen scurt, dacă preferaţi...

— Nu i-au mărturisit nimic lui Andrez Pecs?

— Nu. Au susţinut că vor să-şi înarmeze miliţiile de autoapărare din satele croate izolate în zona sârbă.

— S-ar spune că e vorba de armament destinat micilor comandouri, remarcă Malko. Pentru ajutoare...

— Exact, aprobă americanul. Şi nu ştiţi încă tot: i-au cerut lui Pecs aruncătoare de flăcări. Evident, aruncătorul de flăcări nu era arma ideală pentru autoapărare... Chiar şi în Iugoslavia... Malko îşi aminti de figura fină a bărbosului: să te mai încrezi în cineva! Un intelectual semnatar al petiţiilor pentru pacea mondială. De când văzuse în Liban preoţi maroniţi ciuruiţi cu mitraliera grea, părerile lui Malko asupra persoanelor aparent paşnice evoluaseră simţitor...

— De ce nu pasaţi din nou afacerea guvernului croat? întrebă el.

— Nu au mijloacele necesare pentru a face o asemenea anchetă, afirmă americanul, nefiind format decât de câteva luni. Până atunci, Serviciile de Informaţii croate erau inexistente. Doar în Croaţia exista o ramură locală a SDB, echivalentul iugoslav pentru KGB. De când Zagrebul, capitala Croaţiei, a rupt relaţiile cu Belgradul, croaţii au fost obligaţi să refacă tot, începând de la zero. Pentru că nu au oameni, trebuie să folosească în noile structuri foşti agenţi ai SDB, croaţi regrupaţi. Numai că nu pot fi absolut siguri de fidelitatea lor. Dacă unii ar fi pus la curent Belgradul cu această afacere, sârbii s-ar fi smiorcăit peste tot că ustaşii au revenit să masacreze toţi sârbii nevinovaţi din Croaţia. Asta a fost propaganda lor timp de patruzeci de ani. De asta,

guvernul lui Franjo Tuciman este foarte moderat, nu răspunde la provocări şi nu vrea să aibă de a face cu cei ce duc dorul ustaşilor. Aşa că trebuie să facem totul singuri, singurei.

— Adică?

— Să mergem pe această filieră, identificându-i pe membrii grupărilor clandestine, adăposturile şi sponsorii. Vom putea furniza datele croaţilor sau vom face noi ordine. Guvernul croat tremură de frică. Extremiştii lor îi înspăimântă mai tare ca sârbii! Ar fi de ajuns câteva masacre pentru ca Belgradul să anunţe că au înnebunit croaţii şi că trebuie puşi sub tutelă, înfrângând rezistenţa acestora cu ajutorul armatei federale.

Malko luă o înghiţitură de cafea.

— Bine, dar Miroslav Benkovaci nu realizează asta?

— Nu-şi dă seama, spuse americanul. Extremiştii îşi imaginează că e de ajuns să ucizi toţi sârbii – ca în 1941 – pentru a rezolva toate problemele. Povestea lor cu Croaţia Mare este o utopie periculoasă. Până la urmă, afacerea asta cu arme e un lucru bun.

— De ce?

Americanul îi surâse larg.

— Veţi însoţi aceste arme, deoarece vă aparţin. Inevitabil, veţi intra în contact cu membrii grupării. Mai departe, mă bizui pe experienţa dumneavoastră şi pe talentul de improvizaţie.

— Dar nu vorbesc sârbo-croata, protestă Malko. Nu vor avea nici un motiv să mă simpatizeze.

Cu toate că se urau în mod cordial, sârbii şi croaţii vorbeau aceeaşi limbă, cu accente diferite, precum bosniacii, cei din Herţegovina sau muntenegrenii, de altfel.

— Ba da. Pentru că în afara livrărilor plătite, vom adăuga câteva mici cadouri pe care le veţi „oferi”. Aşa, ca simpatizant al cauzei croate. L-aţi văzut pe Miroslav Benkovaci. Este un naiv, după cum mi-a spus Andrez Pecs. După un asemenea gest, vă vor ciuguli din palmă.

Acelaşi optimism impertinent al birocraţilor care nu se mişcau de pe scaun. Iugoslavii nu avea reputaţia unor oameni deschişi şi amabili. Malko se mai uită o dată la fotografia lui Boris Miletici, masacrat de către unul dintre compatrioţii lui. Nu era o misiune uşoară.

Simţindu-i ezitarea, Jack Ferguson spuse cu o voce plină de optimism:

— În plus, vă voi da o armă secretă!

Înainte ca Malko să-l întrebe despre ce era vorba, americanul se îndreptă spre uşă şi o deschise.

Capitolul IV

Şeful Centralei CIA se dădu la o parte pentru a lăsa să intre persoana care aşteaptă în anticameră. O tânără femeie brună cu pielea mată, pe cât de vulgară, pe atât de provocatoare. Gura mare, prea rujată, nişte ochi negri cu pupile imense, un pulover puţin prea mulat peste sânii rotunzi şi un mini care părea intrat la spălat. Malko fu şocat de contrastul dintre bustul opulent şi coapsele înguste, ca de fetiţă. Cu un aer înspăimântat, nouvenita inspecta biroul lui Jack Ferguson ca şi când s-ar fi aşteptat să vadă un vampir.

— V-o prezint pe domnişoara Swesda Damicilovici care este sârboaică, anunţă americanul. Ea a binevoit să demisioneze din slujba de recepţioneră la hotelul *Fontainbleau* din Miami, pentru a colabora cu justiţia ţării noastre. Domnişoară Damicilovici, vi-l prezint pe Malko Linge.

— *Hi!* spuse iugoslava întinzându-i mâna lui Malko.

Adoptase deja accentul şi manierele americane.

Sub aparenta sa timiditate, se ghicea o ticăloasă de clasă. Semăna a recepţioneră precum maica Tereza cu o stripteuză.

Invitată să ia loc, ea se aşeză pe canapea în faţa lui Malko, încrucişând picioarele cu o mişcare voit provocatoare. Fizicul nu-i era străin de rapida ascensiune socială, din fundul Serbiei la Fontainbleau…

Malko fierbea în sinea lui. La ce-i trebuia această creatură? Jack Ferguson răspunse la întrebarea neformulată cu delicioasa lui politeţe oxfordiană.

— Domnişoara Damicilovici a fost martoră la uciderea lui Boris Miletici, explică el. L-a văzut pe asasin şi îl poate recunoaşte. El însă, nu ştie că ea există. Este un atu solid, nu?

Malko schiţă un surâs.

— Asta în cazul în care drumurile lor se intersectează… Crima a avut loc la Miami, cred… Noi suntem în Austria…

Americanul nu se lăsă intimidat.

— Exact. Dar este foarte probabil ca acest om să se întoarcă în Iugoslavia. Acolo unde sunteţi rugat să mergeţi. Domnişoara Damicilovici vă va însoţi. Nu este imposibil ca ea să-l recunoască pe criminal. În acest caz, nu avem decât să-l predăm poliţiei

iugoslave… Iar pe domnişoara Damicilovici să o trimitem să-şi reia slujba.

Swesda Damicilovici se foi pe canapea, nesimţindu-se în largul ei.

— Este îngrozitor de periculos ceea ce-mi cereţi, obiectă ea. Dacă tipul bănuieşte ceva, îmi va tăia beregata ca lui… Boris.

Şeful centralei surâse liniştitor.

— Nu riscaţi *absolut* nimic. Domnul Linge este cel mai bun „Special Agent” al nostru. Vă va asigura o protecţie totală.

Privirea sumbră a iugoslavei se lumină scurt, apoi îl privi pe Malko cu un alt interes. O limbă ascuţită apăru fugar între buzele groase.

— Eşti un tip de la FBI, ca aceia de la televizor?

— Aşa e, i-o tăie Jack Ferguson, fară să-i dea lui Malko timp să vorbească. Vedeţi deci că sunteţi pe mâini bune.

Swesda Damicilovici nu se lăsă însă păgubaşă.

— Aveţi puşcoci? insistă ea cu accent american. Unul din ăla mare cum poartă ei de obicei?

— Domnul Linge nu este încă în misiune, o corectă imediat Jack Ferguson, dar vă pot asigura că va purta o armă. Bineînţeles, fără să încalce legile locale. Acum, v-aş ruga să aşteptaţi alături, mai avem câteva probleme tehnice de dezbătut. Apoi, domnul Linge vă va însoţi la hotel, ca să faceţi cunoştinţă…

Docilă, iugoslava se ridică, legănându-şi coapsele subţiri. Fusta era atât de strâmtă, că dădea la iveală conturul unui slip minuscul. După ce ieşi, Malko explodă:

— Jack, sunteţi nebun! Îmi va îngreuna misiunea şi nu ştie adevărul…

Americanul îl calmă printr-un gest liniştitor.

— Ştiu că nu este de talia cuceririlor dumneavoastră obişnuite… Nu vă cer însă să vă culcaţi cu ea. Am făcut un târg cu ea. Swesda Damicilovici crede că a fost luată sub ocrotirea FBI-ului şi a Departamentului de Justiţie. În timpul anchetei s-a descoperit că nu avea „green card”[16]. Altfel spus, că era în pericol de a fi expulzată din Statele Unite în cinci minute. Asta ne-a ajutat să o convingem…

— Adică?

— Şi-a părăsit slujba şi colaborează cu noi pentru trei mii de dolari pe lună, atât cât este nevoie. Apoi, *Compania* îi va obţine

[16] Carte de muncă (n.t.).

„green card” -ul, peste rând şi ea se va întoarce la Miami. După părerea mea, cu fizicul ei, nu va rămâne mult timp recepţioneră…

— De ce vreţi să mă însoţească în Iugoslavia? Doar ştiţi că ultimul lucru pe care l-aş face, o dată ce-l identifică pe asasinul acestui Boris Miletici, este să-l predau poliţiei. Aşa, pierd orice speranţă de a mai pătrunde în grup.

Jack Ferguson zâmbi larg.

— Evident! Dar ea crede că ajută FBI-ul, nu CIA… Dacă vă întâlniţi cu ucigaşul, nu este lipsit de importanţă să-l identificaţi. Apoi, o urcaţi pe domnişoara Damicilovici în primul avion şi vă continuaţi treaba. Chiar dacă nu-l întâlniţi, vă poate fi al dracului de folositoare, pentru că vorbeşte limba. Nu vorbiţi sârbo-croata, mi-aţi spus.

— La drept vorbind, nu am intenţia s-o învăţ. Cu rusa, cred că mă voi descurca. Vă atrag atenţia că amestecaţi o străină într-o afacere clandestină a *Companiei.* Este împotriva tuturor regulilor.

— În meseria noastră nu există reguli, numai necesităţi, spuse Jack Ferguson încăpăţânat. Continuu să cred că domnişoara Damicilovici vă poate uşura enorm misiunea. În plus, adăugă el, mă îndoiesc de faptul că va rezista mult farmecului dumneavoastră.

— Lăsaţi-mă pe mine să decid pe cine bag în pat, spuse Malko cu o anumită răceală. Aveam de gând s-o iau pe Alexandra.

— Nu pot să vă sfătuiesc să plecaţi cu amândouă, recunoscu Jack Ferguson. Veţi mai avea însă alte ocazii de a pleca în luna de miere cu logodnica. Să mergem la noua dumneavoastră colaboratoare.

Văzându-i, Swesda Damicilovici întrerupse lectura horoscopului şi se ridică, trăgând maşinal de rochia prea scurtă.

— Faceţi cunoştinţă, îi sfătui Jack Ferguson. Malko, îi puteţi arăta frumuseţile Vienei domnişoarei Damicilovici. Este aici pentru prima oară.

Malko murmură un răspuns vag şi se dădu la o parte pentru a permite „partenerei” lui să intre în lift.

Traversând holul ambasadei, avu un şoc: Rolls-ul său era parcat în faţa intrării, cu Krisantem la volan. Pletele blonde ale Alexandrei se puteau vedea în spate.

— Unde mă duceţi? întrebă Swesda Damicilovici cu accentul ei suburban. Oraşul ăsta arată extraordinar.

Malko se întoarse spre ea, cu un surâs uşor forţat.

— Nu vă duc nicăieri, pentru moment. Încă nu lucrăm împreună. În momentul când voi avea nevoie de dumneavoastră, îl voi anunţa pe Jack Ferguson.

Se înclină uşor şi ieşi pe uşă, lăsând-o acolo. Încremenită, Swesda Damicilovici îl privi pe Malko traversând şi urcând în Rolls-ul care porni imediat.

— *Shit!* Ticălosul! explodă ea.

Se răsuci şi, păşind cu hotărâre, se îndreptă spre ascensor, decisă să-şi verse furia pe şeful de la FBI.

*

* *

— Mergem la Saint-Laurent, anunţă Alexandra, care părea că-şi regăsise buna dispoziţie, Rolls-ul şi pe Elko Krisantem…

Slavă Domnului că nu văzuse „creatura”.

Destinsă, se lăsă pe spate încrucişând picioarele atât de mult, încât se văzu o jartieră. Instinctiv, Malko puse mâna pe coapsa îmbrăcată în nailon. I se părea atât de somptuoasă, cu figura ei slavă, cu ochii mari şi verzi şi cu gura care ar fi ispitit şi un. Sfânt.

Decolteul taiorului lăsa să se vadă pieptul plin, iar fusta de mătase nu acoperea decât partea de sus a coapselor.

Malko o mângâie încetişor, ridicându-i fusta. Foşnetul mătăsii pe ciorapii de nailon era ca un afrodiziac. Urcă, până simţi şarpele jartierei.

Cu un gest firesc, Alexandra desfăcu picioarele. Sunetul care însoţi această mişcare, făcu să-i lase gura apă lui Malko.

De această dată, mâna lui urcă pe sub fustă, de-a lungul coapselor prelungi care nu se lăsau desfăcute de tot, până la sexul de abia protejat de o dantelă ca pânza de păianjen. Îl simţea fremătând. Alexandra îl privi tulburată şi îi strecură o mână pe sub cămaşă, zgâriindu-i uşor pieptul cu unghiile lungi. Malko fu zguduit ca de un şoc electric.

— Mângâie-mă! spuse ea încet.

Obişnuit cu aceste situaţii, Elko Krisantem rămânea cu ochii aţintiţi la circulaţie.

Malko ascultă dorinţa logodnicei sale, declanşând unduirea pulpelor în formă de amforă. Fără să se oprească, îi spuse lui Elko Krisantem:

— Ne întoarcem la *Sacher,* Elko.

— Bine, Alteţa Voastră.

Cu ochii închişi, Alexandra nu protesta. Cu picioarele uşor desfăcute, atingea virilitatea lui Malko, respirând din ce în ce mai

repede. Atunci când el îşi strecură mâna prin decolteu, fofilându-se spre sutienul de dantelă albă ca să atingă sfârcurile învârtoşate, Alexandra scoase o serie de strigăte uşoare, precum o pisică chemându-şi puii. Totdeauna fusese sensibilă la o asemenea mângâiere. Ajungând la *Sacher,* fu zguduită brutal de un orgasm violent, care o făcu să tremure din toate încheieturile. Coapsele strângeau în continuare mâna care îi oferise plăcerea.

Ieşind din Rolls, se agăţă de braţul lui Malko, neputând să se ţină pe picioare.

O cameristă tocmai le aranja camera. Alexandra îi spuse cu o voce sfârşită:

— *Bitte, komme wieder im dreizig minuten*[17]*.*

De abia intră în cameră, că se îndreptă spre o comodă grea, trăgându-l pe Malko spre ea.

— Te vei folosi de mine ca de o târfă, spuse ea. Asta îţi place, *nicht war!*

Aruncă taiorul pe podea, iar Malko îi scoase uşor sutienul, eliberând sânii. Ea îi deschise deja cămaşa, agăţându-se de piept, ceea ce lui îi plăcea foarte mult. Jucându-se cu ambele mameloane, îl aduse în câteva minute într-o stare de excitaţie formidabilă, în acest timp, el mototolea mătasea fustei, frământând crupa somptuoasă, adâncindu-se în sexul inundat, mângâind coapsele pline, revenind la sânii fragezi cu sfârcurile ţepene şi extrem de sensibile. Alexandra gemea, adusă la limita durerii. În acelaşi timp, limba ei ascuţită şi pricepută o căuta pe a lui, precum o reptilă în călduri. Se auzi un foşnet imperceptibil. Alexandra scăpase de fusta prea strâmtă, păstrând desuurile. Când Malko vru să-i smulgă slipul minuscul, ea îl reţinu murmurând:

— N-are rost!

Împinse nailonul spre pântece, eliberând ceea ce acesta adăpostea. În acelaşi timp, deschise fermoarul pantalonului de stofă al lui Malko. Acesta avea senzaţia minunată că nu fusese niciodată mai important. Alexandra îl mângâie câteva clipe, apoi se lăsă să cadă în genunchi în faţă lui. Înainte de a-l introduce în gură, spuse cu o voce calină:

— Ţi-am spus: „ca o târfă”.

Efectiv, era ca o profesionistă versată... În genunchi, îi administra o felaţie de zile mari, în aşa fel încât Malko fu nevoit să o oprească. Ea se ridică, încă gâfâind.

[17] Vă rog să reveniţi peste o jumătate de oră (n.a.).

— Acum ce-ai vrea?

Fără să răspundă, Malko o împinse spre pat, întorcând-o. Docilă, Alexandra îngenunche la marginea patului, în timp ce Malko, în picioare, se apropia de ea prin spate, contemplând cu aceeaşi dorinţă mereu înnoită, acea crupă extraordinară, plină, cambrată, ce i se oferea. Cu şalele ridicate ca o pisică gata de atac, cu umerii lipiţi de pat, Alexandra aştepta. O târfă supusă.

El se împinse înainte şi fără a-i scoate slipul mic şi aproape inexistent, se afundă în pântece dintr-o singură mişcare, făcând-o să scoată un geamăt răguşit şi un ţipăt.

— Opreşte-te, ajungi prea departe!

Apoi, în picioare la marginea patului, cu mâinile crispate pe crupă, pentru a o deschide mai mult, Malko lucră încet, reţinându-se cât mai mult posibil. De fiecare dată când lovea peretele elastic, Alexandra scotea un strigăt înăbuşit. El împingea din ce în ce mai tare. Până când simţiţi seva urcând dinspre pântece. Ascultând-o pentru ultima oară, el o pătrunse şi ejaculă cu un strigăt lung de plăcere. Se retrase cu greu, încă în erecţie, în timp ce ea se întoarse, cu privirea tulbure.

— Ţi-a plăcut? întrebă ea.

— Totdeauna este extraordinar, spuse el. Cred că am să te duc în voiaj de nuntă.

Alexandra surâse:

— Ţi-am făcut o surpriză. Când m-ai lăsat baltă pentru agentul tău, m-am dus să mă uit la vitrine. Am dat peste expoziţia lui Claude Dalle şi am cumpărat o canapea Ludovic al XV-lea din lemn lăcuit, îmbrăcată în mătase de culoarea untului. De abia aştept să o încercăm.

În mod sigur, nu la odihnă se gândea.

Adună fusta şi taiorul de pe jos şi se duse la baie.

— Mă duc să-mi refac machiajul şi mergem la Saint-Laurent.

Încă sub influenţa plăcerii, Malko îşi jură să apară în Iugoslavia cu Alexandra şi nu cu „creatura” pe care dorea să i-o impună şeful Centralei CIA pentru planul său necurat.

*

* *

Said Mustala patrula prin faţă construcţiei albe şi rotunde, cu mici deschizături, plasată în mijlocul pieţei Zrtava Fasizma[18]. Era perplex. Privirea îi alerga fără încetare de la domul rotund din vârf, la banderola care se afla deasupra intrării: *Muzeul revoluţiei*

[18] Piaţă Victimelor Fascismului (n.a.).

popoarelor din Croaţia. Această inscripţie îl intriga. Sosit la Zagreb chiar în acea dimineaţă, telefonase aşa cum era stabilit celui care trebuia să vină să-l ia şi acesta îi dăduse întâlnire la ora şase în faţa moscheei din Zagreb.

Părăsise oraşul de patruzeci şi cinci de ani, se-nţelege, dar mai recunoştea piaţa şi clădirea. Pur şi simplu, minaretele dispăruseră. În 1942, Poglovnik-ui Ante Pavelici construise această moschee, ca o mărturie a recunoştinţei sale faţă de fidelii săi ustaşi, lucru ce îi făcuse şi mai devotaţi. Chiar Said Mustala se rugase în ea. După cum vedea, nu mai era o moschee... Nu îndrăznea să-i întrebe pe trecători, de teamă să nu se facă remarcat şi hotărî să mai aştepte puţin. Zagreb, micul oraş provincial adormit, aşa cum îl cunoştea el, devenise o metropolă fierbinte. Said Mustala era zăpăcit de vuietul înfundat al circulaţiei nestăvilite. Maşinile circulau prin piaţă cu toată viteza, ca într-o cursă, ţâşnind într-un şuvoi curgând în toate direcţiile: Zastava, Jugo japoneze, nemţeşti, franţuzeşti, nu însă şi ruseşti.

Sosit la aeroport, bătrânul ustaş descoperise aiurit şiragul de cuşti triste din beton armat, aliniate la sud de Sava, râul care curgea de la est la vest, delimitând odinioară sudul oraşului. Câmpurile fuseseră măcinate de aceste cartiere-dormitor, embleme ale arhitecturii comuniste. Din fericire, centrul oraşului se schimbase puţin, cu bătrânele clădiri cenuşii ale Imperiului austro-ungar, de o parte şi de alta a bulevardelor şi străzilor tăiate în unghi drept, ale căror nume erau practic necunoscute lui Said Mustala. Tencuiala cădea bucăţi, ca vopseaua vechilor tramvaie albastre care străbăteau oraşul.

Un singur motiv de bucurie avu Said Mustala: flamurile şi drapelele în culorile croate, fluturând peste tot. Victorie postumă a Poglovnik-ului Ante Pavelici. Aşadar, Croaţia era cu adevărat independentă! Lui Said Mustala nu-i venea să creadă că nu mai erau comunişti în ţara lui iubită.

Era îngrijorat însă. Ce avea să facă în cazul în care corespondentul nu venea? Nu avea nici o adresă. Doar acel număr de telefon.

Un tânăr în jeanşi şi maletă se apropie de el, cu un aer de conspirator.

Uşurat, Said Mustala îl privi întrebător.

— Dobroslav?

Necunoscutul dădu din cap a negaţie, spunându-i cu voce

joasă:

— Vrei să schimbi mărci?

Bătrânul ustaş îl privi, la început fără să priceapă. Celălalt insistă.

— Îţi dau o mie cinci sute de dinari în loc de o mie două sute cât ai putea obţine la bancă.

Spunându-şi că astfel va mai trece timpul, Said Mustala se lăsa tentat şi scoase din buzunar cinci bancnote de o sută de mărci. Tânărul le puse rapid în buzunar şi scoase un teanc de bancnote portocalii mari. Le numără repede, i le puse în mâna lui Said Mustala. Şi se îndepărtă, spunându-i din mers:

— Am făcut socoteala bine…

Băgând banii în buzunar, Said Mustala se puse din nou pe aşteptat, din ce în ce mai neliniştit. Zagrebul semăna cu un oraş italian, cu zeci de terase în aer liber, adăpostite de nenumărate umbrele cu. Reclame la Coca-Cola. Era o căldură înfiorătoare, sub un cer de plumb. Said Mustala, ameţit de zgomotul circulaţiei, îşi şterse fruntea. Murea de sete şi trebuia neapărat să dea un telefon. Se îndreptă spre prima cafenea şi se sprijini de tejghea.

— *Pivo!*[19]

Până să fie servit, se duse la telefon. Nimic. Suna în gol. Bău bere şi întinse una dintre hârtiile primite la schimb. Una mare, de zece mii de dinari.

Şi cum Said Mustala ţinea în continuare bancnota în mână, barmanul o înhăţă, rupând o bună parte din ea. Bătrânul ustaş îl privi încruntat. Celălalt înţelese că muşteriul său era de bună-credinţă.

— Nu eşti de pe aici? întrebă el.

— Nu, recunoscu Said.

— Nu ştii că acum un an s-a făcut o stabilizare? Valoarea vechilor bancnote ca acestea s-a divizat cu o mie. Înţelegi, asta face zece dinari noi.

Said Mustala simţea cum i se urcă sângele la cap. Cu ce-i dăduse necunoscutul, avea cât să-i ajungă de câteva beri. Pentru cinci sute de mărci germane! Nimeni nu-i spusese că de câtva timp dinarul se scufunda mai ceva ca Titanicul… Puse restul de bani în buzunar, beat de furie. Fusese tras pe sfoară… Ieşi din cafenea, gata să traverseze spre locul de întâlnire, când îl zări chiar acolo pe tânărul care îl escrocase! Se pregătea să agaţe un

[19] O bere (n.a.).

alt fraier.

Sângele bătrânului ustaş clocoti. Traversând sensul giratoriu, cu riscul de a fi lovit de maşini, se repezi asupra tânărului pungaş, proţăpindu-se în faţa lui.

— Dă-mi înapoi banii, hoţule!

Acesta îl privi pe bătrânul cu faţa plină de riduri, care părea inofensiv: un ţăran înţolit de sărbătoare. Ridică din umeri, dispreţuitor.

— Ce tot spui? Ţi-am dat un preţ bun. Şterge-o.

Cu un ghiont, îl îmbrânci pe Said Mustala, realizând prea târziu duritatea muşchilor adversarului.

Said Mustala se izbi de zidul moscheei, văzând roşu în faţa ochilor. Cu un gest reflex băgă mâna între curea şi piele, smulgând din teacă pumnalul lung care-i servise la reglarea multor conturi. Pungaşul nu avu timp să fugă. Pumnalul i se înfipse în abdomen şi simţi sângele curgând, sub privirea înnebunită de furie a bătrânului.

— Banii mei!

De această dată, devenea serios. Şovăi câteva clipe, înţelegând că celălalt avea să-l ucidă. Sălbăticia din priviri nu îl putea înşela. Precaut, scoase din buzunar un teanc de mărci şi numără cinci hârtii. Când se pregătea să i le dea, Said Mustala spuse rece:

— Îmi mai dai două.

Nu era drept.

Licheaua se agită, nebun de spaimă. Maşinal, vru să apuce pumnalul ca să-l îndepărteze de el, dar ţipă de durere când se tăie până la os.

— Moşule, eşti nebun! bolborosi el.

Said Mustala nu-l ascultă. Delicat, luă două bancnote din teanc, puse banii în buzunar şi spuse:

— Cară-te, hoţule!

Băiatul nu aşteptă să i se spună de două ori, fugind cât îl ţineau picioarele spre strada Ratocka.

După o sută de metri, dădu peste o maşină alb-albastră de Milicja[20], oprită la colţul pieţei. Şoferul îi făcu un semn amical. Toţi poliţiştii îl cunoşteau pe şmenar. Acesta se apropie de maşină şi şoferul îi zări mâna însângerată.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Un nebun! explodă tânărul. Un bătrân nebun cu un cuţit

[20] Miliţia (n.a.).

mare! M-a atacat în piaţa Zrtava Fasizma. Un fascist ustaş, cu siguranţă.

Cei doi poliţişti se priviră. Un ustaş pe străzile Zagrebului, în 1991... Dacă n-ar fi fost rana urâtă, n-ar fi dat nici o atenţie cuvintelor tânărului. Nu se ştie niciodată, însă...

— Hai, urcă, spuse şoferul, o să vedem.

Capitolul V

Dobroslav Babici se uită la ceas pentru a suta oară. Ce făcea imbecilul acela de Said Mustala? De pe esplanada ce înconjura noua moschee din Zagreb, construită în mijlocul unui teren viran, între bulevardul Beogradska şi bulevardul Marina Drzica, în apropiere de Sava, se vedea ca în palmă.

O maşină se opri în parcarea situată la o sută de metri şi el o studie. Din ea ieşiră patru bărbaţi, care se îndreptară spre moschee. Nici urmă de Said Mustala. La dreapta, nişte puşti se jucau pe lângă blocurile jalnice, pe care structurile metalice le făceau să semene cu nişte vechi cutii de conserve. De cealaltă parte, moscheea îmbrăcată în marmură părea un palat din *O mie şi una de nopţi.*

Cei patru ajunseră lângă Dobroslav Babici. După accent, păreau să fie albanezi. Probabil membri din „Mafia Remuza”[21] care veneau să trateze afaceri în linişte în restaurantul moscheei totdeauna pustie. Fiind prea departe de centru, era nevoie de maşină ca să ajungi acolo, dar pentru Said Mustala era un punct de reper lesnicios.

Deodată, Dobroslav Babici avu o revelaţie: pe vremea când Said Mustala trăia la Zagreb, această moschee nu exista! Nu era decât aceea mică din centrul oraşului, construită de Poglovnik-ul Ante Pavelici, în prezent dezafectată. Probabil că acolo îl aştepta Mustala! Ca un nebun, se repezi spre Golful GTI. În câteva clipe ajunse pe bulevardul Marina Drzica, ce ducea spre vechea moschee.

Spera că Said Mustala îl aşteptase.

*

* *

La început, Said Mustala privi cu indiferenţă maşina alb-albastră a Miliţiei care se apropia. Erau multe care patrulau prin oraş, iar poliţiştii croaţi îngăduitori, renunţaseră de mult să mai lupte împotriva staţionării în locuri nepotrivite. Fiecare metru pătrat disponibil era ocupat de maşini. Atunci când îl zări pe bancheta din spate pe tânărul care încercase să-l escrocheze,

[21] Mafia albaneză (n.a.).

primul gând fu că acesta fusese arestat. N-avu timp să se bucure. Maşina, cu două girofaruri mari pe capotă, se opri lângă el. Unul dintre poliţişti coborî şi se îndreptă spre el.

— Actele dumneavoastră, *gospodin*[22].

Said Mustala îşi înghiţi furia şi îi întinse paşaportul argentinian. Miliţianul îl examină surprins.

— Nu sunteţi iugoslav?

— *Ne*[23]*.*

Se pregătea să-i dea înapoi paşaportul, când tânărul de pe locul din spate spuse cu glas piţigăiat:

— Ustaşul are un cuţit! Percheziţionaţi-l.

Said Mustala se dădu instinctiv înapoi. Poliţistul, realizând că acesta le vorbea limba, îl apostrofă:

— Vorbeşti sârbo-croata?

— *Da,* recunoscu Said Mustala, în silă.

— Acest tânăr pretinde că ai vurt să-l omori cu un cuţit.

— A încercat să mă escrocheze, protestă Said.

— Arată-ne cuţitul.

Cum nu se supunea, poliţistul se apucă. Să-l percheziţioneze. Imediat, Said ripostă cu un brânci. Celălalt poliţist ţâşni din vechiul Opel, cu mâna pe pistol. Colegul său se pregătea să-i pună cătuşele lui Said.

În aceeaşi clipă, un Golf GTI negru se ivi de pe strada Boskoviceva şi opri chiar în spatele grupului. Peste umerii poliţiştilor, Said zări figura omului căruia îi dăduse banii recuperaţi de la Boris Miletici. Era cel care trebuia să-i întâmpine la Zagreb. Îl împinse cu brutalitate pe poliţist şi băgă mâna la brâu, scoţând pumnalul. Celălalt miliţian făcu un salt înapoi ca să nu fie ucis. Scoase arma, dar nu trase, din cauza trecătorilor. Said Mustala se repezise deja spre Golf.

— S-o ştergem, îi strigă lui Babici.

Acesta demară, îndreptându-se spre Piaţa Leninov. Auzi fluierele şi două focuri de armă trase în aer.

Furios, se întoarse spre Said.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Ustaşul îi explică de bine, de rău. Dobroslav Babici conducea cu viteză, urcând spre oraşul vechi, în partea opusă locului unde se afla ascunzătoarea destinată lui Said Mustala. Cu siguranţă că miliţienii luaseră numărul maşinii, transmiţându-l barajelor aflate

[22] Domnule (n.a.).

[23] Nu (n.a.).

aproape tot timpul pe bulevardele care duceau spre sud, spre aeroport şi spre autostrada Belgrad-Ljubijana. Ar trebui să lase lucrurile să se mai liniştească puţin.

*

* *

Mladen Lazorov cobora pe strada Vlaska la volanul BMW-ului 316 S, atunci când staţia de radio-emisie branşată pe frecvenţa Miliţiei emise un apel.

— Atenţie, un Golf GTI negru cu două persoane la bord se îndreaptă spre nordul oraşului. Sunt bănuiţi a fi periculoşi şi înarmaţi. Numărul de înmatriculare este MB 765439.

Număr de Maribor, din Slovenia. Mladen Lazorov îşi spuse că iar era vorba despre Mafia albaneză. Ca membru al nou înfiinţatului *Sluzbe za Zastitu Ustavnog Poretka*[24], creat de către generalul Martin Spegel, ministrul apărării din Croaţia, se putea folosi de BMW, chiar în afara orelor de serviciu.

Miliţienii nu aveau cum să-i prindă pe fugari, cu maşinile lor „obosite". Blocat în spatele unui tramvai, aştepta cu răbdare să se degajeze, când văzu apărând din stânga o maşină, depăşindu-le pe cele oprite. Când trecu pe lângă el, distinse doi oameni pe locurile din faţă, apoi numărul: MB 765... Prea târziu pentru a vedea restul... Se degajă imediat şi-l putu vedea pe tot: 765439.

Era maşina căutată.

Imediat, puse mâna pe microfon şi anunţă:

— Aici Lazorov, de la Ministerul Apărării. Mă aflu pe strada Vlaska. Maşina căutată, Golful GTI este în faţa mea.

La intersecţia străzii Vlaska cu Draskoviceva, interzisă vehiculelor, Golful trebuia s-o ia obligatoriu la dreapta, pe Mose Pijade, marele bulevard care urca de-a lungul parcului catedralei, în prelungirea străzii Vlaska. Pentru moment, un tramvai pe cale să vireze la stânga bloca trecerea. Mladen Lazorov prinse deodată în retrovizor privirea şoferului şi avu senzaţia că acesta şi-a dat seama că este urmărit...

Ajuns în intersecţie, Golful GTI se degajă şi o luă la stânga pe Draskoviceva, pe calea semi-pietonală. Mladen Lazorov făcu la fel şi declanşă sirena. Nu mai avea rost să se ascundă.

Golful alerga cu peste o sută cincizeci la oră, făcând slalom printre pietoni şi tramvaie. Viră brutal la dreapta, pe sens interzis, apoi din nou la dreapta, urcând spre vechea Piaţă a Republicii de curând botezată Gelatsu. În ciuda puterii BMW-ului,

[24] Oficiul pentru apărarea Constituţiei (n.a.).

Lazorov se chinuia să-l ajungă...

— Fi-r-ar să fie, e nebun! murmură ca pentru sine.

Şoferul Golfului o luase de-a dreptul prin zona pietonală! Claxonând îndelung, pentru a îndepărta trecătorii, intră ca un bolid în vasta Piaţă a Republicii, depăşind mai multe tramvaie oprite. Prin staţia de radio-emisie, Mladen Lazorov auzea mesajele grăbite ale maşinilor de Miliţie, care se îndreptau spre cartier.

Luă din nou microfonul.

— Se îndreaptă spre Ilica, anunţă el, dar şi-ar putea schimba direcţia.

La rândul său, opri brusc, scăpând apoi din mulţime. Apăru un miliţian, care îi făcu semn cu bastonul cu cerculeţ roşu să oprească... Prin geamul deschis, Mladen Lazorov îi strigă:

— Coleg!

Ieşi din piaţă tocmai la timp ca să vadă Golful depăşind cu peste o sută la oră un tramvai oprit. Mladen închise ochii: două femei, care nu zăriseră la timp maşina, fuseseră izbite. Îngrozit, văzu corpurile zburând pur şi simplu şi căzând apoi la câţiva metri.

Mergând spre vest, Golful GTI nici măcar nu încetini, aproape ajuns la intrarea în strada Ilica, artera comercială a Zagrebului. Cu fălcile încleştate, temându-se în fiecare moment să nu provoace el însuşi un accident, Mladen Lazorov încercă să rămână aproape. Deodată, mulţimea se strânse în jurul BMW-ului şi fu nevoit să frâneze. Zeci de feţe ameninţătoare erau lipite de geamuri. Oamenii loveau cu picioarele caroseria! Puţin mai departe, un grup îngrozit înconjura trupurile dezmembrate ale victimelor.

Aveau să-l linşeze.

Scoţând din centură pistolul automat SZ, îl agită urlând:

— *Policja! Policja!*

Cei mai apropiaţi se îndepărtară şi putu în sfârşit să-şi croiască un drum. Golful dispăruse pe strada Ilica. Crezu la început că o luase la dreapta, urcând pe strada Kalciceva, spre nord şi spre cartierul rezidenţial. Apoi, zări maşina la câteva sute de metri în faţă.

Era încolţită!

O maşină rămăsese în mijlocul străzii, în pană poate, iar două tramvaie venind din sens opus blocaseră trecerea. Golful putea doar să zboare... în momentul în care Mladen Lazorov ajunsese

în spatele lui, unul dintre tramvaie se mişcă şi, în acelaşi timp, Golful se fofilă, reluându-şi cursa nebunească. De această dată, Mladen Lazorov nu mai puse pistolul în toc. Avea de a face cu oameni periculoşi.

— Coboară pe strada Ilica, urlă el în microfon.

Era cea mai lungă stradă din Zagreb: unsprezece kilometri, ţinând până la autostrada spre Maribor. Dacă ajungea până acolo, Golful scăpa…

Urmărirea reîncepu. Niciodată Mladen nu mai condusese aşa! La un moment dat, privi kilometrajul: 190. În faţa lui, Golful părea că zboară între şine, claxonând fără încetare.

Mladen pusese în funcţiune sirena şi farurile. Înmărmuriţi, oamenii se dădeau la o parte. Nu mai văzuseră o asemenea urmărire la Zagreb, liniştita capitală a Croaţiei… Mladen Lazorov înţelese că Golful avea să-i scape. Atunci, cu regret, luă pistolul SZ în mâna stângă şi trase piedica. Apăsând îndelung pe acceleraţie, aşteptă momentul apropierii.

Când nu-i mai despărţeau decât vreo zece metri, întinse braţul şi apăsă pe trăgaci, ţintind cauciucurile Golfului. Fără să-şi dea seama, ajutat şi de hârtoape, goli tot încărcătorul dintr-o dată. Parbrizul din spate al maşinii deveni opac. Apoi, Mladen Lazorov sesiză o uşoară şovăială în mersul maşinii… în sfârşit, pierzând din viteză, începu să meargă în zigzag.

Venind din faţa, un tramvai semnaliza sonor cu disperare. Golful îl evită la ţanc, ştergându-l şi pierzând în continuare viteză. Mladen Lazorov ridicase şi el piciorul de pe acceleraţie.

Golful negru o luă spre trotuarul de vizavi, terminând cursa în vitrina unei librării. Capota era turtită de tot… Poliţistul coborâse deja. Schimbase încărcătorul SZ-ului. Deschise portiera Golfului şi îl apucă pe şofer de umăr, scoţându-l din maşină. Acesta căzu inert pe şosea.

— Ridică-te, ticălosule! spuse Mladen Lazorov, ameninţându-l cu arma.

Apoi realiză că nu avea cum să se supună. Unul dintre proiectile îl lovise în ceafă, ieşind printr-un ochi. Priveliştea era oribilă. Mladen Lazorov rămase nemişcat, cu pistolul în mână, incapabil să se mişte. Era pentru prima oară când ucidea un om…

Văzu cum se deschide cealaltă portieră şi o persoană se furişează afară, croindu-şi drum printre gură-cască veniţi în fugă.

— Opriţi-l! strigă el.

Îşi dăduse seama prea târziu. Omul se îndepărta fugind spre strada Ilica. Mladen începu să-l urmărească, trăgând un foc în aer. Dacă n-ar fi fost sub impresia şocului că omorâse un om, ar fi putut probabil să-l atingă. Îl pierdu apoi din vedere, înghiţit de mulţime şi trebui să se întoarcă din drum. Se refugiase probabil într-una dintre nenumăratele curţi ale imobilelor. Atunci când reveni lângă maşina strivită, două vehicule ale Miliţiei erau deja acolo, ocupanţii ei împrăştiind mulţimea… Zări la cureaua celui ucis un mic revolver într-un toc, alături de un încărcător. Simţi deodată cum i se pune un nod în gât. Dacă ucisese un coleg?

*

* *

Malko intră în biroul lui Jack Ferguson intrigat la culme. Şeful Centralei CIA la Viena îl sunase la Liezen, cerându-i să vină de urgenţă pentru comunicări importante.

— A apărut ceva nou, îl anunţă americanul. Se pare că l-am găsit pe asasinul lui Boris Miletici.

— Unde?

— La Zagreb.

— Cine este?

— Nu ştim nimic.

— Glumiţi…

— Nu, explică americanul. Poliţiştii croaţi l-au scăpat.

Îi povesti lui Malko despre urmărirea în plin Zagreb şi cum se terminase aceasta. Semnalmentele celui fugit de sub nasul poliţiştilor corespundeau perfect celor furnizate de Swesda Damicilovici, martorul asasinării lui Boris Miletici. La fel şi pumnalul cu care necunoscutul îi ameninţase pe poliţişti. Din nefericire, miliţianul care examinase paşaportul ucigaşului nu-şi amintea numele acestuia. Reţinuse doar că era vorba despre un document argentinian. Iar în Argentina erau cel puţin două mii de croaţi…

— N-am avansat, deci, cu nimic, trase concluzia Malko. Ştim cel puţin că încântătorul personaj se află la Zagreb.

— Nu, mai este ceva, adăugă şeful centralei. Ceva foarte important. Poliţia croată l-a identificat pe cel care se afla împreună cu ucigaşul în acel Golf GTI. Şi el este un militant pentru Croaţia Mare. Unul despre care s-a vorbit în trecut, un animator al grupurilor de ustaşi din străinătate, cum este HRB, grupuri care primesc fonduri de la refugiaţii politici.

— Asta corespunde…

Americanul surâse cu amărăciune.

— Asta este ceea ce ştiu croaţii. Ne-au trimis dosarul şi Langley a dat de urma acestui Dobroslav Babici. Se stabilise în SUA şi fusese identificat fără dubiu ca fiind un membru al unei secţiuni foarte discrete a SDB[25], însărcinată cu manipularea extremiştilor iugoslavi de toate felurile.

— SDB, Serviciile Speciale iugoslave?

— Exact. Foloseau pentru manipulările lor în special sârbi, dar şi câţiva croaţi. Noi, străinii, nu facem nici o deosebire între un croat şi un sârb, pentru că vorbesc aceeaşi limbă, dar ei nu se înşală niciodată... Deci, acest Dobroslav Babici a petrecut mai mulţi ani manipulându-i pe ustaşii exilaţi şi chiar recrutând comandouri de sabotori pe care ie ajuta mai apoi să se infiltreze în Iugoslavia. SDB îi lăsa să comită câteva mici atentate, apoi îi aresta, îi condamna şi îi împuşca... împuşcau doi iepuri dintr-un foc: Se făleau cu calitatea Serviciilor iugoslave şi ameninţau cu renaşterea ustaşilor.

— Acest Babici avea vreo legătură cu KGB? întrebă Malko.

— Evident. SDB şi KGB lucrau mână în mână. Acum nu mai ştim dacă KGB mai are legături aşa de strânse cu omologii săi sârbi. În orice caz, sovieticii sunt împotriva Iugoslaviei. O Slovenie şi o Croaţie independente ar fi un exemplu detestabil pentru statele baltice.

— Oare afacerea care ne interesează nu este o nouă manipulare a KGB sau a SDB? întrebă Malko.

— Este o posibilitate, răspunse Jack Ferguson. În plus KOS, Serviciul Federal de Informaţii militare controlat de Belgrad, rămâne prezent în Croaţia, ascuns în cazărmile armatei iugoslave, acolo unde poliţiştii croaţi n-au dreptul să pătrundă. Are o reţea de agenţi şi de informatori infiltraţi şi necunoscuţi de poliţie. Tot acest sistem este în serviciul guvernului de la Belgrad, al sârbilor şi implicit al KGB.

— Să presupunem, spuse Malko, că această grupare extremistă croată este manipulată de către guvernul de la Belgrad. În ce scop?

— Cea mai credibilă ipoteză, răspunse americanul, este că doresc declanşarea unor incidente grave între sârbi şi croaţi, cu scopul de a demonstra că noul guvern croat al lui Franjo Tuciman nu este decât vârful de lance al ustaşilor în Europa şi că astfel îi împiedică pe nazişti să revină la putere.

[25] Sluzba Drzaune Bezbeonosti – Securitatea Statului (n.a.).

— Şi apoi?

— Aceasta ar permite folosirea armatei iugoslave pentru „pacificarea” brutală a Croaţiei, eliminând fizic oficialii croaţi şi ar duce la instalarea unui guvern militar care să asculte de ordinele Belgradului. La sfârşit, s-ar obţine o Iugoslavie „democratică” susţinută în realitate de activiştii comunişti şi sârbi.

— Guvernul croat este conştient de pericol?

— Absolut, însă este neputincios. Poliţia şi Garda Naţională, create de generalul Martin Spegel, au primit ordine draconice de moderaţie. Îi ţin sub observaţie. Nu pot face însă nimic împotriva acestui gen de manipulări. Amintiţi-vă de falsul atac al trupelor poloneze asupra unui post de frontieră german, la graniţa germano-polonezã, în 1939. Aşa-zişii soldaţi polonezi.

— Erau nişte deportaţi care au fost omorâţi în final. Adevărul s-a aflat peste câţiva ani, între timp însă, aceasta i-a permis lui Hitler să invadeze Polonia sub un pretext de neatacat. Ceea ce dorim să evităm în acest caz…

— Grea sarcină, remarcă Malko.

Jack Ferguson surâse ironic.

— Mă tem că va fi misiunea *dumneavoastră,* dragul meu Malko. Vă pun la dispoziţie toate armele pentru asta. Şi o încântătoare asistentă pe deasupra. De mâine, puteţi da anunţul în *Kurier.* Apoi, direcţia Zagreb, cred. Iar acolo, va trebui *într-adevăr* să fiţi atent…

Se lăsă o tăcere apăsătoare… Malko îşi ascundea cu greu nemulţumirea că trebuie s-o ia cu el pe Swesda, ceea ce avea să provoace o dramă cu Alexandra. În faţa insistenţei şefului centralei, aceasta era însă imposibil de spus cu voce tare.

— Sunt sigur că vă veţi înţelege foarte bine cu domnişoara Damicilovici, încheie perfid Jack Ferguson, azvârlind o săgeată veninoasă. Şi dacă împiedicaţi această manipulare, înseamnă că aţi făcut un afurisit de serviciu croaţilor.

Capitolul VI

Said Mustala coborî din tramvai pe bulevardul Savska Cesta colţ cu Bratstva Jedinstva, în partea de sud a Zagrebului, chiar lângă Sava. O luă pe jos spre un grup de clădiri dezordonate amplasate între bulevardul Bratstva Jedinstva şi râu, întorcând fără încetare capul... Se afla încă sub şocul finalului tragic al urmăririi. N-ar fi crezut că va scăpa de hăituiala poliţiştilor croaţi. Timp de o oră, se ascunsese în fundul unei curţi de pe strada Ilica, într-un colţ urât mirositor, neîndrăznind să iasă decât la căderea nopţii. Strada Ilica se liniştise şi el o luase pe jos, la început spre sud, în căutarea unor repere în acest oraş pe care nu-l mai recunoştea.

La capătul bulevardului Savska Cesta se amestecase într-un grup care aştepta tramvaiul, regăsindu-şi puţin calmul. Cu toate acestea, vederea maşinilor alb-albastre ale Miliţiei, făcea să-i crească adrenalina şi să-i tremure picioarele. Se dezobişnuise să fie hăituit, să se simtă în pericol, fără o armă cu care să se poată apăra, în afara pumnalului său. Ar fi trebuit să recupereze pistolul lui Dobroslav Babici, care nu mai avea nevoie de el. Murise pe loc, fără un strigăt, cu creierul făcut ţăndări. Aceasta nu-l impresionase pe Said Mustala, care mai văzuse aşa ceva, însă inima îi bătea nebuneşte la gândul că poate înţelesese greşit adresa pe care tovarăşul lui i-o dăduse, înainte de a fi împuşcat.

Dacă era aşa, bătrânul ustaş nu avea altceva de făcut decât sa treacă graniţa în Italia sau în Austria, pentru a se întoarce în Argentina. Îşi blestema zilele pentru că arătase paşaportul poliţistului. Asta putea să-i creeze serioase probleme.

Se opri în faţă primului grup de clădiri. Rufe erau întinse la uscat la toate ferestrele, o caroserie de maşină ruginea în faţa intrării, betonul era cenuşiu şi nu se zărea nici un magazin. Verifică adresa într-un carneţel unde o scrisese în timp ce se ascundea. Prilaz Poljanama numărul 6. Un imobil de douăsprezece etaje, ca o zi fără sfârşit, cu sute de apartamente, viziuni mai bine-zis, asemănătoare celor din Novi Zagreb, începu să caute scara D şi o găsi. O scara fără lift, mirosind a urină, a varză şi a jeg. Uşile cutiilor de scrisori fuseseră smulse. De scara

era legată cu un lanţ enorm o bicicletă. Apartamentul se găsea la etajul opt. Urcă încet şi ajunse sus fără suflare, cu junghiuri în gambe. Palierul era tăcut şi pustiu. Numerele apartamentelor erau scrise pe nişte plăcuţe ovale de aramă.

Apasă pe soneria de la 820 şi aşteptă cu mâna pe mânerul pumnalului. După un timp, care i se păru fără sfârşit, auzi o foială în spatele uşii, o broască descuindu-se şi un cap blond, cu părul ciufulit apăru în deschizătură. O fată foarte tânără, cu o faţă frumoasă cu pometi înalţi şi cu nişte ochi verzi uimitori, purtând doar un tricou bărbătesc care-i acoperea puţin din coapse.

Lipsa machiajului scotea în evidenţă puritatea trăsăturilor slave, de o fineţe neobişnuită. Sânii ascuţiţi ieşeau prin tricou, însă lui Said Mustala nu-i stătea mintea la asta.

— Ce doriţi? întrebă curioasă şi liniştită fata.

— Sunteţi Sonia Bolcek?

— Da.

— Sunt prietenul lui Dobroslav Babici, spuse Said Mustala.

— Da, sigur! Vă aşteptam. Intraţi.

Said Mustala se strecură înăuntru, atingând în treacăt pieptul gazdei sale. Aceasta o luase înainte şi el întoarse privirea ca să nu vadă fesele rotunde, de abia acoperite de tricoul prea scurt. Living-room-ul minuscul era într-o dezordine îngrozitoare, fiind luminat doar de o lampă aşezată pe un taburet. Storurile de lemn coborâte întăreau impresia că se găsea într-o cutie.

Epuizat, Said Mustala se trânti pe un scaun. Blonda îl privea cu curiozitate.

— Unde este Dobro? întrebă ea. V-a adus până aici?

Încurcat, bătrânul ustaş dădu din cap a negaţie, neştiind ce raporturi erau între persoana de contact şi Sonia Bolcek.

— A avut un accident, îngăimă el.

— Un accident! Desigur, conduce ca un nebun. E grav?

Figura i se întunecase, părând teribil de îngrijorată. Said Mustala înghiţi în sec şi spuse:

— Da…

De astă dată, ea ghici adevărul.

— A…

— Da.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat?

Instinctiv, ea strânse în palmă crucea de aur care îi atârna de gât. Said Mustala nu prea ştiu ce să răspundă, până când văzu pe perete, prins în pioneze, un poster reprezentând Croaţia Mare,

având în colţul stâng o foarte frumoasă fotografie a Poglovnik-ului. După toate probabilităţile, Sonia gândea „corect”.

— Poliţia l-a ucis, spuse el. Ne-au urmărit maşina şi au tras. A fost vina mea.

Povesti cu stângăcie despre întâlnirea ratată. Era atât de răvăşit, că Sonia se apropie de el şi îl îmbrăţişă ca o soră.

— Nu trebuie să suferi, spuse ea mişcată, aşa e viaţa. Noi, croaţii adevăraţi, suntem angajaţi într-un război de independenţă, iar într-un război, mai sunt şi morţi… Ştiu ce aţi făcut pentru cauză. Aţi fi putut să rămâneţi liniştit în Argentina. Dobro mi-a povestit tot.

— Îl cunoşteaţi bine?

— Nu. Este de puţin timp la Zagreb. În sfârşit, era… UDBA îl căuta pentru activităţile lui naţionaliste. S-a întors după ce i-am izgonit pe comunişti. Miroslav mi l-a prezentat. Nu-l cunoaşteţi pe Miroslav Benkovaci?

— Nu, mărturisi ustaşul.

Privirea Soniei se lumină.

— Este un băiat minunat. Suntem amândoi din regiunea Vukovar, din Slavonia, pe malul Dunării. Într-o seară, am făcut imprudenţa să merg cu un prieten sârb la bal în satul Borovo Cela. La plecare, un grup de cetnici[26] ne-a atacat. L-au înjunghiat pe cavalerul meu şi m-au târât într-o şură. Acolo, toţi şapte m-au violat în toate felurile. Apoi m-au legat ca să nu mai scap. Aveau intenţia să continue mai multe zile, numai că Miroslav a aflat ce se întâmplase. A organizat o expediţie împreună cu nişte prieteni de-ai lui ca să mă scape. S-au bătut cu cetnicii, iar fratele lui Miroslav a fost ucis. Dar m-au salvat! De atunci m-am mutat la Zagreb, îmi era prea frică.

Said dădu din cap.

— Sârbii sunt nişte animale.

— Ce vreţi să faceţi la Zagreb? se interesă ea.

— Nu prea ştiu, Dobroslav trebuia să-mi dea instrucţiuni, însă…

— Am să vă fac cunoştinţă cu prietenul său, Boza Dolaci, sigur ştie despre ce este vorba. Miroslav ştie unde să-l găsească… N-aveţi bagaje?

— Le-am lăsat la gară, ca să fiu mai liniştit.

— Să vă fac o cafea.

Ea se ridică şi Said Mustala întrebă umil:

[26] Extremişti sârbi (n.a.).

— Dobroslav mi-a spus că aş putea rămâne aici câteva zile...

Cu un surâs palid şi totuşi călduros, ea spuse:

— Desigur, numai că nu e prea confortabil. Miroslav va veni imediat. În prezent este foarte activ, se ocupă cu înfiinţarea unei celule secrete de rezistenţă în sânul puterii federale. Guvernul lui Franjo Tuciman este prea timorat. Haideţi să vă instalaţi.

Said o urmă într-o cameră nu mai mare de opt metri pătraţi.

O saltea era pusă pe jos, alături de teancuri de cărţi, de afişe cu Croaţia Mare şi de o masă. Se simţea aerul închis, dar după hăituială, lui Said i se părea la fel de somptuoasă ca un palat.

— Vă e foame? întrebă Sonia.

El tresări.

— Da, răspunse simplu.

— Am să vă fac nişte chiftele, spuse ea, apoi vă veţi putea odihni.

*

* *

În biblioteca sa din castelul Liezen, Malko recitea scrisoarea oficială pe care se pregătea să o trimită guvernului ungar, cerând restituirea terenurilor aparţinând domeniului Liezen confiscate de comunişti în 1945. Cu cele două mii de hectare cultivabile, un teren de vânătoare, păduri şi iazuri, ar fi putut în sfârşit să se „desprindă” de CIA...

Compania stabilise o derivaţie telefonică a numărului menţionat în anunţul publicat dimineaţă în *Kurier,* număr care suna la aparatul aşezat în faţa lui, pe o măsuţă joasă, o creaţie a lui Claude Dalle. Această linie nu era conectată la reţeaua castelului. Aproape terminase lectura, când aparatul sună. Pulsul i se acceleră. O nouă misiune începea. Încă nu-i explicase Alexandrei, care îl aştepta în camera oglinzilor, că n-o putea lua cu el în Iugoslavia.

— Alo? spuse el.

— Vă sun în legătură cu anunţul din *Kurier,* spuse o voce plăcută, pe care Malko o recunoscu imediat. Am văzut anunţul despre Corniche. Are şi *hard-top?*

— Da.

— Foarte bine. Să ne întâlnim la *Sacher,* pe la şase.

*

* *

Ca în toate serile de vară, terasa de la *Sacher* era plină, Malko fiind nevoit să uzeze din plin de puterea sa de convingere,

pentru a putea obţine o masă. Miroslav Benkovaci veni tocmai când Malko se aşeza, de această dată fără servieta diplomat. Cei doi îşi strânseră mâinile şi Malko comandă un Johnny Walker „on the rocks” pentru iugoslav, care vorbi primul:

— Totul este pregătit?

— Absolut, confirmă Malko. Avem însă o problemă cu itinerarul.

— Adică?

— Nu putem trece prin Maribor.

— De ce?

— Şoferul camionului refuză, pretinde că acest punct de frontieră este periculos, că sunt deseori inspecţii surpriză ale agenţilor SDB, deghizaţi în vameşi. Ne sugerează să facem un ocol prin Ungaria.

În realitate, autorităţile austriece, avertizate de CIA în legătură cu operaţiunea, se opuseseră tranzitului de arme direct din Austria în Iugoslavia. Dacă ar fi fost o cât de mică întârziere, aceasta ar fi declanşat un oribil scandal politic. Cu atât mai mult cu cât Kurt Waldheim, cunoscut pentru simpatiile sale naziste, era un apropiat al dreptei croate. Livrarea de arme prin Ungaria avea un caracter mai neutru.

— Este foarte neplăcut, obiectă Miroslav Benkovaci. Totul era organizat în această manieră.

Malko surâse inflexibil.

— Regret. Este imposibil…

Tânărul croat se uită la ceas.

— Bine, mă duc să telefonez; încerc să schimb dispoziţiile.

Dispăru în hotelul *Sacher.* Legat de partea ungară, Andrez Pecs îşi luase măsurile sale de prevedere: poliţia ungară avea să închidă ochii… Era de ajuns să i se comunice numărul camionului.

Iugoslavul lipsise douăzeci de minute. Când se întoarse, părea vizibil mai destins.

— Totul este aranjat, îl anunţă el pe Malko. Puteţi să fiţi la graniţa iugoslavo-ungară, la punctul de frontieră Letenye, pe drumul E 96, mâine între nouă şi zece?

— Nu este nici o problemă, afirmă Malko.

— În ce ţară va fi înmatriculat camionul?

— În Germania, iată numărul.

Miroslav Benkovaci îl notă cu grijă.

— După ce treceţi frontiera, spuse el, mergeţi până în oraşul

Varazdin. Sunt cam patruzeci de minute de mers. Vă opriţi în piaţa Primăriei. Acolo este o cafenea cu terasă, *Steaua Roşie.* Un local foarte frumos. Dacă vremea e bună, aşteptaţi afară, dacă nu, înăuntru. Veţi fi singur în afară de şoferul camionului?

— Nu, spuse Malko. Vin cu o prietenă.

— Este o persoană singură?

— Da.

— Perfect.

Nu părea prea entuziasmat.

— La Varazdin, cineva va inspecta încărcătura, asigurându-se că totul este în ordine. Apoi veţi primi instrucţiuni suplimentare. Dacă intervine vreo schimbare sau un accident, puteţi suna la acest număr, la Zagreb, propunând o altă formă de întâlnire. Este vorba despre o persoană care nu este la curent cu activităţile noastre, se grăbi el să precizeze.

— Perfect.

Miroslav Benkovaci se ridică şi îi strânse mâna lui Malko.

— Ne vom revedea la Varazdin? întrebă acesta din urmă.

— Nu ştiu încă, spuse evaziv bărbosul.

Malko îl privi îndepărtându-se, cu impresia clară că avea să se arunce în gura lupului.

*

* *

Maiorul Franjo Tuzla, cunoscut de mulţi după porecla *Zmiljar*[27], închise telefonul cu un suspin de uşurare şi îşi şterse fruntea. Valul de căldură care se abătuse de câteva zile asupra Zagrebului, se simţea în special în valea Savei. În birou erau probabil mai mult de treizeci de grade, în ciuda unui ventilator sovietic astmatic, care se defecta în fiecare zi. Franjo Tuzla îl cumpărase cu o duminică în urmă de la talciocul de pe esplanada de la Jakusevec, nu departe de depoul feroviar al armatei iugoslave, unde îşi exersa talentele.

Era o acoperire perfectă pentru o activitate clandestină. Acolo zăceau câteva camioane, iar vehiculele militare ale cazărmii vecine, „Mareşalul Tito”, veneau să se alimenteze, în afară de pompa de carburant, acolo nu se mai aflau decât două barăci prăpădite, din prefabricate ce arătau jalnic, Maşina Jugo verzulie a maiorului era parcată în spate. Nimeni nu acorda nici cea mai mică atenţie acestei incinte înconjurate de sârmă ghimpată şi păzite de câteva santinele apatice, care ignorau total

[27] Şarpele (n.a.).

adevăratele activităţi ale şefului depozitului.

Aceasta era cea mai bună protecţie pentru maiorul Franjo Tuzla.

În întreaga sa carieră, maiorul fusese încurajat şi protejat de către generalul Blacoje Mesici, devenit mai apoi şeful de Stat Major al armatei iugoslave. Comunist doctrinar, cu toată familia masacrată de ustaşi în timpul războiului, Mesici nu visa decât să pună la punct provinciile separatiste.

Numai că, pentru o intervenţie militară masivă, chiar fără girul guvernului de la Belgrad, era nevoie de un pretext.

Maiorul Tuzla fusese desemnat să-l fabrice. Acesta avea o linie directă cu Statul Major al KOS, de la Belgrad, care se găsea în legătură cu cel de la SDB şi cu celula specială însărcinată cu manipularea croată. Hotărârile privind operaţiunea fuseseră luate de comun acord cu reprezentantul KGB, lăsând activiştii politici la o parte.

Fricoşi de felul lor, aceştia ar fi fost foarte bucuroşi să culeagă fructele manipulării. Chiar şi generalul comandant al regiunii al Cincea militare, care îngloba Slovenia şi Croaţia, nu avea ştiinţă despre ceea ce făcea într-adevăr maiorul Tuzla. Sigur că toată lumea cunoştea apartenenţa lui la KOS, dar credea că se mulţumea cu informaţii despre concepţiile populaţiei croate.

În urma declaraţiei de independenţă, în Croaţia SDB fusese decimată. Mulţi agenţi – ei înşişi croaţi – refuzaseră să continue să lucreze pentru guvernul de la Belgrad şi „trădaseră”. Alţii, prea marcaţi de moderaţia lor faţă de sârbi, fuseseră nevoiţi să fugă, cei rămaşi fiind sub strictă supraveghere. Slavă Domnului, mai exista KOS, care nu avea probleme de conştiinţă, hotărâtă să facă totul pentru ca şi croaţii să-şi afle locul bine meritat.

Ascuns ca un păianjen în pânza sa, maiorul Franjo Tuzla îşi folosea aptitudinile în mod activ. De doisprezece ani dirija cu o mână de fier secţiunea din SDB însărcinată cu manipulările croate, ceea ce îi adusese o frumoasă carte de vizită.

Operaţiunea sa „destabilizarea” mergea bine, în ciuda câtorva piedici de început. Trebuia ca aceşti imbecili din Croaţia Mare să însărcineze un escroc pentru cumpărarea de arme… Din fericire, Tuzla reactivase la timp unul dintre cele mai bune elemente ale sale.

Sună telefonul.

— Aici depozitul 432, spuse el cu o voce neutră.

— Sunt Dolaci, spuse el cu tristeţe. S-a întâmplat ceva aseară,

o idioţenie.

Turbat de furie, maiorul ascultă relatarea masacrului din strada Ilica. Prin pierderea lui Dobroslav Babici, dispărea unul dintre cei mai buni oameni. El şi cel ce era la telefon constituiau „structurile” indispensabile unei manipulări sub controlul total al KOS, având însă încrederea extremiştilor croaţi: numai ei doi recrutaseră pentru SDB zeci de croaţi extremişti, care sfârşiseră în faţa plutonului de execuţie. Nu-şi puteau permite luxul de a se transforma în trădători.

— Totul este bine, în rest? întrebă maiorul.

— În principiu, da.

— Foarte bine, duceţi-vă la opt, la *Orient Express.*

Aceasta era una dintre cafenelele la modă din Zagreb, situată pe strada Marticeva. Mulţimea te făcea să treci neobservat şi aveau o bere excelentă…

După ce închise, Franjo Tuzla începu să construiască planul pentru a nu cheltui mai mulţi dolari decât era prevăzut. Deja se chinuise să-i obţină pe aceia de care avea nevoie imperioasă Centrala de la Belgrad. Numai că, fără dolari, nu se puteau cumpăra arme… Sigur, ar fi putut lua din arsenalele armatei iugoslave care erau ticsite, dar asta ar fi pus în pericol întreaga maşinaţie. Seria unei arme te ducea cu uşurinţă la originea ei.

Pentru ca operaţiunea imaginată să funcţioneze, trebuia ca extremiştii croaţi să-şi cumpere armele de pe piaţa internaţională, pentru ca, eventual, să li se dea de urmă.

Aprinse un trabuc olandez şi se strâmbă. De la secesiune încoace, la Zagreb nu se mai găseau trabucuri cubaneze… După ce stătu pe gânduri câteva minute, îl stinse şi se duse la nişa unde avea hainele civile. Odată îmbrăcat, se privi în oglindă. Cu craniul pleşuv, cu figura masivă, cu pometii ridicaţi, cu ochii cenuşiu închis şi bărbia puternică, avea aerul unui rus.

I se spusese asta des, pe vremea când îşi făcea studiile la Academia militară de la Moscova.

La volanul micuţului Jugo, o luă la dreapta spre centrul oraşului pe bulevardul Marina Drzica. Cine l-ar fi bănuit pe acest om corpolent şi indiferent, care folosea încă o maşină distribuită în SUA, în timp ce profitorii din Zagreb se preumblau deja în Mercedes şi în BMW.

*

* *

— Urcaţi, spuse în interfon cu intonaţii vulgare Swesda

Damicilovici. Camera 22. CIA nu se ruinase pentru tânăra iugoslavă, instalând-o într-o modestă pensiune, *Sorwenberg,* de pe Johannes Strasse. Malko se resemnase să ia din nou legătura cu ea înainte de plecare, măcar pentru a o învăţa rolul. Nu o mai văzuse de când o lăsase baltă în faţa Ambasadei americane. Se hotărî să urce scara cu mochetă uzată şi bătu la uşa cu numărul 22.

— Intraţi, strigă Swesda. Nu e încuiat.

Ea îl aştepta în camera minusculă, sprijinită de o comodă, având un aer distant, cu pleoapele violet şi cu buzele stacojii. Decolteul îi cobora practic până în dreptul stomacului, descoperind pieptul bogat cu sfârcuri ridicate. Nu purta nimic pe sub rochia mini, lipită de piele ca un şerveţel ud. Îi aruncă lui Malko o privire care ar fi înflăcărat orice bărbat normal şi spuse cu o voce uşor tărăgănată:

— Ia uite-l pe frumosul prinţ, care nu regulează decât doamnele din înalta societate.

În acele momente, Malko l-ar fi ucis pe Jack Ferguson… Swesda Damicilovici n-avea cum să-i ghicească singură identitatea… Se forţă să surâdă, rămânând la o distanţă respectabilă. Putea vedea muntele lui Venus prin rochia superstrâmtă… Buzele groase ale lui Swesda Damicilovici surâseră ironic.

— Ai venit totuşi după mine, nu?

— Plecăm mâine dimineaţa la şase, o anunţă Malko.

— Cum vrei.

În mod vizibil, Swesda îşi stăpânea furia. Spuse cu o voce rea şi seacă:

— O luăm şi pe prietena ta, târfa care era în Rolls?

— Nu cred, spuse Malko, simţind cum se înfurie.

— E mai bine… Numai că înainte de plecare, mai e o mică formalitate de îndeplinit.

— Care? întrebă Malko, întrezărind deja răspunsul.

— Ghiceşte!

Şi cum el nu se mişca, ea puse mâna pe telefon şi preciză cu o voce plină de furie:

— Va trebui să fii *foarte* drăguţ cu mine. Altfel, nu plec. Pentru moment, am chef să fac dragoste.

— Nu fac asta la comandă, spuse Malko rece ca un aisberg.

Fără grabă, Swesda începu să formeze un număr. După ce termină spuse:

— Aş dori să vorbesc cu domnul Ferguson.

Malko sărise deja la ea, gata să o sugrume. Ea lăsă receptorul şi îl încolăci cu un braţ pe după ceafă, frecându-se de el fără ruşine. În acelaşi timp, îi lingea gura ca un animal.

Sânii mari şi rotunzi se frecau de stofa costumului lui Malko, gata să-o destrame. Acest uragan erotic îl lăsa rece.

Infernala Swesda îl simţi şi, cu un rânjet odios, îşi strecură mâna între cele două trupuri, căutând să-l excite. O lucire nebună şi tulbure îi plutea în priviri. Vulgaritatea sa agresivă, în amestec cu o autentică senzualitate, dădea naştere unei adevărate bombe.

Numai că Malko n-avea chef să fie jucăria acestei stricate. Îi prinse încheieturile, ducându-i-le la spate şi o săgetă cu privirea sa aurie.

— Mâine la şase fără un sfert, jos, spuse calm. Culcaţi-vă devreme.

Cum ea întindea din nou faţa ca să-l sărute, o respinse, făcând-o să cadă pe pat. În treacăt, observă că nu purta nimic pe dedesubt. Până să se ridice, el ajunsese deja la uşă.

*

* *

Prin fereastra murdară a camerei, Said Mustala privea muntele, ascuţind maşinal pumnalul cu o piatră de care nu se despărţea niciodată. Această claustrare voluntară îl făcea să sufere, dar se simţea însufleţit de faptul că fusese preluat de o organizaţie. Avea oroare să lucreze pe cont propriu.

Sonia, blonda care îl găzduia, avea o viaţă stranie. Studentă la Zagreb, îşi petrecea nopţile dansând şi revenea acasă în zori, aducându-i pâine proaspătă bătrânului ustaş. Când nu era prea obosită, se aşeza lângă el, ascultându-i povestirile despre război, sau mai curând masacrele. Ochii îi străluceau când îşi amintea despre pogromurile satelor sârbeşti.

— Cât mi-aş fi dorit să fi fost acolo, spusese ea o dată, cu o voce plăcută… I-aş fi ars de vii, după ce i-aş fi castrat…

Tot corpul îi vibra Nu părea să sufere totuşi prea mult din cauza violului. În primul rând, exista amantul oficial, Miroslav Benkovaci, tânărul inginer care lupta pentru independenţă, ce îi devenise imediat simpatic lui Said Mustala. Deseori, însă, când Miroslav nu era acasă, că aducea tineri cu care bea bere şi făcea dragoste până în zori. Said Mustala ştia, pentru că de fiecare dată, Sonia urla răguşită, ca o felină în călduri. Într-o noapte,

mort de sete, o găsise în hol, întinsă pe burtă şi cu pantalonii în vine, împreună cu un băiat în aceeaşi ţinută, acesta părând să facă flotări. Sonia urla şi mai tare ca de obicei, cu braţele încrucişate pe mocheta uzată.

Auzi telefonul sunând în camera sa, apoi paşii tinerei femei. Ea intră: goală până la brâu, cu jeanşi şi bocanci.

— E pentru tine, spuse simplu.

Said se duse să răspundă, recunoscând vocea rece a lui Boza Dolaci, cel de la care primea ordine. Din păcate, era mult mai puţin prietenos decât Dobroslav.

— Ne vedem astăzi la locul stabilit, anunţă Boza.

Închisese deja. Chiar dacă interceptările erau puţin probabile în această ţară dezorganizată, era mai bine să se păzească... Said Mustala se simţi mai în largul lui. Avea să fie în sfârşit util.

*

* *

Jack Ferguson nu-şi ascundea nervozitatea. Malko sosise de puţin timp în biroul său de la Ambasada SUA, singurul luminat la acea oră matinală. De abia se făcuse ziuă.

— Trebuie neapărat să reuşiţi să identificaţi acest grup şi pe sponsorii lui, îl imploră el.

Guvernul croat ştie că noi livrăm arme acestor extremişti. Dacă operaţiunea dă greş...

Se lasă o tăcere adâncă.

— Nu credeţi că vă jucaţi cu focul? remarcă Malko. Ar fi mai simplu şi mai puţin riscant să dăm vina pe ei.

— N-au putere să controleze manipularea până la capăt, spuse tranşant americanul. Pe generalul Spegel l-ar trece toate apele la ideea că o încărcătură de arme ar ajunge în mâinile extremiştilor. Şi-ar dori s-o intercepteze imediat. Toată şiretenia constă în a-i infiltra pe extremişti, pentru a prinde pe toată lumea.

— Credeţi că bănuiesc ceva?

— Ne-am luat toate măsurile de precauţie. Andrez Pecs este un cunoscut negustor de arme. Oricum, zarurile sunt deja aruncate... Camionul vă aşteaptă într-o parcare alăturată. În afară de încărcătura ştiută, mai are un transport de aparatură *hi-fi* şi video, Akai şi Samsung, cu destinaţia Grecia, plus câteva lăzi de Johnny Walker.

— Cu ungurii aţi aranjat?

— Andrez Pecs s-a ocupat de asta. A costat ceva bani.

— Şoferul?

— Un agent „închiriat” de la BND, obişnuit cu aşa ceva, Gunther Muller. A mai condus camioane bulgare până în Turcia. Este un autentic şofer de camion. Va asculta cu stricteţe de ordinele dumneavoastră şi va putea da o mână de ajutor la nevoie.

— Este înarmat?

— Da. Are un Walther ascuns în camion.

— Bine, n-avem decât să pornim, trase concluzia Malko.

Swesda Damicilovici aştepta în Mercedesul 190 închiriat de Malko, de astă dată îmbrăcată decent. Păruse bine dispusă la sosirea lui Malko la *Sonnenberg* şi nu făcuse nici o aluzie la ciocnirea din ajun. Jack Ferguson coborî împreună cu Malko şi se urcă în Mercedes. Swesda Damicilovici îşi pierduse strălucirea şi agresivitatea.

— Sunteţi sigur că nu risc nimic? îl întrebă ea neliniştită pe şeful centralei.

— Absolut nimic, afirmă americanul. Rolul dumneavoastră se va termina o dată cu identificarea celui pe care l-aţi zărit la Miami.

Malko ascunse pistolul lui extraplat sub scaun, ştiind că nu va fi controlat la sânge.

Se urcă la volan, ghidat de Jack Ferguson spre parcare. Camionul, nou-nouţ, era un Volvo mare, semiremorcă, cu număr de Frankfurt. La vederea celor doi, şoferul coborî şi le strânse mâna.

Un teuton roşcovan şi zdravăn, proaspăt bărbierit, care îi strivi degetele lui Malko. Fără prejudecăţi, Malko îi explica ruta de urmat, iar şoferul se urcă în cabină.

— Am să vă aştept de partea cealaltă a frontierei austro-ungare, spuse el. La Şopron. Pentru că merg mai încet, am să plec imediat.

Malko privi cum se zdruncina imensul cufăr pe roţi. Ce îl aştepta. Oare în Iugoslavia?

Incidentele de la Miami şi de la Zagreb dovedeau că avea de a face cu oameni hotărâţi să se opună cu ferocitate oricărui amestec în afacerile lor.

Capitolul VII

De la plecarea din Viena, Swesda Damicilovici nu deschisese deloc gura, dormitând aproape tot timpul. Malko reîntâlnise camionul la Şopron, un târguşor plantat în monotona câmpie ungară, care se întinde în zare până la Urali. A durat mai mult de zece ore până să ajungă în Iugoslavia, pe drumuri sinuoase, stânjeniţi de tractoarele care cărau imense remorci cu fân.

Trecerea frontierei iugoslave nu pusese probleme camionului încărcat cu arme. Drumul era la fel de prost şi de partea cealaltă, cu miliţieni mobilizaţi aproape la fiecare curbă, încheind procese verbale străinilor, pentru a face rost de ceva valută. Volvo aştepta într-o parcare la intrarea în Varazdin, un oraş mare situat într-o vale, chiar lângă colinele ce precedau oraşul Zagreb. Malko asculta informaţiile difuzate în şase limbi de către difuzorul cafenelei din Piaţa Primăriei. Aici nu existau turişti, cu toate că acest minunat orăşel baroc, protejat ca prin miracol, avea biserici la toate colţurile de stradă şi case vechi în perfectă stare.

Swesda, indiferentă la frumuseţea locului, căscă.

— E cald!

Malko zări doi oameni coborând dintr-o Zastava veche şi îndreptându-se spre el. Unul dintre ei purta barbă: Miroslav Benkovaci. Celălalt, un om zdravăn, cu alură de docher, avea nasul coroiat, ochii apropiaţi, înfundaţi în orbite şi rotunzi ca de pasăre. Mâinile îi erau enorme. Bărbosul îi prezentă:

— Un prieten, Boza.

— O prietenă din America, Helen, răspunse Malko, prezentând-o pe Swesda.

Cei doi de abia o salutară. Swesda spuse *Hi!* Ca de obicei, cufundându-se în lectura ziarului *Herald Tribune.* Malko observă repede că Boza era interesat de coapsele şi sânii acesteia, pe care rochia sobră nu reuşea să le disimuleze. Miroslav Benkovaci părea încordat şi nervos. Îi făcu un semn lui Malko, care se ridică, urmându-l la câţiva metri mai departe.

— Sunteţi absolut sigur de această persoană? întrebă el.

— Absolut. Şi prietenul dumneavoastră?

Miroslav păru şocat.

— Boza! Răspund pentru el. Este…

Tăcu brusc, ca şi cum se temea să nu spună prea mult.

În momentul în care reveneau la masă, Swesda se întinse, punând în evidenţă sânii mari şi coapsele înguste şi se ridică, intrând în cafenea. Fusta i se ridicase acoperind doar cu puţin fesele. În această ţară, unde femeile purtau toate haine decente, clienţilor de la *Steaua Roşie* le ieşiseră ochii din cap. Alaiul unei căsătorii, ce ieşea din primăria din vecinătate, trecu prin faţa lor. Încheind cortegiul, un bătrân agita o sticlă de şliboviţă pe jumătate goală, din care se cinsteau nuntaşii. Un adevărat decor de operetă, în acest oraş ce părea artificial, în efortul de a fi frumos.

— Unde este marfa? întrebă Miroslav Benkovaci.

Malko îi răspunse prompt.

— Aţi venit fără bani?

— Vrem să verificăm întâi marfa. Unde este camionul?

— La ieşirea din oraş.

— Să mergem. Prietena dumneavoastră rămâne aici.

Când Swesda Damicilovici veni înapoi, el o luă de o parte, rugând-o să-l aştepte pe terasă.

Malko se instală în Zastava cu cei doi cumpărători, părăsind centrul oraşului. Şoferul fuma o ţigară lângă camion, în zona de staţionare situată în apropierea intersecţiei autostrăzii cu drumul spre Varazdin. La cererea lui Malko, deschise uşile din spate ale camionului şi cei trei urcară în Volvo. Lăzile cu arme erau la fund, ascunse în spatele cutiilor ce conţineau televizoare Akai şi aparate video marca Samsung. Fusese amenajat un spaţiu pentru acces. Boza fu cel care controlă marfa. Ridicând capacul unei lăzi cu ajutorul unui levier, verifică un M.16, deschise mai multe cutii de cartuşe şi examină un M.60. Coborî apoi ca să schimbe câteva vorbe cu Benkovaci.

— Totul este în regulă, traduse acesta. Dar şoferul cine este?

Calm, Gunther închise uşile camionului.

— Un neamţ, răspunse Malko. A mai lucrat cu noi, este verificat. Face curse suplimentare pentru că este prost plătit de patron.

Croatul dădu din cap fără să spună nimic, vizibil liniştit de explicaţiile primite. Schimbă apoi câteva cuvinte cu Miroslav Benkovaci. Acesta din urmă continuă cu instrucţiunile.

— Camionul trebuie să plece spre Zagreb. Ajunge la autostrada de Ljubijana şi o ia în această direcţie. La patruzeci de kilometri după trecerea de Zagreb se află un motel, *Hrvatska.*

Este uşor de reperat, pentru că este zugrăvit în roz. Un prieten vă aşteaptă acolo, împreună cu banii. Întrebaţi-l pe barman de Jozip. După ce luaţi banii, mergem să descărcăm ceea ce ne aparţine, într-un antrepozit din vecinătate. Ca să nu pierdem timpul, poate că ar fi mai bine să plece camionul imediat. Îl veţi ajunge repede din urmă, drumul este îngust şi sinuos.

— Perfect, acceptă Malko.

— Încă ceva, preciză Boza. Lăsaţi-vă prietena la Zagreb, înainte să mergeţi la motel. N-am nevoie de martori.

— Cum doriţi, spuse Malko.

Se duse să-i dea instrucţiuni lui Gunther, care porni motorul imediat şi plecă maiestuos din parcare, depăşind un tractor cu o remorcă încărcată cu fân. Regiunea era idilică, plină de ferme, erau chiar şi câteva vile, semănate ici-colo, de-a lungul drumului. Aici, chiar de pe vremea comuniştilor, se trăise bine din agricultură.

Volvo se îndepărtă şi ei se urcară în Zastava ca să se întoarcă în centrul oraşului Varazdin.

Când ajunse în faţa terasei *Steaua Roşie,* lui Malko i se ridică părul pe ceafă: Swesda conversa cu doi militari ai armatei federale, aflaţi, se pare, în permisie, instalaţi la o masă vecină. Ciudat, pentru o americană care nu vorbea croata… Din fericire, văzându-i pe cei trei apropiindu-se, militarii se îndepărtară repede.

Scena nu-i scăpase totuşi lui Boza. Învălui femeia într-o privire lungă şi neîncrezătoare, dar nu făcu nici un comentariu.

Swesda îi spuse lui Malko în engleză:

— Încercau să mă agate, dar n-am înţeles nimic din ce spuneau.

Boza îi întinse mâna lui Malko fără să-l privească.

— Pe curând.

Încercând să destindă atmosfera, Malko spuse surâzând:

— Am mai adăugat zece mii de cartuşe şi o ladă de M.16. Contribuţia mea la cauză. Împreună cu cinci lăzi de Johnny Walker Black Label, două de Moet şi două de Chardon Brut Imperial.

Faţa bărboasă a lui Miroslav Benkovaci se lumină, dar Boza nu manifestă nici un fel de recunoştinţă.

— Nu face mai mult de trei, patru mii de dolari, sublinie ei ironic. Mulţumesc, totuşi.

Malko îi privi urcându-se în Zastava. Swesda părea tulburată.

— Sper că n-am făcut o gafă, se scuză ea. Tipii ăia voiau să se aşeze la masa mea. Am fost obligată să le spun, în croată, că-mi aşteptam prietenul. Boza ăsta nu-mi inspiră încredere. Are accent bosniac şi seamănă a lichea.

— Nu toţi bosniacii sunt lichele, pledă Malko, neplăcându-l nici el pe Boza.

— Aproape toţi, spuse Swesda, pe un ton definitiv.

Ieşind din oraşul încărcat de istorie, o luară în direcţia Zagrebului. Drumul extrem de sinuos îi împiedica să ruleze cu viteză. Swesda picotea din nou, cu picioarele pe bord. Rochia i se ridicase pe coapse. Provocarea era starea ei naturală… Din ce în ce mai des, Malko se întreba dacă avea să-i fie de folos. Tractoarele mişunau pe şosea, trăgând după ele imense remorci cu fân. Deodată, la intrarea în satul Novi Marov, în faţa maşinii apăru o fată blondă pe bicicletă, cu un mic rucsac în spate. Mergea în zigzag în stânga sa, vrând să depăşească tractorul de pe sensul opus lui Malko. Venea drept în faţa Mercedesului. Malko apăsă pe frână şi trase o înjurătură. Prea târziu: fata intră pur şi simplu sub aripa stângă din fată.

— *Himmel!*

Blonda, proiectată pe capota Mercedesului, părea că nu se lovise prea rău. Malko deschise portiera. Bicicleta, însă, era într-o stare jalnică. Roata maşinii trecuse peste ea. Fata se ridică, apostrofându-l violent, cu lacrimi în ochi. Avea un chip foarte pur şi foarte slav, cu ochi măslinii, gura senzuală şi nasul mic cu figură de cover-girl… Cămaşa bărbătească înnodată pe burtă, se mula pe un piept care nu avea nevoie de sutien. Şortul tăiat dintr-un jeans se oprea la jumătatea feselor. Spectacolul oferit lui Malko, atunci când se aplecă spre bicicletă, fu aproape indecent.

Swesda Damicilovici coborî şi ea, aruncându-i fetei o privire dezaprobatoare.

— Proasta asta trebuia să fie atentă… mormăi ea. S-o ştergem.

În jurul lor sătenii începeau să se adune. Din ce în ce mai indignată, blonda îl apostrofa pe Malko.

— Ce vrea? întrebă el.

— Spune că trebuie să-i plătiţi bicicleta, traduse Swesda şi s-o duceţi acasă. Zice că străinii conduc cum dă Dumnezeu. Dumneavoastră sunteţi vinovat pentru tot.

Malko n-avea chef să stea la discuţie, grijuliu să nu lase camionul Volvo prea mult singur.

— Cât?

— Cinci sute de mărci.

De cinci ori preţul unei biciclete! Nu era însă timp de târguială. Scoase un teanc din buzunar, îi întinse cinci bancnote albastre, pe care blonda le înşfăcă imediat, fără un zâmbet… Ignorând-o deliberat pe Swesda, spuse într-o germană stricată:

— Acum, eu vine cu tine…

Fără să aştepte ca Malko să-i răspundă, se instală pe bancheta din spate, lăsând baltă pe taluz resturile bicicletei. Malko nu avea ce să facă, decât să se urce la volan, scos din fire de această nesimţire.

— Spune-i că suntem grăbiţi. N-am să fac un ocol pentru ea.

Swesda traduse, pe un ton tăios.

— Întreabă unde mergeţi. Şi-a ratat plimbarea şi vrea să se întoarcă acasă.

— Spre Ljubijana.

— Pică la ţanc, traduse Swesda, locuieşte într-acolo. Astfel n-o să anunţe Miliţia despre accident. Dacă nu, puteţi avea necazuri.

Îi venea să-i spună că în Iugoslavia, dacă ai mărci, nu poţi avea necazuri serioase, dar se abţinu… Conducea cât putea de repede, fofilându-se printre tractoare şi căruţe, întârziind în spatele învechitelor Jugo, care se târau pe drumul şerpuitor.

Volvo tot nu se vedea. Fără îndoială că Gunther nu se oprise să-l aştepte, ca să nu atragă atenţia. În definitiv, cunoştea destinaţia finală… Malko nu se simţea liniştit, până nu prindea din urmă camionul.

*

* *

Gunther, şoferul camionului Volvo, frână brusc. O maşină albastră a Miliţiei era oprită într-un viraj, chiar la ieşirea din Breznica şi un miliţian postat pe marginea şoselei îi făcea semn cu bastonul cu cerculeţ roşu să se oprească. Un altul era lângă maşină, împreună cu un civil. Agentul BND se supuse bombănind, fără să fie prea îngrijorat. În Iugoslavia, jefuirea maşinilor străine era o tradiţie străveche. Nu era ceva prea grav… Opri puţin mai departe, lăsându-l pe miliţian să se apropie. Acesta întinse mâna.

— *Dokuments!*[28]

Gunther îi întinse actele, surâzând. Miliţianul le examină şi spuse în germană:

[28] Actele! (n.t.).

— Mergeaţi prea repede prin Breznica, m-au anunţat colegii…

— M-ar mira, protestă Gunther, fără să-şi piardă calmul. Nu prea pot să alerg cu încărcătura asta.

Miliţianul păru să ezite. Îşi chemă colegul, care se apropie, însoţit de civilul destul de în vârstă, cu o figură de ţăran. Fără cravată, acesta purta o tunică şi nişte încălţări grosolane. Salută respectuos. Şoferul îşi spuse că n-avea motiv de îngrijorare.

În mod ostentativ, se uită la ceas.

— Sunt cam grăbit, spuse el, trebuie să fiu înainte de ora şase la antrepozitele vămii. Dacă nu, pierd ziua.

Surâzător, miliţianul îi întinse actele.

— Bine, s-o lăsăm de data asta. N-aţi putea să-l duceţi pe prietenul nostru la intrarea în Komin? Aşteaptă autobuzul de o oră. Probabil că a rămas în pană.

— *Kein problem*![29] spuse Gunther, fericit să scape aşa de uşor…

Pomi maşina şi bătrânul se urcă lângă el. Îşi luă rămas bun de la miliţieni şi plecară. Gunther era uimit că nu-l vede pe Malko. Probabil că-l depăşise. Cel puţin să nu fi întârziat la Varazdin, sau să nu-l fi depăşit când discuta cu miliţienii. Se concentră asupra drumului, care era dificil. Lângă el, bătrânul stătea nemişcat.

Deodată, făcu semn cu mâna după ce depăşiseră un panou pe care scria Komin.

— Mă opresc aici, spuse el în germană.

Supus, Gunther semnaliză dreapta şi opri. Apoi, întoarse capul să-i spună la revedere pasagerului său. Pentru o fracţiune de secundă, privirea sa întâlni o figură necunoscută, nemiloasă şi crispată. Mai jos, zări pumnalul lung, ţinut în poziţie orizontală.

— *Sie…*

Nu avu timp să spună mai mult. Cu o mişcare amplă, bătrânul îi înfipse lama în partea dreaptă. Atât de adânc, încât pătrunse până la mâner, traversând ficatul şi tăind mai multe artere: Gunther deschise gura căutând aer, sufocat de durerea atroce. Bătrânul scosese deja pumnalul, lovind mai sus, apoi şi mai sus, cu o pricepere diavolească. Nu se opri decât atunci când Gunther se prăvăli peste volan. Sângele se prelingea pe bancheta de pluş.

Totul nu durase nici treizeci de secunde.

Said Mustala deschise portiera şi coborî. Zastava lui Boza oprise chiar în spate.

[29] Nici o problemă (n.t.).

Boza Dolaci alergă spre Said Mustala.

— Gata?

— Desigur, spuse bătrânul ustaş, ofensat că cineva putea să se îndoiască de el.

Boza Dolaci, ajunse la camion şi urcă în el. Împinse cadavrul, care căzu pe podea şi îl acoperi cu o pătură smulsă de pe cuşeta din şapte. Se aşează la volan, iar Said Mustala alături. Vehiculul greu porni.

Aproape în acelaşi timp, falsa maşină de Miliţie, furată cu câteva săptămâni înainte, îi depăşi, intrând pe un drum lateral ce ducea spre ascunzătoare.

Cele câteva maşini care depăşiseră camionul nu remarcaseră nimic anormal.

Boza Dolaci conducea cât putea de repede. Chiar ţinând seama de diversiunea imaginată pentru a-l face să întârzie pe negustorul de arme, n-avea o prea mare marjă de siguranţă. Or, ceea ce avea să urmeze era la fel de important ca prima parte a operaţiunii. Nu trebuia să mai rămână nici un martor al livrării de arme.

*

* *

Malko fu nevoit să aştepte ca un tramvai albastru să se pună în mişcare, pentru a putea ajunge la aleea care ducea la intrarea *Esplanadei,* cel mai bun hotel din Zagreb. O superbă clădire rococo *fin de siecle,* aflată în faţa gării, în capătul bulevardului Mihanovicera. Swesda se întoarse spre el, botoasă.

— Ce o să fac aici, singură?

— Fă o baie, sugeră Malko, sau uită-te la televizor. N-am să întârzii.

Comisionarul luă bagajul şi Malko plecă întins spre vestul oraşului, înjurând circulaţia. Erau la fel de multe maşini ca la Viena, iar tramvaiele încurcau traficul, mergând cu douăzeci la oră. Blonda, profitând de plecarea lui Swesda, se aşează lângă el, surâzându-i îmbietor. Avea probabil chef să schimbe bicicleta cu un Mercedes.

Cu fizicul ei, nu era imposibil.

— Unde mergeţi, o întrebă Malko în germană, când ajunse pe autostradă. În curând am să mă opresc.

Scăpat de Swesda, n-avea de gând să se ducă la motelul *Hrvatska,* cu o necunoscută culeasă de pe marginea drumului… Nu se putu abţine să nu-i admire coapsele lungi şi bronzate. O

fată fermecătoare.

— *Immer gradaus*[30], spuse ea.

Erau acum pe autostrada Maribor, cu benzi duble de asfalt rectiliniu, de-a lungul periferiei, care făcu în curând loc câmpiei.

Malko mergea înainte, numărând kilometrii. Liniile de tramvai dispăruseră. Se găseau în plin câmp. Deodată, Malko zări în depărtare, pe partea dreaptă, mai multe clădiri, de un roz curios, ca unele hoteluri din California. În mod sigur, era motelul *Hrvatska.*

Mai avea cam un kilometru, când blonda arătă un drum neasfaltat, perpendicular pe autostradă, ce ducea spre un grup de blocuri noi, aflate în plin câmp.

— *Hier, bitte!*[31]

Malko încetini şi se opri la intrarea pe acel drum. Blonda nu se mişcă, arătând din nou spre clădirile aflate cam la cinci sute de metri. După cum se Vedea, n-avea chef de mers pe jos... Fiindcă nu dorea să declanşeze un incident neplăcut, Malko îşi călcă pe inimă şi o luă într-acolo, pe drumul presărat cu găuri imense, care nu era nici măcar asfaltat. Blonda îşi regăsi zâmbetul... Ajunşi într-o piaţă cu sens giratoriu rudimentar, chiar în faţa blocurilor, opri şi ea coborî. Întoarse şi se îndreptă spre autostradă.

N-apucase să ia viteză, când zări un nor de praf în spatele lui. O maşină, apărută din piaţă, încerca să-l ajungă. Un taxi marca Mercedes, albastru, pe care îl vedea în retrovizor. Fără să se sinchisească de gropi, se năpustea după el. Malko trase spre dreapta, fără să se mire prea tare: iugoslavii conduceau ca nişte nebuni... Doar atunci când Mercedesul fu la câţiva metri de el, inima i se strânse. Cel de lângă şoferul care purta bărbuţă, era Boza, croatul cu cap de acvilă. Malko identifică uşor obiectul ţinut în mână: un „riot-gun” cu mai multe focuri. O armă capabilă să facă praf o fiinţă umană de la câţiva metri.

Mercedesul accelera începând să-l depăşească. Ţeava armei se ivi prin geamul deschis, ţintind capul lui Malko.

[30] Tot înainte (n.a.).

[31] Aici, vă rog (n.t.).

Capitolul VIII

Malko avea la dispoziţie doar câteva secunde pentru a acţiona. Se aplecă brusc, apăsând pe frână. O clipă mai târziu, detunătura armei îl asurzi, amestecându-se cu un zgomot surd, pe care nu-l putu identifica imediat.

Pipăind, îşi scoase pistolul din ascunzătoare şi se ridică. Motorul se oprise. Maşina agresorilor se îndepărta şi el observă că nu avea placă de înmatriculare pe spate.

Se luă după ei, însă o senzaţie anormală îl avertiză că exista o problemă. Mercedesul 190 se legăna ca un vapor... Coborî şi inspectă pagubele. Glonţul luase vopseaua de pe capotă, făcând ţăndări parbrizul. Aripa stângă din faţă, precum şi cauciucul, erau făcute zdrenţe.

Furios, privi cum se aşază norul de praf stârnit de taxi. Aruncând sacoul în maşină se apucă să schimbe roata. Termină după zece minute şi plecă înnebunit de îngrijorare. Ceea ce se întâmplase nu prevestea nimic bun pentru viitor. Leoarcă de transpiraţie, opri în faţa motelului *Hrvatska.*

Motelul semăna vag cu cele americane. Nici urmă de Volvo. Malko intră. Mai mulţi consumatori, nebărbieriţi, cu mutre necioplite, erau adunaţi într-un colţ, în faţa paharelor de bere. Se duse la bar şi îl întrebă pe barman de „Jozip”. N-auzise de el... Ca să aibă conştiinţa împăcată, îl întrebă şi pe funcţionarul de la recepţie; însă nimeni nu văzuse camionul Volvo, sau pe şoferul german.

Comandă o cafea şi se aşeză în dreptul unei ferestre, repetându-şi întruna ca Volvo ar fi putut sa întârzie dintr-o cauză necunoscută. Fără însă să şi creadă acest lucru. După ce mai bău două cafele, se hotărî să plece.

Armele dispăruseră, la fel şi cumpărătorii.

Frumoasa infiltrare a CIA se termina într-un mod derutant. Nu numai că nu-i identificase pe comanditarii operaţiunii, dar le şi pusese la dispoziţie armele cu care să producă atentate.

Nebun de furie, Malko o luă pe autostradă, în direcţia Zagreb. Înainte de toate, trebuia sa telefoneze la Viena, ca să-i dea vestea bună celui care iniţiase această strălucită manipulare.

*

* *

— Este o catastrofă!

Jack Ferguson nu-şi ascundea furia şi neliniştea. Cufundată în fotoliu cu un pahar de Cointreau cu gheaţă în mână, Swesda Damicilovici privea indiferentă postul CNN. La întoarcerea lui Malko la *Esplanade,* acesta o găsise complet destinsă. Nici un semn de la Gunther, însă.

— Cuvântul nu reflectă realitatea, remarcă Malko. Ce urmează să fac?

— Îl sun imediat pe şeful Centralei de la Zagreb, David Bruce şi îi trimit un mesaj codificat. Ştie mai bine situaţia locală decât mine. Îi va anunţa pe croaţi. Cel mai important este însă să recuperăm armele.

— Compania nu are o reţea aici? întrebă Malko. Cineva de încredere care să ne poată îndruma?

— Îl voi întreba pe David, spuse evaziv Ferguson. Pentru moment, prioritatea este găsirea lui Gunther şi a camionului, pentru că n-am anunţat încă BND. Nu vă mişcaţi din hotel. David Bruce va intra în legătură cu dumneavoastră.

*

* *

Maiorul Franjo Tuzla privea lăzile cu arme şi muniţii, înghesuite în micul hangar din spatele rezervoarelor ruginite. Tocmai le adusese o camionetă pe acest câmp de manevre al armatei iugoslave, unde nimeni nu s-ar fi gândit să le caute.

Totul se derulase fără piedici, în afara eliminării vânzătorului de arme. Se auzi o bătaie în uşă şi Boza Dolaci, cel care se ocupase de descărcare, intră în micul birou. Fusese pentru mult timp omul SDB-ului, apoi fusese recuperat de KOS. Fiind în legătura cu nemiloasele bande albaneze, putea fi foarte valoros... în ochii negri şi adânci avea o strălucire de satisfacţie amestecată cu teamă.

Pentru prima oară în viaţa, încălcase ordinele Şarpelui, maiorul Tuzla, „protectorul” lui. Ordinele acestuia erau clare. Trebuia să recupereze armele, să le plătească şi să-l elimine pe negustorul de arme, chit că ar mai fi putut fi folositor. Numai că ocazia era prea frumoasă: Boza avea posibilitatea să câştige mai mulţi bani decât avusese vreodată. Întâi, dacă nu dădea înapoi restul de bani, din cei primiţi de la maiorul Tuzla, apoi dacă recupera preţioasa încărcătură oficială a camionului Volvo.

Problema armelor se rezolvase relativ simplu: îl făcuse pe

Miroslav Benkovaci să creadă că până în ultimul moment nu primise banii. Trebuia deci eliminat vânzătorul. La sugestia lui Boza, tânărul activist croat pusese la cale diversiunea care făcuse maşina lui Malko să întârzie şi apoi capcana pentru a-l elimina.

În acelaşi mod îl recrutase pe Said Mustala pentru uciderea şoferului, făcându-l să promită că va păstra secretul. Şoferul Mercedesului albastru îi era şi el prieten şi complice la subtilizarea mărfii.

Riscul era minim: nici unul dintre protagonişti nu avea cum să ajungă la maiorul Tuzla.

— Totul a fost în regulă? întrebă acesta din urmă, privindu-şi cercetător ucenicul.

— Absolut, afirmă Boza.

Încărcătura camionului fusese transferată într-un antrepozit sigur, iar camionul abandonat într-o parcare. Corpul şoferului odihnea, împachetat ca un salam, pe fundul lacului Bundek, o mlaştină mare şi ceţoasă la nord de Sava, izolată într-o pădure răzleaţă, frecventată doar de îndrăgostiţi, care servea de ani la descărcarea reziduurilor publice.

— Ce s-a întâmplat cu asociatul lui Andrez Pecs? întrebă maiorul. A fost mulţumit?

— Da, da, răspunse Boza, cuprins subit de ameţeală. Foarte mulţumit.

Maiorul simţi instinctiv spaima lui Boza, fără să înţeleagă cauza acesteia. Afacerea era relativ simplă şi Boza se ocupase de altele mai complexe şi mai periculoase.

— Eşti sigur că n-ai făcut gafe? întrebă el sever.

— Sigur, afirmă Boza, puţin mai destins.

— Bine, spuse maiorul Tuzla, cufundându-se în citirea unor acte. Acum vom pregăti stadiul următor. Pleacă!

Boza rămase nemişcat, legănându-se pe loc, părând să nu fie în largul lui.

— Ce mai este? întrebă el.

— Ceva neobişnuit cu M. 16, spuse Boza, doritor să-şi arate devotamentul.

Tuzla se încruntă.

— Nu sunt în stare bună?

— Ba da, numai că sunt ultimul model, A. 2. Au fost fabricate de curând şi nimeni nu le-a mai văzut până acum.

De această dată, maiorul Tuzla înţelese ce voia să spună.

Dacă armele nu se găseau pe piaţă, aceasta însemna că aveau o provenienţă specială. În spatele aparentului vânzător, nu se afla un negustor de arme, ci un serviciu străin. Datele problemei se schimbau.

Boza adăugă, ca pentru a-l nelinişti şi mai mult.

— Acest Kurt era însoţit de o femeie. O americancă, zice-se. Am văzut-o stând de vorbă cu unii de-ai noştri. Cred că este iugoslavă.

Maiorul Tuzla simţi cum îl ia cu frig. Asta semăna cu amestecul unui serviciu important în afacerile sale. Şi cum nu erau sovieticii, atunci rămâneau doar nemţii sau americanii.

— Acest Kurt, întrebă el, mai este la Zagreb?

— Nu ştiu, mărturisi Boza.. Am să încerc să aflu.

— Repede, ordonă sec Tuzla şi vino să-mi raportezi.

Dacă misteriosul Kurt aparţinea unui serviciu, prezenţa sa îndelungată la Zagreb reprezenta un risc pe care nu era dispus să şi-l asume.

*

* *

Bulevardul Tuskanac şerpuia prin mijlocul unui parc somptuos, până în nordul Zagrebului, în plin cartier rezidenţial, acolo unde activiştii regimului titoist îşi construiseră casele de vacanţă. Malko privea cu atenţie în dreapta, ca să nu treacă de restaurantul pescăresc Savic, locul unde trebuia să se vadă cu reprezentantul CIA la Zagreb. Acesta îi telefonase la hotel, fixând o întâlnire pentru ora trei şi jumătate, la masă. O oră obişnuită în această ţară.

Malko, care o lăsase pe Swesda la *Esplanade,* descoperi restaurantul din întâmplare. Câteva mese afară, grupate în apropierea unei coline împădurite, cu o căsuţă ca în poveşti. Decor de îndrăgostiţi. În momentul în care parcă Mercedesul aflat într-o stare de plâns, un bărbos în cămaşă mexicană coborî dintr-o Toyota. Se apropie de el cu mâna întinsă, cu un aer jovial.

— David Bruce! Încântat.

Se întoarse spre Mercedes şi se strâmbă.

— Aţi scăpat ieftin…

— Până la urmă, spuse Malko. Ce mai ştiţi de Gunther?

— Nimic, mărturisi americanul posomorându-se brusc. Am găsit însă de curând camionul, într-o parcare din Novi Zagreb. Era gol, cu urme de sânge pe banchetă. Am impresia că n-o să-l mai vedem pe Gunther… Nici armele, desigur.

Se aşezară la prima masă; un ospătar veni imediat cu un platou pe care se găsea o duzină de peşti, la fel de morţi precum nefericitul şofer, nu însă la fel de proaspeţi. Malko alese o doradă[32], cu ochii mai limpezi decât ceilalţi şi îl întrebă pe David Bruce:

— Sunteţi în legătură cu autorităţile croate?

Americanul ridică spre cer privirea ascunsă de ochelari cu rame mari.

— Din nefericire! M-am întâlnit de curând cu generalul Spegel, ministrul apărării. Este nebun de furie. Am crezut că mă va strivi ca pe o muscă. L-a convocat pe consulul nostru pentru a-i transmite protestul său. Dacă nu găsim aceste arme, va fi o catastrofă politică. Croaţii sunt convinşi că ne-am aliat cu extremiştii Croaţiei Mari.

— Ar fi trebuit să fie mai bine înarmaţi decât noi pentru asta, obiectă Malko. Sunt la ei acasă.

David Bruce făcu un gest de descurajare.

— Nu realizaţi cât sunt de dezorganizaţi. Serviciul lor de informaţii se bâlbâie. Se tem – pe bună dreptate – de toată lumea, n-au bani, n-au mijloace de investigaţie, n-au reţele… Dacă nu-i ajutăm, n-or să reuşească niciodată. Orice ar fi, trebuie să-i găsim pe cumpărătorii dumneavoastră. Sunt sigur că au baza la Zagreb.

— Am câteva elemente, remarcă Malko, dar nu e destul.

— Croaţii vor colabora, afirmă David Bruce. Unul dintre agenţii lor valoroşi vine aici să se întâlnească cu noi. Este cel care l-a împuşcat pe şoferul Golfului GTI. L-a anchetat pe miliţienii care l-au interceptat pe bătrân. Pare să fie ucigaşul de la Miami.

— Nu i s-a dat de urmă?

— Nu. Am hotărât să-l reactivez pe cel mai bun agent pe care îl avem în această ţară.

— Pe cine?

— Un preot franciscan foarte angajat în politică. Puţin prea de dreapta, după gustul Companiei. Ştiu că are legături cu persoane din Croaţia Mare. Are ideile lui. Dacă vă prezint ca pe un analist doritor să facă o sinteză, va accepta să ne aranjeze o întâlnire cu ei. Trebuie însă multă grijă, l-am telefonat azi dimineaţă şi vă va căuta la hotel. Se numeşte Jozo Kozari. Trataţi-l cu menajamente.

— Ce v-a spus Jack Ferguson să fac cu Swesda? întrebă Malko.

[32] Peşte de talie mare, din familia Scomberide, având înotătoarea dorsală ţepoasă, răspândit în mările calde (n.t.).

S-ar putea să devină stânjenitoare.

— Spune că vă mai poate fi de folos, zise americanul. O veţi păstra până la noi ordine.

Malko nu avu timp să protesteze. Un tânăr atletic, cu trăsături foarte ascuţite, se oprise lângă masa lor. Avea sprâncenele atât de groase, încât era nevoit să le radă la rădăcina nasului, pentru a nu forma o linie continuă... David Bruce îi strânse mâna cu căldură.

— Vi-l prezint pe Mladen Lazorov, steaua în ascensiune de la *Sluzbe za Zastitu Ustavnog Poretka.*

Reuşise să pronunţe dintr-o suflare şi Malko fu impresionat...

Poliţistul croat se aşeză, descheindu-şi haina. Malko putu să admire enormul pistol lipit de coapsă. Părea un tip deschis şi simpatic, ce înţelegea destul de bine engleza.

— David m-a pus la curent, spuse el, care sunt indiciile de care dispuneţi?

— Întâi, Miroslav Benkovaci, dacă aşa se numeşte.

— Da. Îl cunoaştem bine, este unul dintre cei mai fanatici partizani ai Croaţiei Mari, având legături cu extrema-dreaptă. Nu m-ar mira să fi cumpărat arme. Nu i-a iertat niciodată pe sârbi că i-au omorât fratele.

— Ştiţi unde poate fi găsit?

— Nu, mărturisi Mladen Lazorov. Se spunea chiar că ar fi plecat în străinătate. Astăzi, aceşti oameni au mulţi simpatizanţi sau complici. Este foarte dificil să-i încolţeşti. Poliţiştii însărcinaţi să-i caute sunt deseori simpatizanţi ai lor.

— Zagrebul este totuşi un oraş mic, remarcă Malko.

Mladen surâse.

— Adevărat, dar are totuşi un milion de locuitori. Miroslav Benkovaci nu este localnic. Se ascunde probabil pe la prieteni. Iar atunci când le arată fotografia fratelui său, cu ochii scoşi de sârbi, n-au chef să-l denunţe la poliţie...

Gata cu Miroslav Benkovaci.

Malko îl descrise atunci pe Boza şi poliţistul clătină din nou din cap.

— Boza este un prenume foarte răspândit. Mă voi uita în fişierele extremiştilor.

— Şi blonda aceea cu bicicleta? Sunt sigur că era amestecată. Nu-i ştiu însă numele.

— Aici s-ar putea să avem o şansă, admise Mladen, dacă, întrebăm din casă în casă. Apoi, puteţi s-o identificaţi. Ne vom

apuca de treabă imediat.

— Şi Mercedesul albastru?

De această dată, Mladen surâse încurajator.

— Este cel mai bun indiciu, îi voi întreba pe colegii de la Miliţie, care îi cunosc pe toţi traficanţii de maşini. S-ar putea să iasă ceva.

Malko fierbea.

— Bine, dar Gunther era un profesionist, nu putea fi luat prin surprindere prea uşor.

Mladen clătină din cap.

— Se petrece ceva bizar. Am făcut o anchetă rapidă. Anumite persoane pretind că au văzut camionul oprit de Miliţie între Varazdin şi Zagreb. Or, miliţienii din zonă afirmă că n-au controlat niciodată acel camion. Ar putea fi vorba de o maşină a Miliţiei furată de extremişti.

— A fost furată de curând? întrebă Malko.

Poliţistul păru încurcat.

— Nu chiar furată, dar în Krahina, câteva vehicule au căzut în mâna sârbilor. Nu ştim ce-au făcut cu ele. Nu cred totuşi că le-au dat croaţilor, în special celor pe care îi căutaţi.

— Ce este Krahina? întrebă Malko.

Auzind explicaţiile confuze ale croatului, David Brice interveni.

— O nebunie! spuse el. La presiunile Belgradului, mai multe cătune sârbe din Croaţia şi-au proclamat „independenţa”. Au pus mâna pe putere, maltratându-i pe locuitorii croaţi şi interzicând croaţilor şi străinilor să pătrundă în sat. Îi iau ostatici şi cer răscumpărare. Au avut deja loc mai multe incidente serioase. Ceea ce este îngrijorător, este că aceste sate, cu centrul la Knin, controlează drumul spre Dalmaţia, unde se duc toţi turiştii. În prezent, nu mai e nimeni şi totul a ajuns o ruină.

— Sunt înarmaţi?

— Sunt cetnici, extremişti sârbi. S-au dedat până acum la destule atrocităţi.

— Ce face guvernul croat?

— Nimic, mărturisi poliţistul. N-avem mijloace militare suficiente, în afară de Garda Naţională, iar armata iugoslavă supraveghează aceste sate. Nu ne permit să restabilim ordinea. Oficialii sunt în majoritate sârbi şi iau partea celor din Krahina… Numai în Croaţia mai sunt cincizeci de mii de militari cu tancuri T.55 şi T.72. Nu ne putem opune lor…

Malko se gândea că acele câteva zeci de M.16 n-aveau să

schimbe situaţia. Poliţistul continuă.

— În orice caz, guvernul lui Franjo Tuciman nu doreşte să facă jocul extremiştilor. Poliţia şi Miliţia au consemn să nu răspundă la provocări. În caz contrar, sârbii ar agita din nou fantoma ustaşilor şi ar fi foarte rău pentru imaginea noastră.

Asta era. Complotul anticroat prindea contur şi CIA avea dreptate: elemente pro comuniste încercau să înăbuşe separaţia croată. Sub pretextul ultranaţionalismului…

*

* *

Mladen Lazorov aprindea ţigară de la ţigară. Malko se urcase în BMW-ul lui, după ce îşi lăsase maşina în faţă la *Esplanade.* Pe locul din spate se afla la vedere o carabină Kalaşnikov cu încărcătorul montat. Toţi miliţienii ştiau că acest tip de BMW aparţinea serviciului. Se aflau acolo unde Malko o lăsase pe blonda misterioasă. Însoţit de poliţist, începu să umble din casă în casă.

*

* *

Malko începuse să priceapă sârbo-croata! Ajunsese să audă aceleaşi fraze, repetate la infinit. Trecuseră printr-un filtru riguros toate imobilele de pe acea insuliţă situată în plin câmp. Nici un rezultat. Nimeni nu părea să o cunoască pe blondă. Descurajat, Mladen Lazorov se întoarse spre Malko.

— V-a adus aici doar în scopul atentatului. Locuieşte în altă parte.

— Nu există nimeni care să-i semene în fişierele dumneavoastră?

— Nu avem cu adevărat un fişier, mărturisi scurt croatul. Suntem doar douăsprezece persoane sigure şi lucrăm zi şi noapte. Cei din UDBA şi-au luat fişierele la plecare. Să ne întoarcem la Zagreb, trebuie să o luăm de la zero.

— Nu s-a găsit nimic despre cel pe care l-aţi împuşcat? întrebă Malko.

— Babici? Era trecut în fişe ca un extremist de dreapta. Făcea parte din mişcarea Croaţia Mare, dar atât. I-am făcut percheziţie, fără succes. Nici un număr de telefon, nimic.

— Apartamentul este supravegheat?

— A fost sigilat, dar nu avem destui oameni pentru filaj. În orice caz, locuia la Novi Zagreb, nu-şi cunoştea nici măcar vecinii.

Ajunseseră la intrarea în Zagreb. Croatul se îndreptă spre *Esplanade,* oprind la scară.

Malko avea un sentiment înfiorător de frustrare. Nu se putea ca într-un orăşel ca Zagreb să nu dea de urma adversarilor săi.

Mladen Lazorov, părând şi el descurajat, îl întrebă deodată:

— Există şi altceva în afară de arme în Volvo?

— Aparate video şi televizoare Akai şi Samsung, precum şi câteva lăzi de Johnny Walker. De ce?

— S-a furat tot. Ar trebui să reapară. Dacă am avea elemente precise despre această încărcătură, ne-ar fi de folos.

— Mă voi ocupa de asta, promise Malko.

Holul rococo de la *Esplanade* era gol, în afara unei fiinţe într-un pantalon vaporos de mătase oranj. Cheia nu era la recepţie, deci Swesda Damicilovici se afla sus. Deschizând uşa camerei o găsi lăfăindu-se pe canapea, cu fusta ridicată până la şolduri, în compania unui bărbat rotofei aşezat pe un scaun. Avea o faţă agreabilă, cu strungăreaţă, păr grizonat şi cravată. Se ridică la vederea lui Malko şi îi întinse mâna, dezlipindu-şi cu greu ochii de pe coapsele fetei expuse cu atâta generozitate.

— Jozo Kozari, spuse el cu o voce plăcută. Domnul Bruce m-a rugat să iau legătura cu dumneavoastră.

Fascinantul agent CIA!

Se aşeză din nou, surâzând mieros şi continuând să contemple picioarele lui Swesda Damicilovici. Cu mâinile grăsulii încrucişate pe pântece, părea cufundat într-o meditaţie parţial spirituală.

Malko luă loc în faţa lui, furios că era nevoit să vorbească în prezenţa lui Swesda, care nu manifesta nici cea mai mică intenţie de a părăsi camera. Aparent, părea fascinată de franciscan. Acesta îi aruncă lui Malko o privire ce părea adormită, dar în care plutea o strălucire intensă.

— Domnul Bruce mi-a spus că sunteţi interesat de prietenii noştri din Croaţia Mare. Sunt persoane simpatice, foarte motivate. Doar au dovezi istorice, nu-i aşa? În secolul al doisprezecelea, Croaţia era un stat puternic şi bogat. Cândva ar putea redeveni la fel.

Lăsat fără grai de această analiză sumară, Malko nu se putu abţine să nu întrebe:

— Şi dumneavoastră credeţi asta? Ar trebui să cereţi părerea sârbilor, bosniacilor, macedonenilor.

Franciscanul făcu un gest onctuos, însemnând că toate acelea erau amănunte.

— Printr-un referendum, poate, sugeră cu vocea sa caldă.

Iar pentru cei care ar fi spus „nu” – pedeapsa cu moartea…

Lăsându-l cu utopiile sale, Malko intră direct în subiect, încercând să nu spună prea mult. Swesda nu aflase încă de moartea lui Gunther, şoferul camionului Volvo şi de atacul suferit de Malko.

— Printre aceşti croaţi naţionalişti, întrebă el, n-aţi auzit vorbindu-se despre un anume Benkovaci?

Jozo Kozari se concentră înainte de a răspunde.

— Benkovaci… Da, Miroslav Benkovaci. Îl cunosc, l-am spovedit de mai multe ori. Un băiat foarte drăguţ, plin de pioşenie. De ce mă întrebaţi despre el?

— Credem că este îndeajuns de reprezentativ pentru acest grup, pledă Malko. M-aţi putea ajuta să-l întâlnesc?

Franciscanul îşi frecă mânuţele.

— Nu sunt sigur că este tot timpul la Zagreb. Spovedesc însă cu regularitate pe cineva care îl cunoaşte foarte bine. O tânără căreia i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Atrasă într-o capcană de nişte cetnici, a fost tratată într-un mod mârşav…

Făcu o pauză şi Swesda se amestecă în conversaţie.

— Ce înseamnă „un mod mârşav”, întrebă ea lacomă.

Franciscanul îi aruncă o privire în mod evident lipsită de sfinţenie.

— Nici nu îndrăznesc să vă dau amănunte despre ce i-au făcut oamenii aceia, atât este de oribil. Adevărul este că fratele Miroslav a reuşit s-o salveze, el însuşi fiind masacrat. Mi se pare că Miroslav s-a îndrăgostit de această tânără persoană. Mă întreb dacă nu are intenţia să o ia de soţie. Se numeşte Sonia.

Un clopoţel sună în mintea lui Malko.

— Cum arată? întrebă.

Jozo Kozari zâmbi mieros.

— Face cinste neamului nostru. Blondă, cu ochi verzi. Apetisantă, pe legea mea.

Fata cu bicicleta… Malko îşi disimulă interesul printr-o întrebare inofensivă.

— Aţi putea să mă puneţi în legătură cu ea? Prin ea, l-aş putea găsi pe Miroslav Benkovaci, în cazul în care este la Zagreb. Ştiţi unde locuieşte?

— Nu, din păcate, mărturisi franciscanul, dar îi pot transmite un mesaj. Este întotdeauna bucuroasă să stea de vorbă cu mine, într-un fel sunt îndrumătorul ei spiritual, pentru că şi-a părăsit

familia care mai locuieşte încă în Slavonia.

— Cum veţi proceda?

— Las un mesaj omului de serviciu la HSP, Partidul Croaţia Mare.

Franciscanul se uită la ceas.

— S-a făcut puţin cam târziu. Trebuie să mă întorc la mănăstirea mea care se află destul de departe, în estul oraşului. Mâine, poate?

Malko avea de gând să insiste, însă Swesda se amestecă în discuţie.

— Vă rog, faceţi un efort. Vă vom însoţi.

Privirea franciscanului se îndreptă spre tânăra femeie, fiind cuprins de un soi de beatitudine ce nu avea nimic comun cu meditaţia transcendentală... în mod evident, Swesda îl fascina ca Sfânta icoană. O învălui într-o privire dulce, în care plutea totuşi şi un strop de pucioasă.

— Sunteţi croată, nu-i aşa, domnişoară?

— Nu, sârboaică, îl corectă Swesda.

— Ah, suspină el, dacă v-aş putea converti!

— Bine, să nu pierdem timpul, spuse Malko, care fremăta la gândul că prinsese un fir.

Se grăbea să regăsească chipul angelic şi blond care îl trimisese la moarte.

Capitolul IX

Maiorul Franjo Tuzla medita în căldura toridă din birou. Ventilatorul se stricase din nou, iar veştile nu erau prea bune. Mulţumită legăturilor pe care le avea printre croaţi, era sigur că CIA încerca să se infiltreze în operaţiunea sa. Era extrem de supărător şi trebuia acţionat.

Datorită sistemului de comunicaţii protejat, reuşise să ia legătura cu Belgradul. Răspunsul şefului său, generalul Mesici, fusese de o limpezime militară: vor fi eliminate obstacolele şi se va merge mai departe... Telefonul cu interior începu să zbârnâie. Legătura era atât de proastă, încât santinela, care se afla la treizeci de metri, părea că vorbeşte de la capătul lumii.

— O persoană doreşte să-l vadă pe domnul maior. Aduce un ventilator.

— Lăsaţi-l să intre, ordonă maiorul Tuzla.

Era Boza Dolaci, trimis în misiune de informare. Intră în birou cu un ventilator japonez nou-nouţ, pe care îl puse în funcţiune imediat. Maiorul se răcori câteva clipe înainte de a-i spune:

— Ai avut dreptate în legătură cu M. 16. Prin intermediul Belgradului, am reuşit să le aflu proveniența, datorită seriilor pe care mi le-ai dat. Este vorba de un lot livrat unei unităţi speciale americane din Germania. Ar trebui să fiţi mai prudenţi.

— Dar nu e vina mea, protestă Boza Dolaci scos din fire. Benkovaci a stabilit toate legăturile. Precis mai livrase armament guvernului, n-aveam de ce să ne îndoim...

— Ştiu, ştiu, recunoscu ofiţerul sârb. Răul s-a comis, acum trebuie să limităm pagubele. Sub efectul fricii, ochii mici şi negri ai lui Boza Dolaci păreau şi mai înfundaţi în orbite.

— L-am găsit pe negustorul de arme, pe Kurt, anunţă el.

— Bine, aprobă maiorul Tuzla. Unde se află?

— Mai întâi, nu-l cheamă Kurt, începu să peroreze Boza. Locuieşte la hotelul *Esplanade* sub numele de Malko Linge. Femeia care îl însoţeşte vorbeşte perfect limba noastră, dar nu am reuşit s-o identific. A primit o vizită de curând. Un soi de preot, i-am aflat numele de la recepţie, Jozo Kozari.

— Măi să fie, spuse Tuzla devenit brusc foarte interesat. Jozo Kozaro... Ai lucrat bine, Boza! Cum ai aflat toate astea?

— Cu ajutorul unei fete care lucrează la recepţie, Dora, se umflă în pene Boza. Ţine la mine.

Lui Tuzla îi plăcea să ştie cum funcţionează reţeaua pe care o conducea. Asta îi împiedica pe agenţi să-i spună baliverne…

— Deci Kurt se numeşte Malko Linge, repetă el.

— Da, da.

Numele nu-i spunea nimic lui Boza Dolaci, dar era foarte sugestiv pentru maior. Fusese destul de legat de KGB, pentru a fi auzit vorbindu-se destul despre acest excepţional şef de misiune de la CIA. Dacă ar fi reuşit să-l elimine, ar fi câştigat destul timp pentru ca operaţiunea să nu mai fie în pericol.

Puţin neliniştit, Boza Dolaci era în aşteptare. Ofiţerul îşi ridică privirea şi surâse.

— Te-ai descurcat bine, spuse el, dar mai avem ceva important de făcut. Pentru aceasta, te vei folosi de Said Mustala.

Îi explică cu precizie ce aştepta de la el. Boza asculta cu atenţie, punând o singură întrebare:

— Să-l aduc după aceea pe Said în apartamentul Soniei?

Maiorul îl privi cât se poate de direct.

— Nu.

Boza Dolaci înţelese imediat. Ar fi fost perfect dacă reuşeau să-l compromită pe Said Mustala prin moartea unui agent CIA. După ce l-ar fi omorât, SDB i-ar fi difuzat biografia, uşor verificabilă, reuşind să convingă lumea întreagă că ustaşii îşi făcuseră din nou apariţia.

Boza tresălta de bucurie în sinea lui. Ordinul maiorului Tuzla îi permitea să elimine dintr-o lovitură doi martori principali ai micii sale fărădelegi. Salută respectuos şi părăsi biroul.

După ce ieşi, maiorul Tuzla îşi aprinse un trabuc, profitând de răcoarea dată de ventilatorul japonez. Peste patruzeci şi opt de ore, nu mai rămânea decât să declanşeze ceea ce ar fi dus la dezlănţuirea lui Miroslav Benkovaci şi a prietenilor săi. Inginerul croat era un tip inocent, ale cărui reacţii erau uşor de prevăzut. O paradă ideală pentru cei din KOS, experţi în manipulări.

De îndată ce „detonatorul” ar fi fost acţionat, restul venea de la sine. Generalul Mesici avea pregătite unităţile sale cele mai sigure, formate exclusiv de sârbi şi înzestrate cu blindate T. 55 şi T. 72. Cu un bilanţ de zece mii de morţi, secesiunea croată avea să sucombe. Ca întotdeauna, naţiunile civilizate ar fi scos ţipete de vultur, sfârşind prin a admite dura realitate.

*

* *

Pe peretele camerei reci şi goale era prins în piuneze un imens poster reprezentând Iugoslavia. Începând să explice, responsabilul HPS contură o zonă roşie, care îngloba practic întreaga ţară. Jozo Kozari traducea.

— Aceasta este Croaţia Mare, aşa cum era în secolul al doisprezecelea, explica el. Dorinţă lor este s-o reînvie.

Aceasta însemna foc şi sânge pe metru pătrat... în colţul stâng al posterului se afla fotografia lui Ante Pavelici, efemerul Poglovnik al Croaţiei între 1941 şi 1945. Malko întrebă:

— Onoraţi memoria lui Pavelici?

Interlocutorul său surâse blând.

— Nu era un om rău, poate prea naţionalist. În plus, a greşit aliindu-se cu naziştii, care au pierdut războiul. Etnicii sârbi au comis mult mai multe atrocităţi, dar ei erau de partea comuniştilor...

— Înţeleg, spuse Malko. Puteţi să-l întrebaţi despre Miroslav Benkovaci şi prietena lui?

Avu loc o discuţie lungă sârbo-croată. Cuminte, cu ochii plecaţi, Swesda asculta tot. Chiar înainte de a i se traduce, Malko înţelese din răspunsurile evazive ale responsabilului HSB că nu avea şanse de reuşită.

— Spune că nu l-a văzut de mult, confirmă franciscanul. S-ar părea că merge uneori la un bar al intelectualilor şi al poeţilor din oraşul vechi. Pot să vă duc acolo.

— Şi fata?

— L-am lăsat un mesaj. Spovedesc de trei ori pe săptămână la catedrală, între 18.00 şi 20.00. Mâine, de exemplu.

— Bine, spuse Malko, necăjit de această întârziere, să mergem la acel bar.

Se despărţiră de responsabilul Croaţiei Mari şi porniră spre Piaţa Republicii. Barul se afla pe o stradă în pantă, urcând spre oraşul vechi.

Jozo Kozari vorbea în permanenţă cu Swesda, părând mult mai preocupat să o smulgă din ghearele ortodoxiei, decât să-l găsească pe Miroslav Benkovaci şi pe misterioasa lui prietenă.

Barul respectiv se dovedi a fi gol precum punga unui croat.

Franciscanul începu o lungă discuţie cu barmanul.

— N-a fost văzut de mai multe zile, traduse el. Nici el, nici logodnica lui.

Malko insistă:

— Nu ne poate spune ceva în plus? Nu ştie nimic despre această fată?

Urmă alt dialog tradus de Jozo Kozari.

— Este studentă şi poartă în permanenţă ghete, jeanşi şi bluze de dantelă. De îndată ce aude muzică, începe să se mişte... Crede că frecventează discotecile.

— Sunt multe la Zagreb?

— Zeci, răspunse franciscanul. Reprezintă singura distracţie a tinerilor.

Auzind cuvântul „discotecă", identic în croată, barmanul se amestecă în vorbă. Malko pricepu cuvântul „Best", iar Jozo Kozari traduse imediat.

— Spune că se duce cu siguranţă la *Best,* o imensă discotecă în mijlocul campusului universitar, care a costat milioane de dinari. Ar fi fost mai bine să refacă bisericile. Dar s-ar putea să greşească.

— De ce?

— Era discoteca activiştilor, iar de când cu noul regim, toţi cei cu bani şi oamenii politici îşi aduc acolo prietenele.

Malko hotărî să meargă acolo chiar în acea seară. Jozo Kozari nu ştia că-i putea identifica pe Benkovaci şi pe blondă... Ieşiră în momentul în care clopotele din capitală băteau, iar Jozo Kozari se uită făţiş la ceas.

— Sunt obligat să vă părăsesc, spuse el, altfel întârzii la cină. La mănăstire, ne aşezăm la masă destul de devreme. Ne vedem însă mâine, voi fi la catedrală. Sper ca Sonia să fi primit mesajul meu. În acest caz, vă telefonez imediat la hotel.

Fără a accepta invitaţia la cină a lui Malko, se îndreptă cu paşi mărunţi spre staţia de tramvai. Swesda îl urmări cu privirea, zâmbind obscen.

— Pare tare porc, remarcă ea. Mai dihai decât un popă ortodox. Mă tot măsura cu privirea. M-a întrebat dacă nu vreau să vin la catedrală, să vorbim despre religie. Cred, de fapt, că vrea să mă reguleze.

— Poate vrea doar să vă convingă...

Swesda ridică din umeri.

— Cunosc bărbaţii. Tipul ăsta mă privea cu ochii injectaţi de poftă, chiar dacă este franciscan. De altfel, preoţii adevăraţi umblă în sutană.

Emiţând această constatare definitivă, ea se urcă în Mercedes... întors la *Esplanade,* Malko telefonă Centralei din

Viena, pentru a-i cere lui Ferguson documentele camionului Volvo. Nu trebuia neglijată nici o pistă.

Încă vorbea la telefon, când Swesda îi făcu semn.

— A sunat la uşă.

— Puteţi deschide dumneavoastră? o rugă Malko.

Swesda dispăru pe coridorul lung, care despărţea camera de uşa spre exterior.

La telefon, Malko aştepta legătura cu casa lui Jack Ferguson.

Urletul fetei îl luă prin surprindere.

*

* *

Said Mustala îşi procurase foarte uşor o uniformă verzuie ca aceea a angajaţilor de la *Esplanade.*

Boza Dolaci furase una, cu ajutorul prietenei lui. Cu figura lui serioasă şi ridată, bătrânul ustaş părea într-adevăr un chelner la sfârşit de carieră. Îmbrăcat într-un impermeabil, traversă holul, urcând pe scări, fără să mai aştepte liftul. Ajuns la etajul unu, se dezbrăcă, făcu trenciul ghemotoc şi scoase dintr-o geantă de voiaj un platou, o sticlă de apă minerală şi două pahare.

Ajuns în faţa uşii camerei 114, verifică dacă pumnalul ieşea uşor din teacă, îşi trase în jos mâneca vestonului şi sună.

Boza Dolaci îl aştepta în parcarea hotelului, la volanul unei Zastava furate. Avea să-l conducă mai apoi la ascunzătoare, pentru o nouă misiune. Un singur lucru lipsea pentru ca bucuria să-i fie completă: posibilitatea de a se plimba nestingherit prin acest oraş împodobit cu flamuri croate. Avea senzaţia că se afla din nou în 1942.

Auzi paşi în spatele uşii şi se sili să adopte o expresie imbecilă, cu un uşor surâs pe buze. În cadrul uşii apăru o tânără, cu ochi negri şi alură sexy, având coapsele dezgolite şi buzele prea pline. O parte din prada sa. Ştia că are de lichidat două persoane, un bărbat şi o femeie.

— Am venit să verific mini-barul, spuse el în sârbo-croată.

Se aştepta ca femeia s-o ia înainte, ceea ce i-ar fi permis să-i înfigă pumnalul în spate şi să se ocupe apoi de bărbat. Femeia însă nu se mişca, privindu-l încordată. Îşi spuse că nu înţelegea sârbo-croata şi repetă într-o engleză stricată:

— *I come...*

Deodată, realiză atitudinea ciudată a femeii.

Cu pupilele mărite, îl privea ca pe un extraterestru. Îşi bătea capul să-şi amintească unde o mai întâlnise... Ea nu-i lăsă timp

de gândire. Gura i se deschise într-un strigăt oribil, venind din străfundul plămânilor. Apoi se întoarse, alergând pe hol şi urlând ca din gură de şarpe.

— El este! El este!

*

* *

Malko se ridică tresărind, cu inima bătându-i nebuneşte. Urletele lui Swesda aveau ceva cumplit. Şi cum ea vorbea în limba ei, nu fu în stare să înţeleagă nimic. Părea însă teribil de îngrozită. Lăsă telefonul, părăsi dintr-un salt patul şi se repezi la servieta-diplomat, unde avea pistolul său extraplat.

Swesda dădu buzna în cameră. De abia avu timp să-i vadă faţa strâmbată de groază că Said Mustala pătrunse înăuntru. Malko nu-l mai văzuse până atunci, dar realiză imediat despre cine era vorba...

Bătrânul ustaş se opri brusc. Cu un gest fulgerător, trase pumnalul din teacă, chiar în momentul în care Malko ridicase capacul servietei. Acesta luă pistolul de sub acte, întorcându-se dintr-o singură mişcare. Din păcate nu avea gloanţe şi nu putu trage imediat...

Said Mustala înghiţise destul război şi ştia că o armă albă nu face doi bani în faţa unei arme de foc... Se răsuci, alergând din toate puterile, urmărit de zgomotul chiulasei pistolului. Îşi încordă instinctiv muşchii spatelui, auzind însă un strigăt:

— *Stop!*

Pe lângă faptul că Malko nu mai trăsese pe la spate niciodată, avea intenţia să-l prindă viu pe asasinul lui Boris Miletici... Agitând pistolul, o luă pe urmele lui Said Mustala. Acesta cobora deja scările, alergând ca un nebun. Malko ţâşni după el. Cei doi traversară holul hotelului *Esplanade,* sub privirile uluite ale câtorva clienţi.

— *Stop!* strigă încă o dată Malko.

Trase în aer, dar Said Mustala nici măcar nu se întoarse. Era obsedat de o singură problemă: avea să câştige destul avans pentru a-şi deruta urmăritorul, înainte să ajungă la maşina care îl aştepta în parcare?

La ieşirea din hotel o luase la dreapta, făcând acum înconjurul lui. Se uită înapoi: urmăritorul se apropia. Vru să mărească viteza, dar un junghi cumplit îl făcu să-şi dea seama că ajunsese la limita puterilor...

Zări în sfârşit Zastava cu Boza la volan, gata de pornire.

Încă zece metri. Privi peste umăr şi îl văzu pe urmăritor oprindu-se, cu ambele mâini pe pistol. Auzi detunătura şi picioarele i se năruiră, simţind un şoc violent în genunchiul drept. Durerea din meniscul zdrobit îl făcu să nu mai ştie nimic câteva clipe. Se rostogoli pe jos, îşi văzu urmăritorul alergând şi Zastava apropiindu-se.

Maşina opri alături şi el zări ţeava puştii apărând prin geamul coborât.

— Trage! Trage! strigă el.

Încercă să se ridice pe piciorul sănătos ca să se urce în maşină. Ca într-un coşmar, văzu ţeava coborând în direcţia lui.

N-avu timp nici pentru frică, nici pentru păreri de rău. Arma explodă într-un vacarm asurzitor şi bătrânul ustaş avu impresia că o mână de fier în strânge pieptul. Privirea i se înceţoşă şi Zastava se îndepărtă cu toată viteza... Nici măcar nu simţi că moare. Salva îi făcuse în piept o gaură cât pumnul... Rămase întins pe asfalt, cu faţa spre cer, ca atâţia dintre camarazii săi în Basarabia, acum patruzeci şi cinci de ani, când se retrăgeau din faţa diviziilor blindate sovietice.

*

* *

Malko nu avu timp să tragă decât asupra Zastavei care trecu pe galben la semaforul de pe bulevardul Mihaniviceva. Deplasarea unui tramvai albastru mască imediat maşina... Avu, însă timp să-l recunoască pe cel ce trăsese: era Boza, tovarăşul lui Miroslav Benkovaci. Nebun de furie, se aplecă asupra corpului lui Said Mustala. Acesta murise şi părea că priveşte cu seninătate cerul. Din mâneca uniformei îi ieşea mânerul pumnalului.

Deja, curioşii începeau să se adune.

O maşină a Miliţiei apăru câteva clipe mai târziu şi Malko îşi zise că problemele aveau să înceapă. Poliţiştii alergară spre el, dar îşi dădură sema imediat că rana bătrânului nu putuse fi provocată de pistolul său. Ceru, în germană, să fie anunţat Mladen Lazorov, de la Ministerul Apărării, ceea ce nu-i împiedicase pe miliţieni să-i pună cătuşele şi să-l urce în maşină.

*

* *

Se făcuse şase seara, când Malko ieşi din clădirea Ministerului de Interne, unde fusese transferat după arestare. Pentru a-şi putea păstra pistolul fusese nevoie de intervenţia personală a ministrului apărării, dar fusese absolvit de orice acuzaţie. Mladen

Lazorov, care fusese alături de el tot timpul, îl bătu pe spate.

— Am să vă însoţesc.

Said Mustala se afla la morga din Zagreb. Nu avea nici un document asupra lui. Asasinul lui Boris Miletici fusese găsit, comanditarii însă, rămâneau necunoscuţi. Malko dăduse numărul maşinii Zastava cu care fugise ucigaşul, dar numărul era, de la sine înţeles, fals. Hotărârea cu care Boza îl împuşcase pe cel rănit, pentru a nu cădea viu în mâinile poliţiei spunea multe despre adversarii săi.

*

* *

Jozo Kozari se afla în sala de mese a mănăstirii, pe punctul de a-şi termina cina, când un tânăr franciscan se aplecă la urechea lui, anunţându-l că era chemat la telefon.

Aparatul se afla sub scară, într-un intrând ce servea drept cabină telefonică.

— Alo, spuse franciscanul cu vocea sa mieroasă, sunt Jozo Kozari.

După câteva clipe de tăcere, se auzi o voce, aproape la fel de dulce ca a sa:

— Jozo! Sunt Zmiljar. N-am mai vorbit de mult. Nu mi-ai dus lipsa?

Jozo Kozari fu nevoit să se aşeze pentru că simţea cum îl lasă picioarele. Sperase să nu mai audă acea voce niciodată.

Capitolul X

Mladen Lazorov opri BMW-ul în faţa hotelului *Esplanade* şi îi întinse mâna lui Malko.

— Pe mâine. Fiţi totuşi atent, cu toate că nu cred că or să revină imediat. De îndată ce primiţi documentele camionului, daţi-mi de ştire. Până atunci voi încerca să-l identific pe Boza. Se pare că este puntea de legătură pentru întreaga afacere.

În lift, Malko se întreba în ce stare avea să o găsească pe Swesda. Îi telefonase de la Ministerul Apărării şi ea răspunsese cu o voce curios de calmă... de abia băgă cheia în uşă, că ea şi apăru. Imediat, îl frapă expresia privirii ei: fixă, rătăcită aproape. Era aidoma unei drogate. Fără un cuvânt se aruncă asupra lui Malko, lipindu-se toată.

— Dacă nu erai tu, ticălosul de ustaş m-ar fi ucis, spuse ea cu o voce copilăroasă, amestecată totuşi cu o notă de senzualitate. Ai văzut ce cuţit avea! Cum a dat de mine?

Începând să se destindă, Malko nu-şi putu reţine un surâs, la auzul întrebării fetei, care stătea în continuare agăţată de el.

— Sincer sa fiu, spuse el, cred că pe mine mă căuta. Nu uita că pe tine nu te-a văzut niciodată. Dacă nu l-ai fi recunoscut, m-ar fi ucis prin surprindere, ca pe Boris Miletici...

Adevărul e că, fără Swesda, s-ar fi întors la Liezen într-un sicriu...

— Şi celălalt, din maşină? întrebă ea. Şi el voia sa te ucidă? Am văzut totul de pe balcon.

— Poate, spuse Malko, dar cred că se afla aici ca să-l lichideze pe ucigaş.

Swesda îi sorbea cuvintele, în continuare lipită de el. Trecea acum printr-o altă fază. Corpul îi era scuturat de frisoane la amintirea fricii pe care o încercase, dar mai era ceva care o făcea să-şi mişte imperceptibil bazinul.

— Oribil, murmură ea, ca în bandele de traficanţi din Miami, care se ucid între ele fără încetare. Într-o zi, un tip a fost împuşcat în faţa mea. I se scurgea tot sângele pe trotuar, în timp ce un tânăr *latino* continua să-l împuşte în cap.

— Pentru tine, totul a luat sfârşit, o asigură Malko. Te vei putea întoarce la Miami, la *Fontainbleau.*

— Nu! Vreau să rămân cu tine!

Dintr-o dată teroarea îi dispăruse din ochii umezi, ca şi când frica deschisese supapele simţurilor îndelung încătuşate. O ardoare pe care o dorea cu desăvârşire satisfăcută, concentrată la baza pântecelui, în spatele osului tare care se împingea în Malko. Rochia sa elastică părea să se fi strâmtat dintr-o dată, sânii îi ţâşneau din corsaj şi tivul i se ridicase peste coapse. Fără un cuvânt, începu să se frece de Malko, asemenea unui animal în călduri, ca o pisică lipsită mult timp de împerechere.

Ceea ce frapa, erau ochii, cu pupilele imense, fixe, hipnotice, care păreau că vorbesc. Ea îşi apropie chipul de Malko, apucându-i cu dinţii buza inferioară, muşcând-o, până la sânge. Instinctiv, el o respinse, dar ea reveni ca un elastic, cu gura întredeschisă într-un soi de rictus.

— Sărută-mă!

Buzele mai mult schiţaseră decât pronunţaseră cuvântul, o horcăială de agonie, un SOS...

Malko o sărută la rându-i. De fiecare dată când viaţa îi era în pericol, avea aceeaşi reacţie viscerală, o dorinţă feroce de a poseda o femeie, de a-şi potoli simţurile frământând cu mâinile o carne elastică, de a crea plăcere sau durere... Instinctul animalic al lui Swesda ghicise ce se petrecea. Ea se dezlănţui şi mai tare, dezbrăcându-se în timp ce mormăia obscenităţi în trei limbi, cu o voce convingătoare, dulce şi moale. În ochi avea aceeaşi lucire nebunească.

Se ciocneau de pereţi, de dulapuri. Ajunşi în cameră, Malko nu mai avea pe el decât pantofii.

Swesda îl trase spre masă, se răsuci, aplecându-se peste ea şi îşi arătă fără pic de ruşine crupa. El ridică materialul elastic al rochiei, pentru a-i dezveli complet şalele cu gropiţe. Swesda se întoarse spre el şi spuse:

— *Sock it to me!*[33]

Malko o penetră cu putere dintr-o singură mişcare, iar sexul fierbinte îl cuprinse ca un manşon. Elanul lui o făcu pe Swesda să se dea cu capul de perete, dar nu se sinchisi de asta. Ea scoase un răcnet de lăuză, apoi mormăi ca o posedată:

— Ticălosule! Doamne, ce bine este!

Malko nu se opri, pistonând ca un nebun, până ce sudoarea începu să-i intre în ochi. Swesda semăna cu o păpuşă ruptă în două, cu pieptul prăvălit pe masa, părul lipit de transpiraţie şi cu

[33] Pătrunde-mă bine (n.a.).

capul lovindu-se de zid, de fiecare dată când Malko o pătrundea până la capăt. Nu mai existau limite şi avu sentimentul confuz că n-avea să mai trăiască cu ea un moment de o asemenea intensitate magică.

Când se retrase de tot, Swesda mârâi ca o fiară căreia i s-a luat prada. Mârâitul se transformă în urlet, atunci când Malko pătrunse mai sus, cu un singur avânt, fără gingăşie, afundându-se până la capăt. Swesda se redresă ca un arc, bolborosind insulte în limba maternă şi încercând să-i scape. Cu degetele înfipte adânc în carnea şoldurilor, cufundat în ea, Malko aşteptă să treacă furtuna. Mişcările dezordonate ale fetei se liniştiră încet, încet. Ea rămase în echilibru, gâfâind şi smiorcăindu-se, cu Malko încă înăuntru, aidoma unui ţăruş nemilos.

Apoi ea începu să geamă, cu „cealaltă" voce a sa, torsul i se lipi din nou de masă, în timp ce micuţele fese rotunde se ridicau din nou, pentru a fi pătrunse mai bine.

Această bruscă schimbare reuşi să-l dezlănţuie din nou pe Malko. Începu să se zbată, pentru a pătrunde între fesele cărnoase, ca şi când ar fi dorit să le strivească, să le turtească, să le facă să explodeze. Din nou, capul fetei lovi peretele. Mâinile frământau prospectele hotelului, în timp ce ea se ridica pe vârfuri, pentru a fi străpunsă mai bine. Partea de sus a rochiei îi ajunse la talie, sânii frecându-se de masă la fiecare du-te-vino, ceea ce părea că-i sporeşte plăcerea. Cu un ultim elan, Malko îşi împinse întreaga greutate înainte, răspândindu-şi sămânţa în adâncul primitor.

Când ea fu sigură că el juisase, se ridică precum o înecată, cu părul în ochi, cu sfârcurile roşii şi iritate de frecatul de masă. Ochii încercănaţi mai păstrau totuşi lucirea aceea nebunească.

Malko se desprinse şi ea se întoarse, lipindu-se din nou de el şi lingându-l pe tot corpul.

— Nemernicule, m-ai schilodit! spuse ea cu o voce spartă şi plină de uimire. N-am mai trăit aşa ceva cu un tip. Nici frică nu mi-a mai fost ca acum. E ca la televizor, numai că este adevărat. Vreau să rămân cu tine, să mai încercăm şi altele, înţelegi, am senzaţia că sunt extrem de plină de viaţă.

Malko începu să înţeleagă de ce acceptase propunerea CIA. Swesda era mereu stârnită, complexată, petrecându-şi timpul jucând teatru. Numai emoţiile cu *adevărat* puternice o făceau să-şi regăsească echilibrul pe cât de precar, pe atât de provizoriu. O târâtură autentică, perversă şi câteodată chiar dezinteresată.

— Acesta este cel de-al doilea moment formidabil, de când m-a abordat Boris, spuse ea. Primul a fost când am luat avionul de la Miami ca să vin la Viena. Prietenii tăi m-au dus cu Air France, la clasa întâi. Eu, care n-am depăşit faza de charter... N-ai idee, era un tip cu vestă albă care mă servea, mi-a dat pateu, caviar şi nişte vinuri... Numai din podgorii franţuzeşti. Te-ai fi crezut la *Maxim's.* Am păstrat lista drept amintire. Ia uite.

Se ridică, scotoci în geantă şi reveni agitând triumfător lista de vinuri de la Air France, clasa întâi.

— Erau nouăsprezece, spuse ea mândră. Eu am luat asta şi asta.

Arătă un *Chateau Rieussac* şi un *Pape Clement 87*.

— Primul este pentru pateu, remarcă Malko.

Swesda făcu ochii mari.

— Cum ai ghicit?

El surâse amuzat.

— Un Sauternes, în principiu...

— Servesc zece milioane de sticile pe un an, spuse ea. Îţi dai seama?

Lăsă de o parte lista şi se întoarse spre Malko.

— Şi acum ce facem?

— Pentru că vrei să rămâi, spuse Malko, mă vei ajuta. Vom încerca să dăm de Sonia.

— Nemaipomenit!

— Ar putea fi periculos, remarcă Malko, ai văzut astă seară.

— Nu-mi pasă. Spune, dacă o găsim, o să mă laşi s-o interoghez? Îţi jur că va spune tot. Eu ştiu ce trebuie să-i faci unei femei ca să-i produci *cu adevărat* un rău.

Din nou, aceeaşi lucire alarmantă plutea în pupilele întunecate. Malko îşi găsise un recrut de bunăvoie...

— Să nu vindem pielea ursului din pădure, o sfătui el. Swesda se întunecă dintr-o dată.

— Ştii, spuse ea, n-aş mai putea lucra la *Fontainbleau,* cu toţi tipii ăia bătrâni, care mă pipăie pe fese, apoi mai sus...

— Nu trebuia să-i laşi.

— Având în vedere chiria la Miami Beach, este imposibil. După această remarcă de bun-simţ, ea se duse la mini-bar, luă o sticluţă de Cointreau, pe care o goli într-un pahar cu gheaţă şi o bău dintr-o înghiţitură.

— Aah! făcu ea. Nu arde ca şliboviţa.

*

* *

Swesda se învârtea în faţa lui Malko, aidoma unei debutante, punându-l să-i admire rochia neagră cu strasuri, care avea un decolteu infernal. Sânii mari, dădeau pe din afară. Surâzând parşiv, se postă în faţa lui Malko, cu o şuviţă pe ochi, cocoţată pe tocurile de cincisprezece centimetri.

— Ce spui de ţinuta mea de luptă?

— Superbă!

Îşi ridică poalele, descoperind un minuscul slip negru şi el presărat cu strasuri…

— Aşa îmi câştig banii de chirie, comentă ea. Astă-seară însă, este doar pentru tine.

Delicată atenţie. El îşi puse sub cămaşă pistolul extraplat, împreună cu un încărcător nou, ascuns sub sacoul negru de alpaca. Swesda îl privea fascinată.

— Nu mă mai întorc la Miami, spuse ea. Prea mă simt bine cu tine. Cred că mi-am găsit un loc sub soare. La *Fontainbleau* întâlneşti doar tipi îmbuibaţi. Într-o zi, unui m-a dus la el. De necrezut: avea un pat cu baldachin, era aur pretutindeni. Peste tot chestii superbe de marmură cu pietre preţioase. Mi-a spus că totul fusese comandat la Paris, unui decorator numit Claude Dalle şi că acesta. Venise cu avionul personal să-i instaleze tot. Evident că socotind cât îl costase totul, cu banii respectivi ar fi putut să-mi cumpere Koh-i-Noor[34]… După aceea m-am dus să văd somptuosul magazin-expoziţie al lui Claude Dalle, deschis la Miami. Credeam că toate acestea nu existau decât la televizor…

— Vom vedea, spuse Malko cu diplomaţie.

Centrul Zagrebului era deja aproape pustiu, în afară de câţiva ţigani care dădeau târcoale pe lângă gară şi de câteva prostituate în jurul hotelului *Esplanade.*

— Ştii unde este *Best?* întrebă Swesda.

— În partea de vest, în apropierea campusului, spuse Malko.

*

* *

Malko urca încet una dintre nenumăratele alei care străbăteau campusul din Zagreb. După ce au întrebat de vreo douăzeci de ori, l-au găsit în sfârşit. Sute de studenţi mişunau peste tot, în grupuri sau perechi. Farurile luminară o fată aşezată pe genunchii însoţitorului ei, instalat pe o bancă, flirtând peste

[34] Faimos diamant indian, proprietate a Coroanei Britanice din 1849 (n.t.).

măsură. Nici urmă de *Best,* însă.

Swesda coborî şi dădu peste un bărbos care îi puse pe drumul cel bun. Fură nevoiţi să iasă din campus şi zăriră ceva care semăna cu un bloc uriaş din beton, pe care era construită o suprastructură de mici pavilioane! Alături, erau terenuri de tenis. O mulţime animată se afla pe lângă clădire, într-un du-te-vino, ca un şir de furnici. Malko şi Swesda se amestecară printre ei. Găsiră în sfârşit şi „oamenii de ordine", în tricouri cenuşii, pe care scria „Best". Muzica era atât de puternică, încât tremura şi pământul. Cu câţiva dinari, avură acces în Sfânta Sfintelor. Timpanele lui Malko începură să vibreze în ritmul îndrăcit şi ritmat al unei orchestre de negri. Aceasta făcea un zgomot infernal, totul semănând cu o discotecă oarecare din Vest.

Sute de adolescenţi se agitau într-un soi de fosă pătrată, ca într-o ceremonie rituală, antrenaţi de sound-ul diabolic dirijat de un disc-jokey aflat într-o cuşcă de sticlă. Toţi erau foarte tineri.

Fetele erau îmbrăcate în toate felurile, de la sort, la mini, sau rochii lungi de bumbac... în plin extaz, se ondulau cu braţele ridicate spre proiectoare. Trebuia să urli, ca să poţi schimba două vorbe. În alte săli, dominând fosa, se aflau sute de cupluri, aşezate pe banchete, flirtând sau bând.

Totul îi amintea lui Malko de epoca de aur de la *Palladium,* în New York.

— Dansăm? propuse Swesda. E formidabil, n-aş fi crezut că poate exista o chestie ca asta la Zagreb...

Începu să se unduiască pe loc, spre deliciul băieţilor aşezaţi pe treptele ce duceau spre fosă. Simplu, unul dintre ei îi făcu semn lui Swesda să i se alăture în ring.

— Du-te să dansezi, spuse Malko. Mă duc să explorez. Pentru moment, n-am nevoie de tine.

Ea ateriză în mijlocul dansatorilor şi Malko o zări, câteva secunde mai târziu, înlănţuită cu lunganul pe care îl agăţase. Se strecură prin mulţimea compactă, urmărit de bubuitul dătător de junghiuri.

Sus era mai puţină agitaţie. Într-un colţ, în picioare, un băiat se freca de o brunetă voinică, toată în dantelă, gata să-i ia foc jeanşii. Cu privirea tulbure, partenera sa se preta la joc, fără jenă faţă de spectatori. La bar, un şir de beţivi care sorbeau alene din bere, neluând în seamă muzica. Malko se întoarse apoi spre celălalt balcon care domina fosa. Swesda dispăruse în lava care se agita la picioarele sale.

Bubuitului muzicii îi luă locul un slow şi ringul se umplu până la refuz. Malko o reperă în sfârşit pe Swesda, aflată într-un colţ cu partenerul ei, care-i mângâia sânii pe sub rochia sclipitoare. Nu erau multe ca ea în sală, se purta mai ales stilul sport, jeans şi cămaşă. Obosit, se aşeză pe trepte şi o fată cu figura ascuţită i se alătură, vorbindu-i în croată.

— Nu vorbesc limba dumneavoastră, spuse el, doar germana.

— Şi eu, puţin, răspunse ea. Lucraţi în politică?

— De ce?

— Membrii HSP vin aici să recruteze simpatizanţi. Sunt tare nostimi.

— De ce?

— O să vedeţi când or să apară. Îmi oferiţi o bere?

Ei îşi croi drum până la bar, luând două „pivo" pe care le aduse noii lui „cuceriri". Aceasta îi mulţumi cu un sărut pe gură. Unul spumos, după pofta inimii. La *Best,* fetele agăţau fără fasoane.

Muzica se schimbă, revenind la bubuitul de dinainte. Deodată, la câteva trepte de el, Malko zări, ridicându-se din mulţime, un imens drapel croat, aplaudat imediat de toţi dansatorii care uitară să se mai fâţâie. Era ţinut cu vădita mândrie de către un băiat bărbos, voinic şi atletic, care începu să se plimbe prin mijlocul dansatorilor.

Muzica se opri aproape imediat şi o voce feminină începu să ţină o cuvântare mulţimii, salutată cu fluierături şi diverse strigăte. De bine, de rău, vecina lui Malko traducea.

— Este purtătorul de cuvânt al HSP. Vorbeşte despre Croaţia Mare. Asta e pe placul tuturor, desigur, dar preferă dansul în locul discursului politic…

De altfel, muzica „normală" reîncepu, în timp ce drapelul croat continua să fluture deasupra fosei. Malko reperă o fată, a cărei cămaşă era făcută dintr-o flamură. Se aflau în plină isterie naţionalistă…

— Nu dansaţi? îl întrebă fata pe Malko.

Se pregătea s-o refuze, când zări deodată un nou grup de dansatori, care tocmai urcaseră pe o mică estradă, aflată la picioarele sale. Se agitau cu vigoarea unor trupe proaspete. În centru se afla o fată blondă, cu părul drept. Malko nu o vedea decât din spate: purta jeanşi mulaţi pe nişte forme generoase şi o cămaşă din dantelă albă. Pulsul i se acceleră. Silueta semăna teribil cu cea a biciclistei pe care o „răsturnase"… complicea lui

Miroslav Benkovaci şi a lui Boza. Se întoarse spre noua lui cucerire şi o luă de mână:

— Hai să dansăm.

Treizeci de secunde mai târziu, se zgâlţâiau faţă în faţă pe ring. Şiret, Malko o conduse spre cealaltă parte a estradei, în aşa fel încât să se găsească în faţa blondei.

Era Sonia, logodnica lui Miroslav Benkovaci.

Capitolul XI

Tânăra blondă se unduia pe loc, cu pletele lungi fluturându-i pe umeri. Cămaşa de dantelă era descheiată până la brâu şi fata avea un aer extatic, cu braţele ridicate deasupra capului, în mijlocul tinerilor care dansau cu mişcări sincopate. Malko n-o Scăpa din ochi, nevenindu-i să creadă că avea un asemenea noroc. Nu îi rămânea decât s-o urmărească, pentru a afla unde locuieşte.

— Frumoasă fată, nu? îi strigă partenera sa. Vine aici aproape în fiecare seară cu prietenii.

Banda ultranaţionaliştilor.

Totul corespundea întocmai.

— Ia uite, continuă fata, încă unul.

Malko ridică privirea spre balustrada ce mărginea fosa, simţind un al doilea şoc. Miroslav Benkovaci se uita la dansatori. Privirile li se încrucişară chiar în momentul în care Malko realiza cine era acela. Apoi, chipul bărbos dispăru brusc. Fără îndoială că încerca s-o avertizeze pe Sonia, care dansa în continuare fără grijă.

Malko nu ezită: lăsându-şi partenera, se avântă spre estradă, făcându-şi loc cum putea prin mulţime.

Nu fu totuşi îndeajuns de rapid. Miroslav Benkovaci apăru pe scări, îmbrâncind oamenii şi dând din coate, parând că zboară peste marea de dansatori. Avea o distanţă mult mai mică de parcurs decât Malko şi era deja pe estradă, pe când celălalt se afla încă departe.. Tânărul croat o prinse pe Sonia de cureaua jeanşilor, azvârlind-o literalmente la baza podiumului. Peste treizeci de secunde, unul după altul, îşi croiau drum spre scările care duceau spre sala de sus.

Malko făcu stânga-mprejur: trebuia să treacă de partea cealaltă, ca să le taie calea. O luă iar prin mijlocul dansatorilor.

Cuplul dispăruse. Deodată, muzica încetă în fluierăturile şi protestele dansatorilor. Fu înlocuită aproape imediat de o voce feminină, care vorbea repede în sârbo-croată. Malko nu prinse decât un cuvânt: UDBA. Marea de dansatori fu cuprinsă de rumoare, se auziră strigăte şi Malko se trezi în faţa unor chipuri pline de ură! Un tânăr plin de coşuri îi arătă pumnalul, în timp ce

ceilalţi făceau gol în jurul lui, ca şi când ar fi fost un ciumat... În acel moment o zări pe Sonia, care îl ţinea pe Miroslav Benkovaci de mână, amândoi alergând spre ieşire.

Vru să se repeadă după ei, dar imediat în faţa lui se ridică un zid de oameni! Lunganul care agita drapelul croat îşi croia drum spre el, cu intenţia vădită să-l lovească cu prăjina steagului...

De peste tot se auzeau înjurături şi fluierături, într-un tumult indescriptibil; vocea isterică a fetei predica în continuare dansatorilor. Deodată, din mulţime apăru Swesda, ciufulită şi buimăcită, tăbărând pe Malko.

— Spune că eşti agent UDBA, strigă ea şi că ai venit aici să-i spionezi pe naţionalişti şi să-i dai pe mâna sârbilor.

În aceeaşi clipă, o brunetă rasă în cap îl prinse pe Malko de umăr şi îi trase un pumn, pe care reuşi să-l evite. O fracţiune de secundă fu tentat să scoată pistolul, dar ar fi fost în mod sigur linşat... Plină de curaj, Swesda îi apostrofă pe dansatorii din preajmă, încercând să restabilească adevărul... Degeaba.

Cercul plin de ură se închidea din ce în ce mai tare. Malko văzu cum cei doi dispăreau spre ieşire.

Vru din nou să-i urmărească, dar de data asta, tuciuriii în tricouri gri – oamenii din ordine – fură aceia care îl opriră. Aceştia erau periculoşi... N-aveau decât un gând: să-l facă bucăţi. Cel mai voinic îi spuse ceva ameninţător lui Malko, iar Swesda traduse imediat.

— Spune că dacă nu-i laşi tovarăşii să plece, te omoară. Aici sunt la ei acasă, nu vor să aibă de a face cu ticăloşi ca tine.

— Nu le poţi spune adevărul?

— Nu m-ar crede.

Plin de furie, fu silit să ţopăie minute lungi printre tinerii care îl împingeau, îl ocărau, încercând să-l scoată din sărite. Fetele o înjurau pe Swesda, care răbda cu stoicism. În ochi îi lucea dispreţul. În sfârşit, cineva porni muzica, ceea ce destinse puţin atmosfera. Încet, încet, lumea se întoarse la dans, iar Malko, împreună cu Swesda, care repeta neobosită că nu făceau parte din UDBA, reuşi să se apropie de ieşire, escortat de oamenii de ordine.

Nu se terminase încă. Oamenii de ordine formară un soi de culoar, silindu-i pe Malko şi pe Swesda să primească o ploaie de lovituri, până ajunseră afară. Miroslav Benkovaci şi Sonia dispăruseră de mult... Swesda îl privi răvăşită pe Malko.

— Ştii, mi-a fost cu adevărat frică, toţi băuseră... Aveau de

gând să ne stropească cu benzină şi să ne dea foc…

— Cred că ar trebui să pleci la Miami, spuse Malko. Ceea ce faci acum nu mai seamănă cu ce-ai văzut la televizor.

Swesda se lipi de Malko.

— Ai fost formidabil. Mi-ar plăcea să mă întorc cu o mitralieră şi să-i lichidez pe ticăloşii ăştia de croaţi… Sunt sârboaică, nu uita.

Hotărât lucru, Iugoslavia era o ţară a defăimării. Malko ajunse la maşină, neputincios şi plin de furie. Trebuia s-o ia din nou de la zero, iar de data aceasta Sonia ştia că el o caută.

*

* *

Malko opri pe strada Boskovica, în faţa intrării modeste a Consulatului american. Un poliţist într-o uniformă cenuşie, făcea de pază netulburat în faţa geamurilor parterului de la USIS[35]. Urcă la etajul doi, la biroul lui David Bruce.

Şeful Centralei CIA era îngrijit bărbierit şi îşi schimbase cămaşa havaiană cu un costum de tergal. Îi întinse un plic maroniu.

— Iată documentele complete ale camionului. Sper să vă fie de folos… Mladen mi-a spus ce s-a întâmplat ieri. N-am reuşit să-l identificăm pe cel care a încercat să vă ucidă, nici să aflăm dacă locuieşte la Zagreb. Am verificat totuşi hotelurile.

— Nu ştiţi tot, spuse Malko.

Aşa cum era, plin de vânătăi şi de lovituri, părea ieşit dintr-o centrifugă; de-abia îşi putea mişca braţul stâng, iar Swesda nu arăta nici ea mai bine. David Bruce îi ascultă cu atenţie păţaniile, apoi dădu din cap.

— Împuţită treabă! Lumea a devenit complet isterică, atunci când e vorba e UDBA. Văd agenţi peste tot: după patruzeci şi cinci de ani de comunism, e normal să fie ponegriţi… Asta nu ne ajută cu nimic, însă. Fiindcă veni vorba, am fost convocat de urgenţă la Ministerul de Interne. Vor să mă întrebe dacă n-am găsit nenorocitele alea de arme. Ce idee a mai avut şi Jack Ferguson…

Aceasta era şi părerea lui Malko, dar se mărgini să spună:

— Îi voi duce aceste documente lui Mladen Lazorov. Nu putem neglija nici un amănunt.

— Şi părintele Jozo Kozari?

---

[35] United States Information Service – Serviciul de Informaţii al Statelor Unite (n.a.).

— Mă văd cu el astăzi, spuse Malko, dar o dată ce Sonia a fost alertată…

— Faceţi tot ce puteţi, îl imploră şeful centralei. Ne aflăm într-o poziţie extrem de delicată faţă de guvernul croat, ca să nu spun mai mult…

Ajuns afară, Malko fu învăluit de arşiţa Zagrebului. Swesda preferase să rămână la hotel care, din păcate, nu avea piscină. În orice caz, pentru a doua oară, se dovedise extrem de utilă.

*

* *

Piaţa Ministerului Apărării, aflată în centrul oraşului vechi, părea aidoma unui decor de operetă, cu cei doi gardieni plini de fireturi roşii, de pază la intrarea reşedinţei primului-ministru croat. Peste tot erau arborate flamurile roşu cu alb. Parcarea din faţa Ministerului Apărării era plină de BMW-uri şi de Mercedesuri. Ţara era săracă, dar ştia să-şi protejeze slujitorii. Un tânăr în sacou albastru, cu o cravată în culorile naţionale, îi conduse pe Malko prin labirintul de coridoare fastuoase, aidoma celor de la Liezen, până la un birou micuţ de la etajul patru care dădea spre curtea interioară.

Mladen Lazorov se juca pe calculator, cu faţa încordată de concentrare…

— Ce surpriză plăcută, exclamă el, punându-şi sacoul.

— Nu lucraţi? se miră Malko.

— N-am nimic de făcut astăzi, sunt de permanenţă. V-aţi odihnit?

— Nu prea! spuse Malko.

La auzul poveştii despre ce se petrecuse al *Best,* figura poliţistului croat se întunecă.

— Ar fi trebuit să mă anunţaţi, aş fi mers cu dumneavoastră! V-ar fi putut ucide. Cum de aţi dat de acest fir?

— Îl cunoaşteţi pe Jozo Kozari? îl întrebă Malko.

Poliţistul surâse.

— Cine nu-l cunoaşte! Biserica catolică a jucat întotdeauna un rol important în Croaţia, la fel ca în Polonia. Părintele Kozari era un erudit, un apropiat al extremiştilor de dreapta, descendenţii morali ai ustaşilor. Nu propovăduieşte însă violenţa. A fost întotdeauna respectat, chiar în timpul regimului titoist, care îi permitea să plece des la conferinţe în străinătate. S-ar putea să ne ajute în această afacere…

— Vom vedea, spuse Malko, fără a-şi face prea multe iluzii.

De la sosirea la Zagreb, nu progresase deloc şi catastrofele se ţineau lanţ. Acum, trebuia să-şi omoare timpul până spre seară, când se ducea la catedrală la întâlnirea cu Jozo Kozari. Când se pregătea să plece, Mladen Lazorov, care studiase documentele camionului, îl chema înapoi.

— Tot ceea ce era în camion reprezintă materiale foarte căutate la noi. Cantitatea fiind însemnată, singurii care ar fi putut s-o vândă imediat, sunt cei din Mafia albaneză. Cu ei trebuie luată legătura, pentru a găsi pista.

— Mafia albaneză n-are totuşi firmă la stradă, obiectă Malko.

Poliţistul surâse ironic.

— Nu, dar ştiu cum să dau de ei. Fie în zona Remuza, în vestul oraşului, fie la talciocul de la Jakusevec, care se ţine chiar mâine dimineaţă. Vin să vă iau de la hotel pe la opt.

Îl conduse pe Malko de-a lungul coridoarelor pustii ale Ministerului Apărării. Ajuns în piaţa inundată de soare, o luă pe jos spre locul unde lăsase maşină, trecând pe sub portalul care marca odată intrarea în oraşul vechi, acum transformat în biserică în aer liber. Zidurile erau pline de ex-voto[36]. Patru bătrâne îngenuncheaseră pe bănci de lemn, cufundate în rugăciune. Croaţia nu era încă fiica cea mare a Bisericii, dar vremea nu era departe...

*

* *

Părintele Jozo Kozari, medita în confesional, aşteptându-i pe cei ce veneau de obicei. Scârţâielile care se auziră din despărţitura din stânga, îi dădură de ştire că cineva dorea să se spovedească. Făcu să alunece panoul de lemn, dând la iveală grilajul prin care se zărea un chip.

— Vă ascult, murmură el.

— Eu sunt, Jozo, auzi vocea pe care o ura.

Deodată, avu senzaţia că se află în prezenţa diavolului şi închise ferestruica, ştiind totuşi că asta nu avea să ajute la nimic. Fără grai, ghemuit în penumbră, aşteptă ce avea să urmeze.

— Ce doriţi? întrebă el.

— Ai fost foarte imprudent, Jozo, spuse vocea. Asta ar putea să aibă consecinţe grave, chiar şi pentru tine. Am venit să-ţi spun să fii atent de acum încolo. În prezent, ai nişte legături primejdioase. De ce nu rămâi la mănăstire, să studiezi, să citeşti?

[36] Plăcuţe, figurine sau obiecte, agăţate pe pereţii unei biserici, drept mulţumire pentru dorinţele îndeplinite în urma rugăciunii (n.t.).

Jozo Kozari înghiţi în sec.

— Aşteptaţi pe cineva, nu-i aşa? continuă interlocutorul franciscanului.

— Da, recunoscu franciscanul dintr-o suflare.

În realitate, aştepta două persoane, dar nu ştia la care făcea aluzie cel din umbră.

— De acum înainte, mă vei ţine la curent cu totul. Îţi voi da telefon zilnic.

— Da.

Se detesta pe sine. Vocea continuă.

— Pe curând, Jozo. Dacă o vezi pe Sonia, spune-i să te evite.

Scândurile scârţâiră din nou. Confesionalul era gol. Jozo Kozari se sprijini de lemnul vechi, rugându-se la Dumnezeu. Nu se temea de iad, ştiind deja cum arată.

*

* *

Malko se instalase de o oră pe terasa unei cafenele din Kaptol, chiar în faţa catedralei. Pe treptele care dădeau în piaţă, apăru o femeie. Avea părul blond, strâns în coadă de cal.

Purta aceeaşi pereche de jeanşi ca în ajun, de data aceasta cu o bluză mai decentă.

Se îndrepta grăbită spre catedrală.

Sonia se ducea la Jozo Kozari, în urma chemării lui. Legăturile funcţionau bine. De data aceasta n-avea să-i mai scape. Trebuia să-i răspundă cu aceeaşi monedă.

Capitolul XII

Jozo Kozari tresări, auzind din nou scârţâitul podelei confesionalului. Vizita precedentă îl traumatizase, făcându-l să-şi piardă calmul interior. Se chinui să deschidă panoul de lemn, distingând o pată clară: de cealaltă parte, se afla o femeie blondă.

— Jozo! spuse încet Sonia, m-ai căutat? Ce s-a întâmplat?

Franciscanul respiră adânc. Stătea pe un vulcan. Dacă persoana de la CIA sosea în timp ce Sonia mai era acolo, ar fi fost răspunzător pentru ce s-ar fi întâmplat. Erau însă anumite lucruri pe care nu le putea spune, nici Soniei măcar. Se sili să adopte un ton degajat şi răspunse:

— Nu, nu te-am căutat, am întrebat doar de tine. Ai venit să te spovedeşti?

— Da, răspunse şovăind imperceptibil Sonia.

Jozo Kozari o ascultă, regretând imediat că o mai reţinuse. Cu o ureche era atent la ce murmura aceasta, iar cu cealaltă supraveghea zgomotele din jur. Fiecare secundă petrecută în confesional cu Sonia mărea riscul unei catastrofe.

Nu se linişti decât în momentul în care, după ce-i iertă păcatele, fata părăsi confesionalul.

*

* *

La ieşirea din catedrală, Sonia părea mai puţin grăbită. Malko nu se mişcă din loc, până ce ea nu începu să coboare spre piaţă. Din fericire, era lume puţină. El se amestecă printre cei care se plimbau prin fosta Piaţă a Republicii. Tânăra ajunsese la staţia de tramvai, pregătindu-se să se urce într-unul.

Malko n-avea timp să ia maşina şi, ţinând seama de numărul străzilor unde nu era permis decât accesul tramvaielor, n-ar fi fost un mijloc sigur de urmărire.

— N-avea decât să spere că nu va fi observat...

Când ea schimbă tramvaiul, el riscă să fie văzut şi se urcă în ultima clipă în acelaşi vagon cu ea. Mergeau spre sud, trecând prin faţa hotelului *Intercontinental.* La fiecare oprire, Malko supraveghea uşile.

Sonia coborî în faţa unei clădiri moderne, la intersecţia străzii

Savska Cesta cu Proleterskih Brigada. Din fericire nu se uita înapoi. Se îndreptă spre un bloc puţin retras de la stradă. Datorită părului blond era destul de uşor de zărit.

Malko grăbi pasul atunci când ea dispăru pe una dintre intrări, reuşind să reţină numărul imobilului şi scara – D – uşor de repetat datorită caroseriei ruginite din faţă. Făcuse cale întoarsă: ar fi fost o nebunie să se aventureze înăuntru. Datorită lui Mladen Lazorov, avea s-o identifice uşor pe fată.

Găsi un taxi şi se întoarse la catedrală. Poate că Jozo Kozari aflase ceva informaţii de la Sonia.

Naosul era aproape pustiu şi răspândea o răcoare foarte plăcută. Malko urcă prin stânga, până ce dădu de un confesional închis. Era cel de al treilea, aşa cum îi spusese franciscanul. Cele două despărţituri erau libere şi el se instală în cea din stânga. Imediat, un panou culisă şi de cealaltă parte simţi o prezenţă.

— Părintele Kozari?

— Eu sunt. V-am recunoscut.

— Aţi…

Franciscanul nu-l lăsă să isprăvească şi şuşoti:

— N-a venit şi acum trebuie să mă întorc la mănăstire. Îmi pare rău.

Descumpănit, Malko nu vru să prelungească tăcerea. De ce îl minţea franciscanul? Sau poate că Sonia intrase în catedrală şi nu-l căutase? Puţin probabil… Atunci, Jozo Kozari minţea.

— Păcat, spuse el, cu falsă indiferenţă. Când mai veniţi?

— Marţi.

— Atunci, pe marţi. Dacă până atunci aflaţi ceva, daţi-mi un telefon.

— N-am să uit, promise Jozo Kozari, înainte de a închide ferestruica de lemn.

Malko părăsi derutat confesionalul. Dacă Stringer-ii[37] de la CIA începeau să joace împotriva lui, lucrurile aveau să se complice şi mai mult. Spera ca măcar Mladen Lazorov să fie sigur.

*

* *

La volanul micii sale Zastava, Boza Dolaci se întoarse după o bună bucată de timp în oraş, cercetând parcările de la periferie. Maiorul Tuzla îi dăduse ordine precise şi, de astă dată, după seria de greşeli comise, avea interesul să le execute.

Se întorsese pe Dubrovacka Aleja, revenind la motelul *Zagreb*,

[37] Informatorii (n.t.).

ascuns pe malul Savei, pe o alee paralelă cu râul. Mai multe camioane, precum şi o Volga mare cu rulotă, înmatriculată în Polonia, staţionau în faţă. Familia – un tip voinic cu o şapcă albă, soţia şi doi copii – mânca pe capotă, luându-şi băuturile de la motel. Boza îi reperase deja. Exact ceea ce-i trebuia.

Când se opri în apropiere şi coborî din maşină surâzând ademenitor, polonezul îi aruncă o privire scrutătoare. Văzând de toate, într-o ţară care nu avea nimic, polonezii pândeau orice combinaţie posibilă.

— Mergeţi în Dalmaţia? întrebă amabil Boza, după ce salută.

Din fericire, vorbea puţin poloneza.

— Nu, am fost întorşi la Knin, spuse polonezul şi atunci mergem mai spre nord.

— Nu v-ar interesa nişte aparate video? întrebă Boza, nevinovat.

Ştia însă că în Polonia făceau de cinci ori mai mult ca în Iugoslavia… Polonezului îi sclipiră ochii.

— Nu prea am bani, se plânse acesta, aici totul costă scump.

— Ale mele sunt ieftine, afirmă Boza. Şi, desigur, nu trebuie declarate la vamă.

Ca şi când polonezii ar fi declarat ceva…

Tipul cu şapcă albă întrebă neîncrezător.

— Sunt vechi?

— Cum adică, vechi?

Indignat, Boza îl luă de braţ, ducându-l la Zastava. Pe bancheta din spate se găsea un aparat video Samsung, încă în ambalajul original.

— Uite, spuse el. Nu vreau pe el decât o sută de mărci.

Polonezul simţi cum i se accelerează pulsul. La el acasă, făcea uşor cinci sute de mărci.

— Scump, spuse, n-am prea mulţi bani.

Simţindu-l interesat, Boza deveni linguşitor, luându-l de după umeri.

— Ascultă, încercă el să-l convingă, am nevoie de parale. Dacă iei cinci, ţi le dau la optzeci de mărci! Un adevărat cadou.

Fără să scoată o vorbă, polonezul socotea în minte, amestecând dinarii, zloţii şi mărcile. Dintr-o asemenea afacere şi-ar fi putut schimba maşina. Ce mai conta concediul. În mod sigur, era vorba despre marfă furată, dar îl durea în cot.

— În regulă, spuse el, bătând palma, du-te după ele.

Boza Dolaci se posomorî.

— Prefer să nu le car cu maşina mea, din cauza Miliţiei. N-am putea merge cu a ta? Aşa, o să poţi să alegi, sunt destule lucruri acolo. Ia-i şi pe ai tăi, au să se amuze. E ca în peştera lui Ali-Baba.

Polonezul îl privi intrigat.

— Cine eşti de fapt?

— Un mic negustor, spuse cu modestie Boza. Împreună cu nişte prieteni, am recuperat marfa dintr-un camion căzut într-un şanţ. Şi cum aveam un hangar…

Polonezul îşi dădu şapca albă pe spate şi îi spuse ceva nevestei sale, care începu să strângă resturile de la masă.

— Puteţi detaşa rulota? întrebă Boza Dolaci. E mai discret, acolo unde mergem.

Celălalt se execută cu docilitate. Peste cinci minute, Zastava părăsea parcarea motelului, urmată de Volga cu întreaga familie de polonezi.

*

* *

După cincisprezece kilometri de la ieşirea din Zagreb, Zastava o luă pe un drum îngust, perpendicular pe şosea.

Cam la un kilometru, pierdut în inima pădurii, se găsea un hangar împrejmuit cu un grilaj înalt de trei metri. Dolaci se opri în faţa porţii închise cu un lanţ de care atârna un lacăt enorm.

Peste un minut, cele două maşini se aflau parcate în curte. Boza făcu să culiseze una dintre porţile hangarului, în faţa privirilor uimite ale polonezilor.

— Doamne Dumnezeule, ce căldură, spuse viitorul cumpărător, făcându-şi vânt cu şapca.

Înăuntru trebuie să fi fost peste patruzeci de grade… Foarte repede, însă, nu mai simţi temperatura infernală, fascinat de stivele de cutii, care ajungeau aproape de plafon. Televizoare, aparate video, combine *hi-fi* Akai sau Samsung, toate nou-nouţe. Îi lăsa gura apă…

— Alegeţi! spuse Boza Dolaci, îndreptându-se spre un birou de sticlă, mă duc să caut de băut.

Puştii luaseră deja cu asalt cutiile, scoţând sunete ascuţite.

Pe când Boza Dolaci se întorcea din birou, perechea poloneză, aplecată peste cutii, încerca să descifreze inscripţiile. Bărbatul se întoarse, întrebând:

— Sunt „multisistem”, nu-i aşa?

În acel moment zări arma Beretta îndreptată spre el. Ochii

negri ai „vânzătorului” dispăruseră aproape în fundul capului.

Polonezul făcu un gest de apărare, înţelegând instantaneu ce avea să se întâmple.

— Nu! Nu! Vă dau tot ce avem! strigă el.

Lui Boza Dolaci puţin îi păsa de cele câteva sute de mărci ale lor. Făcu doi paşi înainte şi apăsă pe trăgaci. Prăbuşindu-se peste o stivă de cutii, polonezul căzu cu gura deschisă şi cu abdomenul ciopârţit. Pentru că avea opt cartuşe în încărcător, Boza îi mai trase un glonţ în cap, pentru siguranţă. Femeia urla, încremenită pe loc.

Pe neaşteptate, Boza o împuşcă în pântece. Cei doi băieţi se răspândiseră prin hangar, încercând să scape.

Boza îl pescui pe cel mai mare de pe o stivă de cutii, secerându-l mortal la nivelul şalelor. Cu cel mic, lucrurile au fost mai dificile: se cuibărise într-un spaţiu gol între două rânduri de cutii. Boza Dolaci fu nevoit să le escaladeze bombănind şi ţinti de sus în jos; cu ţeasta făcută terci, copilul încetă să urle. Nu mai avea nevoie de lovitura de graţie.

Cu sudoarea şiroindu-i pe faţă, Boza Dolaci se întoarse în biroul de sticlă. Situaţia nu-l mişcase deloc, n-avea decât satisfacţia lucrului făcut cum trebuie.

Mai rămânea o singură corvoadă. Se duse să caute un sac mare de plastic, scotoci prin buzunarele cadavrelor, punând înăuntru tot ce găsise. Muştele apărute din senin, atrase de sângele proaspăt, începuseră să roiască. Boza ieşi cu sacul, lăsând corpurile acolo unde erau şi se urcă la volanul maşinii Volga, ale cărei chei rămăseseră în contact.

Coborî toate geamurile şi o porni în direcţia Zagrebului. Întâi de toate, trebuia să recupereze rulota, înainte ca albanezii să-i dea ţeapă.

Apoi, avea să se întoarcă să se ocupe de corpurile familiei de polonezi, care avea să se alăture şoferului camionului Volvo.

De această dată, maiorul Tuzla n-avea să-i mai reproşeze că-i sabotează munca.

*

* *

Mladen Lazorov era imposibil de prins. Pagerul era necunoscut în Iugoslavia, iar cum la birou nu răspundea, n-avea altceva de făcut decât să aştepte întâlnirea de mâine dimineaţă, pentru a localiza apartamentul Soniei.

— Ce-ar fi să mâncăm la restaurant? Pare drăguţ, propuse

Swesda Damicilovici, din nou dichisită.

În trei zile, furia înflăcărată se metamorfozase într-o creatură agreabilă şi docilă, cu privirea umedă.

— De ce nu? fu de acord Malko.

Marea majoritate a restaurantelor din Zagreb se găseau în nişte subsoluri sinistre. Cel puţin, cel de la *Esplanade* avea terasă, de unde vedeai cum trec tramvaiele.

*

* *

Un şir neîntrerupt de bărbaţi, femei şi copii, înainta încet pe cărarea spre digul ce domina Sava, aidoma unei procesiuni de furnici. Direcţia: Jakucevac, talciocul de duminică, cale de încă trei kilometri.

Un veritabil exod, întrerupt din zece în zece metri de câte un polonez care, pe o pânză aşezată direct de pământ, oferea spre vânzare obiecte din cele mai diverse: câteva boarfe, o Biblie veche, angrenaje, discuri deformate, piese de maşină. Veneau cu trenul, sperând să ciupească nişte mărci, care le-ar fi permis să ducă în Polonia ce nu se găsea pe acolo. Pe partea opusă digului, maşinile mergeau încet, în căldura moleşitoare.

Malko căscă. Mladen Lazorov venise la opt fix, scuzându-se pentru absenţa din ajun: fusese cu familia. În privinţa Soniei, îl asigurase pe Malko: „Chiar de luni, voi face rost de lista locatarilor din acel imobil. Vom proceda prin eliminare.”

— Imediat ajungem! anunţă în sfârşit poliţistul.

Căldura era sufocantă. Malko zări pe dreapta, mii de maşini parcate pe iarbă, pe o lungime de kilometri. Înainte de toate, aici se vindeau maşini de ocazie. Datorită ecusonului, Mladen Lazorov nu mai plăti cele o sută cincizeci de dinari pentru parcare, sumă exorbitantă, explicabilă pentru interesul pe care acest loc îl prezenta. Erau numeroşi cei care plecau acasă pe jos, fără maşină, cu un cec în buzunar. Poliţistul parcă şi ajunseră la tarabe.

Majoritatea vânzătorilor îşi etalau comorile pe capota maşinii. De la piese de schimb, la vechituri, statui şi obiecte de cult, cărţi, discuri, orice. Un tip zdravăn, cu o pălărioară rotundă fără boruri, ascuţea un enorm pumnal curbat, tăind cu el apoi foi de hârtie şi lăudându-şi piatra de ascuţit.

Malko şi ghidul său ajunseră într-o zonă calmă, unde aparent nu se vedea nimic de vânzare. Tineri cu feţe colţuroase, neraşi, păroşi, erau aşezaţi pe vine în faţa unor furgonete. Păreau

cunoştinţe vechi, interpelându-se de la un „stand” la altul.

— Colţul albanezilor, anunţă Mladen Lazorov. Aici se pot găsi lucruri interesante: arme, bijuterii şi toată marfa furată.

Începu o discuţie pe ton scăzut cu unul dintre vânzători, care îi arătă o Zastava albastră, cu capotă plină de statuete de cult.

— Acela vinde televizoare şi aparate video, anunţă poliţistul.

Albanezul era neras, în zdrenţe şi cu un aer bănuitor. După zece minute de palavre, consimţi să ridice prelata camionetei, dând la iveală cutii pe care scria Akai şi Samsung, cu instrucţiuni în germană. Pulsul lui Malko se acceleră. Semănau teribil cu materialul transportat în Volvo... În timp ce poliţistul se tocmea, Malko desprinse discret eticheta unui aparat video, care cuprindea toate codurile de expediţie.

Apoi, spre disperarea vizibilă a albanezului, se îndepărtă. La adăpostul unei tarabe cu cârnaţi, compară eticheta cu lista. Numerele corespundeau.

— Acest material se afla în camion, anunţă Malko.

— Bine, spuse Mladen Lazorov, lăsaţi-mă pe mine.

Cinci minute, mai târziu, se târguia cu albanezul. Discuţia dură ceva timp. În sfârşit, îi făcu semn lui Malko.

— I-am spus că-i cumpăr tot stocul, spuse el. Plecăm împreună cu el.

— De ce?

— Dacă îi spun aici cine sunt, riscăm să ne alegem cu câte o lovitură de cuţit. Albanezii sunt violenţi şi nu le plac poliţiştii. Trebuie să-i iei cu binişorul.

Albanezul îşi strânsese deja statuetele de cult şi aştepta la volanul maşinii. Se întâlniră cu el la ieşirea din imensa parcare şi Mladen o luă înainte. Parcurseră câţiva kilometri, până la un drum pustiu, pe partea opusă şoselei E 94, autostrada care înconjura Zagrebul pe la sud.

Mladen opri BMW-ul, blocându-l pe albanez.

— Aşteptaţi-mă, îi spuse lui Malko şi coborî din maşină.

Malko îl văzu urcându-se în camionetă şi timp de zece minute nu se petrecu nimic. Îngrijorat, hotărî să vadă despre ce era vorba şi deschise portiera camionetei. Mladen Lazorov ţinea pistolul SZ proptit în coasta albanezului, care se făcuse livid. Se uita de la unul la altul cu o ură de nedescris. Le-ar fi smuls bucuros ochii şi i-ar fi făcut iaurt.

— I-am făcut o ofertă, explică poliţistul. Ori îmi spune unde a găsit acest material, ori vine cu mine la Miliţie.

Albanezul scuipă peste portieră, îl privi crunt pe Mladen Lazorov şi rosti o frază lungă, pe care acesta îl puse s-o repete parţial, notând apoi un număr de telefon. Mai discutară puţin, nu lucruri plăcute, judecând după figurile protagoniştilor, apoi Mladen Lazorov puse pistolul SZ în toc şi coborî din camionetă. Albanezul porni ca din puşcă, lăsând pe şosea urme de cauciuc din pneurile şi aşa extrem de uzate.

— Deci? întrebă Malko.

— Un şofer de taxi i-a procurat materialul, spuse poliţistul. Unul care lucrează noaptea şi are un Mercedes albastru. I-a spus că ar putea să-i aducă multe alte lucruri. Mi-a dat numărul taxiului.

Un Mercedes albastru…

— Mă întreb dacă nu cumva el a participat la tentativa de omor împotriva mea, spuse Malko.

— Adevărat, în acest caz se schimbă tot, recunoscu Mladen Lazorov. Nu este momentul să-l alertăm. O cunoaşte pe prietena dumneavoastră?

— Nu.

— Bine. Tipul ăsta mi-a spus că taximetristul nu lucrează duminica, deci nu puteam face nimic până mâine seară. Începe lucrul la zece. Până atunci, vom încerca să găsim câte ceva despre acest taxi.

Spre prânz, Mladen Lazorov îl aduse pe Malko la *Esplanade.* Afară erau peste treizeci şi cinci de grade.

Malko se simţea mai uşurat. Avea în sfârşit două piste: Sonia şi şoferul de taxi. Una dintre ele ducea chiar la misteriosul Boza. Fără a mai aminti de atitudinea stranie a părintelui Jozo Kozari.

Swesda îl aştepta în hol, îmbrăcată în bustieră neagră şi pantaloni de mătase portocalie, strânsă în talie cu centură mare, albastră. La vederea lui Malko, trăsăturile i se destinseră.

— Mă temeam să nu se mai fi întâmplat ceva, spuse ea. Mi-au recomandat un restaurant la Tuscanac, aproape la ţară. Se pare că au un miel fript, o nebunie.

— La Tuscanac, atunci, spuse Malko.

*

* *

Peluza de pe malul lacului Maksimir era plină de perechile adunate în jurul coşurilor de picnic. Nu erau prea multe distracţii la Zagreb în timpul weekend-ului şi de cum dădea vremea bună, tot oraşul se aduna aici.

Aşezat pe o mica stâncă, maiorul Tuzla, îmbrăcat civil, părea aidoma unui funcţionar oarecare, la sfârşit de carieră. Sub privirile ofiţerului de la KOS, Boza Dolaci, aşezat pe vine, nu părea în largul lui. Pentru a douăzecea oară, acesta îl descosea, sâcâit că în frumoasa lui maşinărie a dat de un grăunte de nisip.

— Eşti sigur că nu-l putem convinge? insistă el.

Boza Dolaci dădu încet din cap.

— Este încăpăţânat, afirmă el. Când i-am spus că am ocazia să-i lovesc pe sârbi, a refuzat să mă urmeze. Spunea că trebuie să aşteptăm ca cetnicii să se dezlănţuie cu adevărat. Dacă nu, am face un rău cauzei noastre. În plus, vrea să recupereze armele, ca să le distribuie în anumite sate din Slavonia, pentru a forma miliţii de autoapărare.

Maiorul Tuzla asculta toate acestea, beat de furie. Până la urmă, Miroslav Benkovaci nu era aşa de idiot... Numai că el n-avea de gând ca după ce îşi dăduse atâta osteneală, să se înece la mal.

— Bine, spuse el, vom apela la planul nostru ajutător. Totul este gata?

— Da, da, afirmă Boza Dolaci. Sunt de ajuns două telefoane. Ar fi bine astăzi, pentru că Miroslav Benkovaci nu se află la Zagreb.

Ofiţerul îl săgetă cu privirea, fără să detecteze nimic alarmant pe chipul lui.

— Eşti sigur că timpul nu este prea scurt?

— Sigur.

Satisfăcut, maiorul îl bătu uşor pe umăr.

— Atunci, du-te şi sper că nu te-ai înşelat asupra reacţiilor prietenului nostru. N-avem dreptul să greşim... Dacă totul merge bine, pleci definitiv la Belgrad şi îţi dau o muncă uşoară şi bine plătită. O meriţi.

În orice caz, nu era prudent să-l lase pe Boza Dolaci să mai rămână în Croaţia. Ştia prea multe. Dacă ar fi fost prins, ar fi fost o catastrofă... Se ridică, smulse câteva smocuri de iarbă şi îi întinse mâna lui Boza Dolaci.

— Aranjează totul şi vino la mine la birou astă seară. Voi anunţa santinela.

Se urcă în maşină, îndreptându-se spre micul apartament de la reşedinţa sa SOPOT I, în Novi Zagreb. Era un meci de fotbal interesant la televizor. Zarurile erau acum aruncate, n-avea decât să aştepte.

Capitolul XIII

Întins pe pat, Malko nu reuşea să se detaşeze de misiune. După dejunul bucolic, la întoarcerea la *Esplanade,* Swesda îi dăduse o nouă dovadă a talentelor ei erotice, ţinând să facă dragoste aproape pe tot mobilierul şi chiar pe balconul care dădea spre gară…

Acum se destindea făcând baie, în timp ce el căuta să dea un sens logic tuturor celor întâmplate. Un lucru era sigur: armele furate erau destinate unei utilizări foarte precise. Cei care puseseră mâna pe ele n-aveau să le păstreze la infinit. Or, până acum, nu era lămurit la ce aveau să servească. Că extremiştii croaţi, nostalgicii ustaşilor, voiau să-şi formeze o armată secretă, asta mai mergea. Dar în acest caz, care era rolul agenţilor Belgradului, aflaţi în circuit?

La suprafaţă, lucrurile erau mai simple. Ce se afla dedesubt era mult mai grav şi i-ar fi putut exploda în faţă în orice moment.

Se ridică brusc, stinse postul CNN şi întredeschise uşa băii.

— Mă duc să fac un tur, îi spuse el lui Swesda.

Pista legată de şoferul de taxi nu putea fi exploatată imediat, dar ştia unde locuieşte Sonia. Câteva ore de pândă n-aveau să-i strice. Dacă dispuneau de oameni, croaţii asta ar fi trebuit să facă.

Găsi cu uşurinţă bulevardul Proleterskih Brigada şi reperă la mică distanţă de imobilul în care dispăruse Sonia un colţişor ferit de unde putea observa tot. Câţiva copii se jucau în faţă, printre resturile maşinii distruse, dar, în afară de ei, nu mai era nici ţipenie de om.

Se scurse mai bine de o oră, până când o zări pe Sonia ieşind din clădire. Schimbase jeanşii cu o fustă decentă şi avea un mic rucsac. Se duse la staţia de tramvai, care era ceva mai departe, permiţându-i astfel lui Malko să se pregătească de urmărire. După cum se vedea, pleca într-o călătorie.

Unde?

*

* *

Odată urcată în tramvai, Malko o urmări cu uşurinţă. Sonia coborî la colţul bulevardului Marina Drzica şi o luă pe jos spre

nord, în direcţia centrului. Ajunsă acolo, intră grăbită într-o clădire pe care scria *Autobusni Kolodvor*[38]. Semăna cu un aeroport, dar îi lipseau pistele.

Malko pierdu câteva secunde preţioase să găsească un loc de parcare. Urcă două câte două scările holului central şi se opri.

Părul blond al Soniei îi atrase atenţia. Se oprise în faţa unui panou pe care erau afişate plecările şi stătea de vorbă cu un bărbat cu o valiză în mână. Acesta se întoarse şi Malko îl recunoscu pe Boza, ucigaşul cu figură de acvilă. Se îmbrăţişară, el îi dădu valiza ce părea foarte grea şi Sonia se îndepărtă spre sala de îmbarcare. Boza traversă holul cu un pas vioi, prea repede pentru Malko, pentru că, odată ajuns la baza scărilor, îl văzu pe Boza urcând într-o Zastava veche, parcată pe trotuar şi pornind imediat înspre sud. Malko parcase pe partea cealaltă, la vreo treizeci de metri...

Furios şi decepţionat, îi luă numărul şi se întoarse la autogară, ducându-se în sala de îmbarcare, chiar în momentul în care ultimul dintre pasageri se grăbea spre unul dintre autobuzele gata de plecare. Erau cel puţin cinci, deja pline. Imposibil de aflat în care se urcase Sonia. Se uită în zadar peste tot, dar nu-i zări pletele blonde.

Acum era clar ce făcea Sonia. Livra arme. La barajele rutiere, autobuzele nu erau scotocite precum maşinile particulare...

Iarăşi o pistă care se înfunda. Mai rămânea şoferul de taxi...

*

* *

Sonia Bolcek dormi până când autobuzul se opri la intrarea în Vukovar, destinaţia finală. Era aproape unsprezece seara şi pasagerii se împrăştiară repede.

Orăşelul de pe malul Dunării era deja adormit şi nimeni nu o remarcă pe tânăra care se îndepărta purtând o valiză. Sonia era antrenată şi nu se speria de cei doi kilometri pe care-i avea de făcut. O luă pe drumul spre Trpnja, pustiu, plin de praf şi mărginit de culturi de porumb. Se oprea din când în când să schimbe mâna, pentru că valiza era grea.

Era împăcată cu sine, mulţumită că putea să facă în sfârşit ceva pentru cauza în care credea din toate puterile, aidoma lui Miroslav Benkovaci, cel care o atrăsese în activitatea politică. Acum lucrurile se precipitau şi era mai bine aşa. Popoarele nu şi-au cucerit niciodată libertatea cu binişorul.

[38] Autogară (n.a.).

O umbră mare apăru în partea dreaptă: troiţa lângă care avea întâlnire cu partizanii, croaţi cărora trebuia să le dea armele. Erau prieteni de ai lui Boza Dolaci.

Sonia se opri, uşurată că putea să pună jos valiza grea. Liniştea din jur şi drumul pustiu n-o impresionau; de la viol, nimic n-o mai putea speria. În plus, avea o încredere totală în Miroslav şi în Boza. Dacă ei îi ceruseră să ducă acele arme, însemna că nu era nici un pericol. Privi în jur, fără să distingă nimic. Se aşeză pe valiză şi aşteptă.

Peste câteva minute, se auzi un foşnet de frunze şi fasciculul unei lanterne se zări printre tufişuri. Fără să spună nimic, un bărbat coborî până la drum şi o lumină. Sonia se ridică şi întrebă simplu:

— Marko?

— *Da,* răspunse bărbatul. Tu eşti Sonia?

— *Da, da.*

Neştiind ce să facă, ea înaintă şi îl strânse în braţe ca pe un frate. De altfel, îi plăcea atingerea unui bărbat. Poate pentru că tatăl său şi el asasinat de către sârbi, n-o prea alintase nici când era fetiţă.

Alţi doi bărboşi, coborâră taluzul şi îi luară valiza.

— Urmează-ne, spuse Marko.

Ieşiră, de pe drum şi o luară pe o cărare ce şerpuia printre câmpuri. În depărtare, Sonia zări lumini: erau ale enclavei sârbe Borovo, chiar pe malul Dunării. Direct spre ea se îndreptau. Sonia fu puţin mirată: Borovo era sub dominaţia cetnicilor, ticăloşii sârbi care îi terorizau pe croaţii din împrejurimi... Fiind ultima, grăbi pasul să-l ajungă din urmă pe Marko.

— Nu e periculos pe aici? întrebă ea.

În urma evenimentelor, noaptea satele erau la discreţia bandelor croate şi sârbe, care se atrăgeau reciproc în ambuscade.

— Nu, răspunse Marko, fără să se întoarcă.

Liniştită, Sonia o porni din nou la drum. După un kilometru, ajunseră la o casă izolată, în faţa căreia se afla o maşină Jugo, înmatriculată la Belgrad. Malko intră primul, apoi închise uşa în urma celor trei tovarăşi ai săi. Unul dintre ei aprinse o lampă mare cu petrol. Camera era mobilată rustic: o masă în mijloc, bănci şi, într-un colţ, ceva ce semăna cu un pat.

Suspect de tăcut, Marko îşi scoase haina, dând la iveală o cămaşă albastră, prin deschizătura căreia se vedea pieptul

păros.

Ceilalţi doi se sprijineau de uşă, fără să spună nimic. Atmosfera se schimbă brusc, Sonia fiind cuprinsă de panică. De ce veniseră acolo? Doar n-aveau să doarmă toţi patru într-o singură cameră? Tăcerea deveni deodată grea, aidoma privirii lui Marko. În mod normal, când se întâlneau cu naţionalişti, era o explozie de bucurie, spuneau glume, i se oferea de băut, de mâncat, i se cereau noutăţi despre Zagreb.

Atmosfera apăsătoare o făcu să simtă un nod în gât. Se forţă să spargă tăcerea, spunând cu o voce voit normală.

— Nu mâncăm nimic? Mi-e foame!

Marko nu răspunse. Înaintă spre Sonia şi ea se dădu instinctiv înapoi până atinse masa. Privirile li se încrucişară şi ea îngheţă. I se tăiară picioarele... Cu mâna lui mare, Marko îi smulse crucea de la gât, o aruncă pe jos şi o călcă în picioare.

— *Zasto?*[39] bâigui Sonia.

— Catolică împuţită, spuse Marko.

Sonia simţi cum i e taie răsuflarea. Numai un sârb putea să vorbească aşa. Ce se întâmplase? Boza o asigurare că va fi întâmpinată de croaţi. Nu mai înţelegea nimic. Era oribil. Îl privi pe Marko printr-o perdea de lacrimi.

— Cine eşti?

În loc de răspuns, Marko îi smulse bluza imprimată. Resemnata şi pierdută, ea nu opuse rezistenţă. Mai trecuse prin aşa ceva. Ştia că singura speranţă pentru a nu înnebuni era să nu-i pese. Se forţă să se gândească la Miroslav, în timp ce Marko, fără să scoată un cuvânt, îl smulgea sutienul, despuind-o de blană ca pe un iepure lăsând-o doar în slip şi în sandale.

Scoase un pumnal din cizmă şi sfâşie nailonul, descoperind triunghiul blond. Se dădu puţin înapoi, desfăcându-şi cureaua. Scoase din pantaloni un sex gros, în semierecţie, frecându-l de pântecele supt al Soniei. Cum ea nu reacţiona, o prinse de păr şi o făcu să aplece capul. Dinţii i se ciocniră de bucata de carne roşiatică. Pentru că nu deschidea gura, lama rece a cuţitului i se strecură printre buze, desfăcându-i-le cu forţa. Temându-se să nu fie rănită sau mutilată, se resemnă să înghită acel ceva gros şi moale, mărindu-se din ce în ce mai mult, care îi ajunse până la omuşor. Mâna care o ţinea de păr începu să-i mişte capul înainte şi înapoi. Din fericire, nu dură prea mult. Un şuvoi gros şi acru îi invadă gura. Marko scoase un grohăit răguşit, dând din şale

[39] De ce? (n.a.).

pentru a se goli de toată sămânţa... Apoi se îndepărtă. Sonia nu avu parte de răgaz. Un altul se apropie de ea. Începuse să se masturbeze încet, privind-o. Ea schiţă un gest de apărare. Atunci el o apucă brutal de şolduri, o întoarse şi o împinse brutal pe masă. Cu mâna stângă îi apăsă ceafa, strivindu-i capul de lemnul mesei. Cu dreapta o pipăi între coapse, pătrunzând întâi în sexul insensibil, apoi mai sus, cu o brutalitate care îi smulse un urlet. Cel de al treilea se apropiase, contemplând scena cu un rânjet dezagreabil.

— Marko! strigă Sonia prosteşte, ca şi când acesta i-ar fi venit în ajutor.

Marko, care tocmai se aranja, veni spre ea.

— Ştim cine eşti, spuse el. Ai să plăteşti pentru asta.

Urmarea fu acoperită de urletul Soniei, cu şalele sfârtecate de sârb. Ea se încordă, dar, din nou, capul îi fu aplecat brutal, strivindu-i nasul de masă. Luându-şi mâna de pe ceafa ei, sârbul se lăsă cu toată greutatea peste fată, frământând-o cu „icnete" de ţapinar, până când ejaculă şi el. Îi dădu drumul, cu o palmă peste fese. Cel de al treilea se precipită, aflat deja în erecţie, cu membrul lung şi rigid ca o ţeavă de oţel. O întoarse pe Sonia ca pe o clătită şi se afundă dintr-o singură mişcare în pântecele ei. Ea strigă atunci când el ajunse la capăt şi el râse.

Se delectară astfel timp de mai multe minute. Marko încercă din nou să-şi vâre sexul rigid în gura fetei, dar ea reuşi să întoarcă faţa.

Cel care muncea de zor îi ridică picioarele şi pătrunse acolo unde fusese şi prietenul lui: fu destul de rapid şi se goli şi el. Marko scoase o sticlă de şliboviţă, pe care o trecu de la unul la altul. Aproape pe muteşte, cei trei făcură cu schimbul, abuzând de fată în toate felurile. Nivelul lichidului din sticlă scădea şi Sonia era aproape inconştientă. În ciuda vigorii de care dăduseră dovadă, cei trei călăi începeau să obosească. Lucrurile se opriră atunci când Marko încercă fără succes să introducă sexul moale în gura fetei. Se retrase şi o aruncă pe jos cu un brânci.

— Mai vrea cineva? întrebă el.

Nici unul nu răspunse. Erau nişte tipi grosolani, care se mulţumeau cu o îmbrăţişare rapidă cu o ţărancă. Nici unul nu mai avusese o femeie aşa de frumoasă ca Sonia. Cel de al treilea privi cu jind crupa rotundă şi albă a Soniei, regretând că nu mai avea forţa să reziste. Atunci Marko se aplecă şi luă din gheată un pumnal uşor curbat, cu lama ascuţită ca a unui brici. O ridică pe

Sonia de păr, forţând-o să stea dreaptă.

Când privirile li se întâlniră, aceasta ştiu că avea să moară.

*

* *

Maiorul Tuzla nu se atinsese de bere, răcorit de ventilatorul japonez. Cât despre Boza Dolaci, acesta avea un nod în gât care îl împiedica să înghită. Dacă mai apărea vreo problemă, era mort. Cei doi tăceau, mulţumindu-se să urmărească un program al televiziunii italiene, graţie unei antene artizanale. Ofiţerul KOS privea doar cu un ochi. Seara era decisivă. De acum încolo, acţiunea se declanşase şi trebuia să meargă ceas. Dacă nu, degeaba făcuse atâtea eforturi.

— Ce naiba fac? mormăi el. Le-ai dat numărul cum trebuie?

— *Da, da,* afirmă Boza neliniştit.

*

* *

Lama încovoiată a pumnalului lui Marko se înfipse în coasta Soniei Bolcek, tăind o bucată de carne ca pe unt. Mare cât jumătate din pumn… Bucata căzu pe jos şi sângele ţâşni ca dintr-o arteziană. Sonia urlă, zvârcolindu-se şi încercând să oprească hemoragia. Ceilalţi doi priveau scena cu nepăsare, ca şi când s-ar fi aflat într-un abator.

Marko apucă din nou fata de păr şi îi tăie gâtul dintr-o singură mişcare, dintr-o parte în alta. Sângele din cele două carotide ţâşni ca dintr-un furtun de udat grădina şi stropi masa. Sonia mai mişcă puţin în mâna călăului, apoi şuvoaiele roşii se transformară în firicele.

Nu era uşor să-i scoată ochii cu cuţitul. Reuşi totuşi, rostogolindu-i pe masă. Faţa Soniei era o mască însângerata. Şterse lama de părul blond şi puse pumnalul la loc în gheată.

— Plecăm! le spuse celorlalţi.

Îşi terminaseră treaba.

Acoliţii săi aduseră o cuvertură veche şi împachetară corpul, apoi unul dintre ei îl săltă pe umăr. Parcurseră aşa doi kilometri, fără a întâlni pe nimeni, apoi ajunseră la o răscruce de drumuri, la o sută de metri de satul Borovo. În zori, o maşină a Miliţiei avea să vină acolo, pentru a-i sili pe eventualii vizitatori să ocolească satul ocupat de sârbi.

Trântiră corpul pe şosea. Marko scoase din bluzon un drapel croat, îl desfăşură şi, la lumina lanternei, îl introduse în anusul moartei. Avea să fie primul lucru observat de miliţienii veniţi la

slujbă.

Cei trei se despărţiră. Ajutoarele lui Marko o porniră spre sat, iar el o luă în direcţia opusă, până la o cabină telefonică.

*
* *
*
* *

Maiorul Tuzla tresări la sunetul strident al soneriei telefonului. Trăsăturile i se destinseră, la auzul vocii de la celălalt capăt şi nu scoase nici o vorbă.

După ce închise, îl privi satisfăcut pe Boza Dolaci.

— Totul s-a petrecut cum trebuie, spuse el, trecem la partea delicată a problemei.

Capitolul XIV

— Numărul maşinii conduse de Boza corespunde unui camion, anunţă Mladen Lazorov. Trebuia să ne aşteptăm.

Încă o pistă pierdută. Durase două ore ca să ajungă la această concluzie! În plus, în birouaşul din Ministerul Apărării, domnea o căldură inumană. Malko povestise cu lux de amănunte ce văzuse în ajun: plecarea Soniei şi întâlnirea cu misteriosul Boza. Nici aici, pista nu ducea nicăieri: autobuzul în care se urcase Sonia sosise de mult.

Telefonul sună şi Mladen Lazorov răspuns imediat. Malko îl văzu cum se posomorăşte, în timp ce nota ceva cu rapiditate pe o bucată de hârtie.

— Cred că am găsit-o pe Sonia, anunţă poliţistul croat. Miliţia a dat azi-dimineaţă peste un cadavru care corespunde semnalmentelor pe care mi le-aţi furnizat. A fost găsită la intrarea în satul Borovo, în Slovenia. A fost mutilată îngrozitor, torturată şi în final i-au tăiat gâtul. Fotografiile de la locul faptei sunt pe drum. Această persoană avea asupra ei acte care atestă că se numea Sonia Bolcek, domiciliată în Novi Zagreb, Prilaz Poljanama numărul şase.

— Ea este! spuse consternat Malko.

Se auzi o bătaie în uşă şi santinela puse pe birou un plic. Mladen Lazorov îl deschise şi privi conţinutul, după care îi întinse documentele lui Malko. Acestuia îi veni să vomite.

Spectacolul oferit de răni era insuportabil. Faţa cu cheaguri de sânge în locul ochilor, nasul zdrobit, gura căscată şi îngrozitoarea tăietură, cu carnea roşiatică în interior, de pe gâtul delicat. Pe lângă celelalte, rana din coastă părea aproape curată.

— I-au făcut toate astea pe când încă trăia, preciză Mladen Lazorov laconic.

Obiceiul cetnicilor.

Celelalte fotografii, cele cu drapelul, erau şi mai josnice. Le dădu pe toate la o parte.

— Se ştie ce s-a întâmplat?

— Nu cu exactitate. Se presupune că a fost atacată de o bandă de cetnici care bântuie prin zonă. A riscat probabil, ca să livreze armele.

Malko îşi spuse că era un episod verosimil al acestui atroce război civil, pe care îndrăznea să-l numească… Mladen Lazorov vorbea la telefon. Închise imediat, anunţându-l pe Malko.

— I-am localizat apartamentul. Mergem acolo însoţiţi de un miliţian şi de un lăcătuş.

*

* *

Lăcătuşul deschise uşa din prima încercare. Malko şi Mladen Lazorov intrară primii în minusculul apartament şi făcură un tur rapid. Într-o cameră, descoperiră nişte bagaje abandonate, de una dintre valize fiind agăţat fluturaşul de la *Aerolineas Argentinas.*

— Uite unde se ascunde Said Mustala, trase concluzia Mladen Lazorov.

Scotociră bine totul, cu ajutorul miliţianului, dar nu găsiră nici un document care ar ajuta ancheta să avanseze, nici vreun semn legat de misteriosul Boza. Se pregăteau să plece, când sună telefonul. Malko era mai aproape de el şi ridică instinctiv receptorul. De cealaltă parte, o voce neliniştită, spuse:

— Sonia! Eu sunt!

Malko îl identifică imediat pe Mladen Benkovaci, care vorbea puţin peltic.

— Sonia! repetă plin de îngrijorare tânărul croat. Tu eşti?

— Nu e Sonia, răspunse Malko în germană. Sunt Kurt. Sonia e moartă.

Crezu că interlocutorul închisese, pentru că nu auzi nici un răspuns. Câteva clipe mai târziu, Miroslav Benkovaci întrebă cu voce spartă:

— De unde ştiţi? Ce căutaţi acolo? Mă minţiţi!

— Nu mint, din păcate. Sunt împreună cu un membru al Serviciilor de Informaţii croate. Am primit de curând confirmarea asasinării Soniei. A fost masacrată la intrarea în satul Borovo.

La capătul celălalt al firului se auzi un suspin.

— Ştiu, gemu Benkovaci. Ducea arme unor prieteni şi aceşti ticăloşi de cetnici i-au întins o capcană. N-am vrut să meargă ea: era prea periculos. Şi Boza a încercat să o facă să renunţe, dar nici n-a vrut să audă.

Pulsul lui Malko crescu la 120.

De ce l-ar fi minţit Boza pe Miroslav Benkovaci? El îi dăduse armele Soniei. Ştia prea bine unde se ducea.

— Ascultaţi-mă, spuse Malko. Trebuie neapărat să vă vorbesc.

Unde sunteţi?

— Nu vă priveşte, se stropşi Miroslav, n-am timp de pierdut cu dumneavoastră. Trebuie să-i găsesc pe acei ticăloşi şi să-i pedepsesc. Să le fac ceea ce ei i-au făcut Soniei. Am îndurat destule de la aceşti sălbatici. Nu ascultă decât de forţă.

Ura îl împiedica să închidă, se îmbăta cu propriile-i cuvinte. Malko îl întrerupse din nou.

— Miroslav, îl imploră, nu închideţi, trebuie să vă spun ceva important.

— Ce?

Suspina, rostind vorbe fără noimă.

— Sunteţi sigur că Boza este de partea voastră? spuse precaut Malko.

Urletul fu atât de puternic, încât fu nevoit să îndepărteze receptorul.

— Boza a fost condamnat la împuşcare! continuă el. A comis o grămadă de atentate la Belgrad. A fost condamnat la moarte, dar a reuşit să evadeze. Este un adevărat om de rezistenţă.

Portretul perfect al activistului „convertit”, îşi spuse Malko. Profită de pauză şi spuse:

— Miroslav, trebuie să ne întâlnim. Spuneţi-mi unde sunteţi şi vin neînsoţit. Trebuie să vă comunic lucruri importante.

— Eu însă nu mai am nimic să vă spun, conchise Miroslav Benkovaci.

Şi, tranc, închise.

Malko îngheţase. Atinsese resortul secret al manipulării, îngrozitor, dar eficace. Nu-i mai lipsea decât numele celui care trăgea sforile. Boza nu era decât un executant, un manipulator de mâna a doua. Juca aşa cum i se cânta…

Sonia Bolcek fusese sacrificată cu sânge rece, târâtă într-o capcană îngrozitoare, de către cei în care avea mai multă încredere.

Boza Dolaci trebuia găsit cu orice preţ, pentru că reprezenta legătura între manipulatori şi cei ca Miroslav Benkovaci, utopişti, fanatici dar de bună-credinţă:

— Cred că trebuie să-o luăm în serios cu şoferul de taxi, îi spuse lui Mladen Lazorov. Este singurul care ne-ar putea conduce imediat la Boza. Sunteţi de acord să vă asumaţi anumite riscuri… administrative?

Figura poliţistului fu luminată de un surâs hotărât.

— Absolut. Până diseară, avem timp să ne gândim la ceva.

*

* *

Boza Dolaci îl privi întrebător pe Miroslav Benkovaci, marcat vizibil de emoţie. Avea ochii roşii, faţa trasă şi se juca nervos cu barba. Nu se atinsese de *Ijuta*[40] pe care o comandase.

În jurul lor, terasa cafenelei *Graski Podrum*, cea mai mare din fosta Piaţă a Republicii, era practic, goală: din cauza evenimentelor, nu prea mari erau turişti. Încă de dimineaţă, Boza Dolaci îi telefonase lui Miroslav Benkovaci, anunţându-l de moartea Soniei, despre care aflase, pretindea el, de la nişte prieteni. La început, lui Miroslav nu-i venise să creadă, apoi fu nevoit să accepte realitatea şi se prăbuşise.

— Vezi că ai avut dreptate, spuse cu o voce caldă Boza Dolaci, atunci când spuneai că trebuie să-i lovim pe sârbi fără întârziere. Ar trebui poate să-i ucidem pe cei care au masacrat-o…

Miroslav Benkovaci ridica privirea, cu o lucire de nebunie în ochi.

— O vom răzbuna, mormăi el, cu o voce tremurând de ură. Nici măcar nu mă pot duce la ea acasă să iau câteva lucruri ca amintire.

— De ce? întrebă surprins Boza.

— Poliţia se află acolo.

— De unde ştii?

Îşi ascundea cu greu groaza din voce.

— Am sunat acolo, răspunse Miroslav şi am dat peste Kurt. Venise cu curcanii. A încercat să mă facă să-i spun unde mă aflu şi mi-a pus nişte întrebări despre tine.

Boza Dolaci avu senzaţia că îl ia cu frig pe şira spinării. De atunci, din ajunul execuţiei, de când maiorul Tuzla, încă locotenent, intrase în celulă să-l întrebe dacă n-avea chef să trăiască, stătea cu sabia lui Damocles deasupra capului.

— Ce dorea? croncăni el.

— Prostii, spuse Miroslav Benkovaci, pe un ton moale.

Boza Dolaci se sili să schimbe subiectul, liniştit de sinceritatea din voce lui Miroslav Benkovaci. Se aplecă peste masă, vorbind pe un ton scăzut:

— Sonia trebuie răzbunată fără întârziere, începu el.

*

* *

[40] Alcool mai tare decât şliboviţa (n.a.).

Mladen Lazorov închise telefonul pentru a douăzecea oară. Căldura devenise şi mai sufocantă în biroul său de la Ministerul Apărării, unde se întorsese împreună cu Malko, încercând să dea de urma lui Boza.

— Am sunat peste tot! spuse el. Nimeni nu-l cunoaşte, cu toate că avem câţiva informatori printre ustaşi. Acest Boza poate să locuiască oriunde, chiar la un agent din KOS, în cazul în care aveţi dreptate. Mai sunt zeci la Zagreb. Astă seară trebuie să-l luăm la bani mărunţi pe acest şofer.

— Cum să facem?

— M-am gândit, spuse poliţistul. Îl vom chema prin radio şi apoi îl abordăm direct.

— N-avem dovezi.

— Ba da, veţi pretinde că îl recunoaşteţi. Apoi, mă lăsaţi pe mine…

Lui Malko îi veni deodată o idee.

— Dacă ne-am duce la Borovo? propuse el.

— În ce scop? întrebă mirat Mladen Lazorov.

— Nu ştiu exact, mărturisi Malko, să cercetăm locul, să vorbim cu colegii dumneavoastră… am putea poate să culegem ceva indicii de la faţa locului.

— Dacă vreţi, însă cu BMW-ul sunt cel puţin două ore de mers şi e trecut de zece. Riscăm să facem drumul degeaba.

— Ori asta, ori că ne învârtim prin Zagreb… remarcă Malko.

Swesda plecase să exploreze magazinele la modă din strada Ilica, după ce reperase într-un magazin de decoraţiuni o fotografie de mari dimensiuni a unui superb bar capitonat cu piele albă, înţesat de oglinzi, totul în stil greco-roman, creaţie de ultimă oră a lui Claude Dalle.

— N-au aşa ceva pe aici, remarcase ea, ar trebui să găsim un importator, acum când comuniştii s-au dus.

Malko şi poliţistul croat se găseau pe autostrada spre Belgrad, gonind cu aproape două sute la oră, în direcţia Borovo. Croaţia seamănă cu un molar, a cărui bază se sprijinea pe Slovenia, punctul sudic constituindu-l Dalmaţia, iar cel nordic Savonia, delimitate de Dunăre. Acolo se afla Borovo, la treizeci de kilometri nord de axa Zagreb – Belgrad.

*

* *

Marko deschise nerăbdător plicul maroniu, pe care Boza Dolaci i-l dăduse pe sub masă.

Acesta din urmă parcursese în mare grabă cele două sute cincizeci kilometri ce despărţeau Zagrebul de Nustar, un sătuc aflat între Vinkovci şi Vukovar, pe malul Dunării, cu scopul de a plăti cum se cuvine echipa care se ocupase de Sonia. Maiorul Tuzla îi dăduse banii într-un plic sigilat.

— Sunt zece mii de mărci, comentă Boza Dolaci, cinci mii pentru tine, două mii cinci sute pentru ceilalţi doi.

Aceştia aşteptau afară, în Jugo.

Marko privi pe sub masă bancnotele, ridicând deodată spre Boza o privire deformată de furie. Avea ochii injectaţi de sânge.

— Îţi baţi joc de mine! Ce-i porcăria asta?

Agita un pumn de hârtii pe sub nasul lui Boza, fără a se sinchisi de ceilalţi consumatori.

Adevărat, erau mărci, numai că erau est-germane, retrase din circulaţie de la reunificare şi nu valorau decât greutatea hârtiei...

Iată de ce maiorul Tuzla îl sfătuia mereu să nu-şi piardă timpul cu pălmaşii.

Mereu aceeaşi zgârcenie a celor din administraţia KOS... Tuzla se gândise că neghiobii din fundul Slavoniei n-aveau să-şi dea seamă de diferenţă. Iată, însă, că o făceau...

Malko îl apucă pe Boza de guler, scuturându-l ca pe un prunc. Acestuia din urmă părea că-i dispăruseră de tot ochii în fundul capului...

— Cu siguranţă că s-a făcut o greşeală, bâigui el. Am primit plicul închis. Am aparate video în maşină, vi le-aş putea da. Reglăm conturile mai târziu.

Marko clatină din cap.

— Nu! Te întorci la Zagreb şi aduci restul. Laşi maşina aici şi noi te aşteptăm.

Boza Dolaci nu discută. Marko era capabil să-l înjunghie în plină cafenea. Luă o mină resemnată şi se ridică.

— Bine, să-i dăm drumul!

Parcase maşina într-o curte, în apropiere. Marko plecă cu el, făcând semne tovarăşilor să vină şi ei. Cei patru o luară pe strada principală din Nustar, cu Boza Dolaci în frunte. Ajuns la Zastava, acesta se duse spre portbagajul, supravegheat de cei trei. Îl deschise şi se aplecă în interior. Deşi nu avea încredere în el, Marko n-avu timp să reacţioneze. Cu viteza fulgerului, Boza Doici se ridică, având Beretta cu opt focuri lipită de şold.

În momentul în care Marko scoase un pistol ascuns la brâu, prima împuşcătură îl atinse, proiectându-l în zid. În piept avea o

gaură cât o farfurie. Boza se întoarse deja spre următorul. Acesta o încasă în cap: terci se făcu. Cel de al treilea îşi luase picioarele la spinare. Proiectilele lui Boza îl ajunseră în momentul când sărea gardul, ciopârţindu-i spatele. Căzu pe burtă, încă viu, încercând să se caţere pentru a ajunge în stradă... Boza Dolaci sări în Zastava, aruncând pistolul lângă el. Cu siguranţă că împuşcăturile alertaseră Miliţia.

Trase brusc de volan şi trecu cu roata dreaptă din faţă peste supravieţuitorul masacrului... Acesta scoase un urlet atroce când roata îi zdrobi picioarele. Boza Dolaci cotea deja la dreapta, spre Vinkovici, în direcţia Zagreb.

*

* *

Un miliţian cu bastonul cu disc roşu îi făcu semn lui Mladen Lazorov să oprească la intrarea în satul Nustar. Malko zări puţin mai departe o îngrămădeală şi două maşini de miliţie cu girofarurile în funcţiune. Oamenii gesticulau, luptându-se cu poliţiştii în uniformă cenuşie, care îi împingeau fără tragere de inimă. Mladen Lazorov scoase legitimaţia şi întrebă ce se întâmplase.. Malko îi văzu cum se schimbă la faţă.

— A avut loc un incident grav, explică el. Un necunoscut a împuşcat trei sârbi şi a fugit.

Doi dintre ei sunt morţi, iar al treilea, grav rănit, este în agonie. Oamenii vor să-l linşeze.

— De ce?

— Cred că este vorba despre comandoul care a asasinat-o ieri pe tânăra croată.

— *Himmel!*[41] să mergem să vedem.

Lăsară maşina şi o luară pe jos, ajungând în Jocul unde un grup de gură-cască se adunase în jurul rănitului. Îl culcaseră şi, din cât se putea observa, era pe moarte; ochii îi deveniseră deja sticloşi. O femeie se apropie şi scuipă spre el. Miliţianul se făcu că nu vede; rănitul încerca să vorbească, însă nimeni nu-l asculta.

Malko îl împinse în faţă pe Mladen Lazorov.

— Încercaţi să aflaţi ce zice, spuse el.

Poliţistul spuse ceva miliţianului, apoi mulţimii care înconjura rănitul, urlându-şi duşmănia. Se mai calmară şi el putu să se apropie de muribund. O voce striga din mulţime:

— Lăsaţi-l, este sârb... Să crape!

[41] Drace! (n.t.).

Lumea se mişcă: două persoane se apropiau cu o canistră de benzină. Trecând peste slaba opoziţie a miliţienilor, îl stropiră pe rănit, care începu să geamă. Benzina îl ardea cumplit…

În ultimul moment, Mladen Lazorov îl împiedică pe unul să aprindă o torţă din cârlţi. De cealaltă parte, miliţienii priveau cu indiferenţă…

— Lăsaţi-mă să vorbesc cu el! strigă poliţistul.

Se apropie de urechea rănitului şi murmură:

— Încerc să te salvez, însă trebuie să-mi spui adevărul.

— Da, imploră sârbul, horcăind. Nu-i lăsaţi să mă ucidă.

Cu ochii ieşiţi din orbite, era vrednic de milă. Se agăţă de poliţist cu mâna sănătoasă, ca un copil de mama sa.

— Este adevărat, întrebă Mladen Lazorov, că ai participat la acea oroare de azi-noapte?

— Da, mărturisi celălalt dintr-o suflare.

— De ce?

— Am fost plătiţi.

— De către cine?

— Un anume Boza, un tip din Zagreb. Ne-a agăţat la gară, veneam din Germania, unde lucrasem cu cei doi tovarăşi ai mei. Voiam să ne înrolăm la cetnici. Ne-a spus că avea ceva mai bun pentru noi şi ne-a promis două mii cinci sute de mărci…

— Două mii cinci sute de mărci ca să torturaţi şi să ucideţi o tânără…

Rănitul imploră mulţimea care mormăia şi se nelinişti. Vrând să se disculpe, spuse cu o voce plângăcioasă:

— Eu am ascultat doar ordinele. Marko a organizat tot, pentru cineva din Zagreb. Trebuia să telefoneze să spună ce a făcut.

— Cui să-i telefoneze?

— Nu ştiu. Marko avea numărul în buzunar.

— Unde este Marko?

— Acolo, în curte, cred că e mort. Ticălosul de Boza ne-a plătit cu mărci est-germane fără valoare. Am făcut scandal şi ne-a ucis.

Se opri deodată, scoţând un urlet.

— Atenţie, apăraţi-mă, vă implor.

Bărbatul tocmai aprinsese torţa. Malko auzi o uruială surdă în depărtare. O femeie strigă:

— Vin tancurile! Vin tancurile!

De săptămâni, întreaga regiune Vukovar era teatrul unor violente incidente interetnice.

Tancurile armatei federale patrulau prin zonă, sub pretextul calmării situaţiei, în realitate ţinând partea sârbilor.

Mladen de abia avu timp să se îndepărteze: omul aruncase torţa asupra rănitului.

Acesta luă foc cu o bufnitură sinistră, o flacără neagră-galbenă ridicându-se spre cer. Strigătul rănitului se transformă într-o sfârâială. Lumea se răspândi în toate direcţiile, miliţienii, la fel.

Mladen îl luă pe Malko de braţ.

— Repede, dacă militarii ne găsesc aici, ne vor ucide.

Traversară în fugă strada, refugiindu-se în curtea unde se găseau celelalte două cadavre.

Mladen se apucă în grabă să-i percheziţioneze. Într-unul dintre buzunarele lui Marko găsi un număr de telefon pe care îl întinse lui Malko.

Zgomotul tancurilor devenea din ce în ce mai înăbuşit. Când ieşiră din curte, ţeava lungă a unui T. 55 apăruse la capătul străzii. Cu toate acestea, reuşiră să ajungă la maşină.

Malko despături hârtia şi o privi gânditor. Ajunsese poate, în sfârşit, la cel ce era responsabil de manipulare.

Capitolul XV

Schelele ce se ridicau în câmp, de-a lungul autostrăzii Belgrad-Zagreb, defilau în viteză. Malko aruncă o privire pe kilometrajul BMW-ului: 190. Mladen Lazorov conducea apăsând cu forţă acceleraţia cu piciorul, având în gură o ţigară stinsă. Figura lui proporţionată, cu trăsături ascuţite, avea o expresie de o concentrare aproape comică. În curând, apărură panourile care anunţau intrarea în Zagreb şi el coti, intră în labirintul de străzi cu sens interzis şi opri apoi în faţa Ministerului Apărării. Aveau să afle, în sfârşit, cui aparţinea numărul de telefon comunicat asasinilor Soniei Bolcek.

Mladen deschise singura fereastră a minusculului birou, temperatura scăzând de la treizeci şi şapte de grade la treizeci şi patru şi începu să telefoneze. După câteva clipe, ridică privirea dezamăgit.

— Este un număr al armatei federale.

— De unde?

— Imposibil de ştiut. Oriunde în ţară. Ne-ar trebui Anuarul Forţelor Armate. Dar aş putea suna.

— În nici un caz, spuse Malko, riscăm să-l alertăm pe cel care a dat numărul de telefon. Cum ne-am putea procura anuarul?

— Cred că ministrul apărării are Unul. Înainte comanda Regiunea a Cincea.

— Ar trebui să i-l cereţi.

Mladen se strâmbă.

— Nu este uşor.

Vizibil intimidat de ierarhie, nici măcar nu îndrăznea să-şi asume această responsabilitate... Malko puse mâna pe telefon şi sună la Consulatul american. Îl ceru pe David Bruce şi îi explică problema.

— Rugaţi-l pe consul sau pe oricine vreţi să intervină, spuse el, pentru că am absolută nevoie să aflu cui aparţine acest număr.

Peste un sfert de oră, când erau lac de apă, şeful Centralei CIA ia Zagreb sună.

— Ministrul e la el în birou. Ne va primi imediat.

*

* *

Martin Spegel, ministrul apărării al noului stat croat, scund şi cam din topor, avea un aer de rus, cu ochii săi cenuşii şi migdalaţi, strălucind de deşteptăciune şi cu alura de ţăran slav şiret. Malko luă loc în faţa lui, de cealaltă parte a unei mese de conferinţe din lemn lustruit, în ton cu lambriurile. Ministrul ascultă explicaţiile lui Mladen Lazorov, cu mâinile aşezate pe masă.

— Aţi făcut bine că aţi venit la mine, îi spuse el în germană lui Malko. Apreciem în cel mai înalt grad eforturile pe care le faceţi pentru a ne ajuta. Totul este încă dezorganizat, n-avem bani, nici oameni de încredere, nici timp. Prin intermediul prietenilor mei din armata federală, ştiu că grupul din statul major, dominat de sârbi doctrinari, pregăteşte acţiuni în vederea înăbuşirii mişcării noastre de emancipare. Suntem încă prea slabi şi nu rezistăm unei confruntări frontale cu nucleul dur din armata federală.

Malko îi mulţumi şi, după încă câteva consideraţii amabile, întinse ministrului bucăţica de hârtie pe care o găsise asupra mortului.

— Aţi putea identifica acest număr?

Martin Spegel se duse la un fişet din capătul încăperii şi îl deschise, Scoase o broşură pe care o consultă câteva clipe, apoi o închise şi o puse la loc. Se aşeză pe scaun şi spuse:

— Dacă numerele nu s-au schimbat de la începutul anului, acest număr corespunde unui depou feroviar al batalionului 24. Are o sută de oameni şi se ocupă cu alimentarea cu carburant a blindatelor staţionate în cazarma Mareşal Tito, la Novi Zagreb.

— Unde se află?

— La Zaprude, pe malul Savei, la sud de bulevardul Marina Drzica.

— S-ar părea că organizatorul unei importante manipulări anticroate are propriul lui QG[42], remarcă Malko.

Martin Spegel făcu un gest de descurajare.

— Foarte posibil. Ofiţerii KOS sunt ascunşi sub diverse acoperiri. Numai că, în urma acordurilor cu Belgradul, autorităţilor croate, inclusiv Miliţia şi Poliţia, le este interzis accesul în zonele militare. Dacă încercăm să pătrundem, soldaţii federali au dreptul să se apere cu arma în mână, ceea ce ar duce la declanşarea unui incident foarte serios. Va trebui să vă continuaţi ancheta pe alte căi, adăugă el.

Malko prinse ocazia din zbor.

[42] *Quartier General* – Cartier General (n.t.).

— Aş putea comite, împreună cu domnul Mladen Lazorov, nişte acte, să le spunem, ieşite puţin din legalitate…

Martin Spegel nu obiectă.

— Dacă sunt spre binele ţării… Voi da ordinele necesare ca să nu aveţi probleme. Vă pot promite nu mai imunitate totală.

Asta era tot ce dorea Malko să audă.

Se ridică şi puse capăt întâlnirii.

Pe coridor, Mladen Lazorov sălta de bucurie, cu conştiinţa lucrului îndeplinit. O secretară, instalată pe coridor din lipsă de spaţiu, îi spuse ceva: fusese căutat în absenţă. Sună imediat şi purtă o lungă conversaţie în limba sa. Când închise, părea perplex.

— Era albanezul de ieri, spuse el, i-am lăsat numărul. M-a sunat să-mi spună că pe la şapte, un grup de albanezi va primi un transport important de aparate video şi de televizoare, cu aceeaşi origine ca a celor pe care dorea să ni le vândă. Se găsesc într-un antrepozit al vămii federale, la distanţă de oraş.

— Ce ciudat, remarcă Malko. De ce vă dă această informaţie? Nu v-aţi despărţit în termeni buni.

Mladen Lazorov surâse Uşor.

— Din câte mi-a spus, era pe filieră şi a fost înlăturat în favoarea altui albanez. Vrea să se răzbune şi se gândeşte că dacă Miliţia confiscă întregul stoc, ar putea să-l cumpere în condiţii avantajoase, dacă pun eu o vorbă bună…

Era plauzibil. Cei doi se priviră, gândindu-se la acelaşi lucru. Era o şansă neaşteptată să-l identifice pe şoferul Mercedesului albastru şi, cine ştie, poate să dea de Boza. Mladen Lazorov se uită la ceas: cinci şi jumătate.

— Cred că nu vom mai anunţa Miliţia, spuse el. Mi-a explicat unde este locul.

*

* *

— Iată-i! anunţă Mladen Lazorov, tremurând de emoţie.

Se învârteau de o oră în jurul antrepozitului vămii, izolat în mijlocul pădurii, la capătul unui drum ce începea de la autostrada spre Maribor. O clădire mare, cu acoperiş de ţiglă, înconjurată de un grad înalt.

Un nor de praf se stârni pe drumul dinspre autostradă: apăru o maşină, urmată de două camioane.

Poliţistul croat îi întinse binoclul lui Malko. Lăsaseră maşina destul de departe, pe un drum forestier. Încărcarea avea să

dureze ceva timp şi dacă Boza îşi făcea apariţia, aveau timp să acţioneze, mai ales că Mladen Lazorov putea alerta prin radio miliţia, care ar fi blocat autostrada.

Malko urmărea maşina cu binoclul. Era un Mercedes albastru. Pontul albanezului era corect. Vehiculul se opri în faţa gardului şi un bărbat în bluzon de pânză coborî: un tip zdravăn, cu barbişon şi cu părul foarte negru. Deschise canaturile porţii şi micul convoi se opri în faţa hangarului.

— Cred că e cel care conducea maşina când Boza a tras în mine, spuse Malko.

După ce şoferul Mercedesului albastru deschise uşile antrepozitului, din camioane coborâră zece oameni care mişunau aidoma furnicilor şi începuseră să transporte cutii cu aparate video şi televizoare Akai, încărcând cele două camioane sub supravegherea bărbatului cu bărbuţă.

Peste o jumătate de oră, aproape terminaseră.

— Boza n-o să vină, spuse Malko dezamăgit.

Şoferul Mercedesului se pregătea să închidă porţile hangarului gol de-acum. Se trase într-o parte împreună cu trei albanezi şi Malko văzu clar cu binoclul cum teancurile de bani îşi schimbă proprietarul, şoferul Mercedesului punându-le într-o servietă-diplomat şi apoi în portbagaj.

Apoi, micul convoi plecă la fel cum venise.

— I-am luat numărul, spuse Mladen Lazorov. De data asta suntem pe calea cea bună.

Prin intermediul bărbatului cu bărbuţă, ajungeau sigur la Boza. Lucrurile începeau să se mai aranjeze acum în mintea lui Malko.

*

* *

Ospătarii restaurantului *Kordic*, un subsol decorat cu eleganţă, aflat în fundul unei curţi chiar lângă catedrală, se întreceau care să servească la masa unde se aflau Malko, Mladen Lazorov şi Swesda Damicilovici. Ce-i drept, tânăra sârboaică era mai apetisantă ca niciodată. Sânii mari şi rotunzi, descoperiţi pe trei sferturi de bluza mulată, atrăgeau toate privirile.

Ochii negrii ca tăciunele, gura parcă şi mai mare din cauza rujului, talia strânsă într-o curea, cu puţin mai îngustă decât fusta, constituiau un spectacol cu care cei din Zagreb nu mai erau obişnuiţi, de când cu spoiala moralei comuniste.

Ospătarul care le aduse o doradă friptă rămase înţepenit lângă ea, cu privirea pironită pe decolteu. A fost nevoie ca Mladen

Lazorov să-i dea un cot uşor pentru a-şi reveni…

Swesda era încântată că era din nou utilă, aruncând ocheade spre umerii laţi ai lui Mladen şi spre trăsăturile lui virile. Plutea ca în vis şi n-avea chef să se întoarcă la viaţa dinainte, chiar dacă situaţia actuală comporta anumite riscuri… Lumânările de pe masă îi dădeau un aer romantic… Cu toate că în ochi îi lucea o umbră de nebunie.

După desert, Malko se uită la ceas: zece şi zece.

— Trebuie să mergem, spuse el.

Făcându-şi curaj, Swesda îşi termină paharul de Cointreau *on ice* şi suspină:

— Oricum, e altceva decât şliboviţa.

Alături de Malko simţea că trăieşte… Se ridică, îşi aranjă fusta, învăluindu-i pe Malko şi pe Mladen într-o privire.

Cu ajutorul numărului Mercedesului, Mladen Lazorov aflase anumite informaţii. Întâi numele proprietarului, Ivan Dracko, apoi adresa şi obiceiurile. Nu avea probleme cu poliţia. De câteva ori pe noapte se ducea să bea un pahar într-o cafenea restaurant în partea de vest a Zagrebului, *Dubrovnik.*

În curte aerul era extrem de plăcut. Swesda se lipi de Malko. Mladen rămăsese jos ca să sune la 970, pentru a chema taxiul cu numărul 2 250. Atitudinea lui Swesda îl mişcă pe Malko. Poliţistul croat apăru din subsol.

— Vine, anunţă el.

Se despărţiră la uşă. Swesda rămase pe loc şi ei se duseră spre BMW, care era parcat puţin mai departe.

*

* *

Lui Ivan Dracko îi trebui mai puţin de un sfert de oră ca să ajungă la destinaţie. La Zagreb, taxiurile aveau voie să meargă pe străzile cu sens interzis. Simţi cum i se usucă gâtul când zări în lumina farurilor silueta care aştepta în faţa restaurantului Kordic. O brunetă, cocoţată pe tocuri, cu nişte sâni enormi, o fustă mini şi ochelari cu lentile negre! O străină, desigur. Surpriza sa fu totală, atunci când ea îl întrebă în sârbo-croată în timp ce deschidea portiera:

— Tu eşti 2 250?

Stupefiat, Ivan Dracko încuviinţă. Clienta sa se instală în spate, chiar în dreptul oglinzii retrovizoare, încrucişându-şi picioarele atât de provocator, că îl făcu să se întrebe dacă nu era o târfă.

— Unde mergeţi? întrebă el.

— La Cmzok. Chiar după restaurantul *Kaptolska Klet.* Am să-ţi arăt.

Avea o voce stranie şi el realiză că băuse. Când îşi scoase ochelarii, zări sclipirea din ochii negri. Intrigat, o întrebă:

— Aţi mai mers cu mine. M-aţi cerut pe mine la dispecerat?

Necunoscuta râse vulgar şi în acelaşi timp provocator.

— Nu, eu nu te cunosc, dar o prietenă de a mea mi-a spus că te porţi frumos cu clientele.

Cuvintele aveau un subînţeles clar. Îşi storcea mintea să-şi aducă aminte cine îi făcuse o asemenea publicitate. Se tăvălise pe bancheta din spate cu atâtea, că îi era greu să ghicească.

Pasagera lui fredona, schimbându-şi poziţia picioarelor de atâtea ori, că el începu să nu mai fie atent la drum, ceea ce provocă o schimbare bruscă de direcţie.

— Hei, fii atent! strigă pasagera, nu vreau să mor în seara asta.

Urcau pe un drum sinuos, şerpuind printr-o zonă împădurită. Pe stânga, o peluză în pantă, care ar fi putut fi un teren de golf, dacă golful ar fi existat în Iugoslavia, pe dreapta, o pădure destul de deasă. Deodată, pasagera scoase un icnet şi se aplecă spre el.

— Opreşte, am nevoie de puţin aer.

Nu se putea opri acolo, drumul era prea îngust. Treizeci de metri mai departe, un drum se înfunda în pădure. Ivan Dracko făcu la dreapta şi opri. Pasagera sări imediat din maşină. Coborî şi el şi cum ea se împleticea, o luă de după talie. Ea se lipi de el, strivindu-şi sânii de cămaşă.

După câteva clipe, păru să se simtă mai bine şi îi mângâie bărbuţa, spunând visătoare:

— S-ar părea că bărboşii au şi altceva mare…

Zis şi făcut. Ea îi puse mâna între picioare, strângând să-l doară. Ivan Dracko avu impresia că dăduse lovitura serii… O trase spre el şi simţi o gură caldă lipindu-se de a sa, aducând un uşor iz de Cointreau.

Fără a mai pierde timpul, vru să cotrobăie pe sub fusta mini, dar ea îl împinse cu violenţă.

— Nu aici, or să ne vadă de pe drum. Hai mai departe.

Ivan Dracko făcu un salt şi apucă volanul, în timp ce pasagera se aşeză în spate. Drumul se sfârşea o sută de metri mai încolo, într-o fundătură. Ivan Dracko stinse farurile, sări şi deschise

portiera din spate. Pasagera era tolănită pe banchetă, cu picioarele desfăcute şi cu fusta ridicată până la buric.

Uneori, noaptea, mai prindea asemenea ocazii. Fete care lucrau la restaurante, dornice să-şi plătească în acest fel cursa. O dată, o făcuse cu o ţigăncuşă de paisprezece ani. Murise de frică atunci când apăruse un frate mai mare, cu un cuţit uriaş, vrând să răzbune virginitatea pierdută... Fata din seara aceasta aparţinea altei categorii. Părea nevasta unui traficant sau a unui activist, doritoare de sex proletar.

O adevărată târâtură.

Se desfăcu la şliţ, dând la iveală un membru ţeapăn şi se aruncă asupra fetei.

Pe negândite, aceasta îl apucă, strânse mâna şi trase, râzând. Era agăţată de sexul lui, ca de un colac de salvare. Aplecat în faţă, el începu s-o pipăie între coapse, când simţi în ceafă ceva rotund şi rece. O voce spuse calm:

— Ieşi de acolo, Ivan şi nu face pe nebunul.

Incapabil să raţioneze, Ivan se supuse. În faţa lui, în penumbră, se aflau două persoane, cărora nu le distingea decât feţele. Pistolul automat, însă, era perfect vizibil.

Pasagera coborî şi ea din Mercedes şi se proţăpi în faţa lui, mai rea ca râia.

— Aşa deci, porcule, ai dat de belea, nu-i aşa?

Ivan n-avu timp să răspundă. Cu o lovitură de genunchi, ea aproape că îl castră. Năucit de durere, căzu în patru labe. Cei doi îl apucară de subsuori, ridicându-l. În timp ce unul îl ţinea, celălalt cobora geamul. Apoi, amândoi îi băgară capul în deschizătură şi ridicară geamul.

Prins ca în jug, era aproape strangulat. Pentru mai multă siguranţă, unul dintre ei smulse mânerul, aruncându-l afară. Ivan vomita încontinuu, având senzaţia că un ciocan îi zdrobea părţile vitale.

Se întreba ce doreau de la el.

Capitolul XVI

— Ce-i cu banii ăştia?

Încă aiurit, Ivan Dracko îşi înghiţi saliva. Durerea ascuţită din partea de jos a pântecelui începea să se domolească. Suferea însă, la fiecare mişcare. Căuta cu disperare un răspuns.

Era vorba despre o sută de mii de mărci. O avere, pe care trebuia să i-o ducă lui Boza, la ora unsprezece, la restaurantul *Dubrovnik*. Partea sa din vânzarea aparaturii *hi-fi* albanezilor.

Văzând că nu răspunde, interlocutorul său, un tip înalt şi brunet, cu trăsături ascuţite, întrebă ironic:

— Nu sunt banii pe care tovarăşii tăi albanezi ţi i-au dat azi după-amiază?

Şoferul de taxi amuţi. Era mai grav decât crezuse. Cu cine avea de a face? Miliţia nu proceda aşa. Sau dacă da, căuta un aranjament discret... Ridicând capul înţepenit în geam, întrebă umil:

— Dacă vreţi, am putea aranja.

— N-avem nimic de aranjat, i-o tăie brunetul. Îl cunoşti pe acest domn?

Cel de al doilea personaj se plasă în lumina farurilor. Ivan îşi suci gâtul, dar faţa acestuia nu-i spunea nimic.

— *Ne.*

— Ce straniu, spuse brunetul, nu te-ai uitat când prietenul tău Boza a tras în el? Tu erai la volan, nu?

Ivan Dracko simţi că i se taie picioarele şi gâfâi ca o focă. De data asta era de rău.

Legătura lui cu Boza Dolaci era veche. În portbagajul maşinii sale fusese transportat corpul lui Gunther, contra a 50% din marfă. Se gândise că Boza dădea o lovitură măreaţă şi nu voise să stea deoparte.

Ivan, care-i cunoştea pe toţi pungaşii din mafia albaneză, era sigur că avea unde să plaseze marfa.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, spuse el fără convingere.

Ca să-şi facă puţin curaj, privi spre fata care fuma la distanţă, cu picioarele luminat de faruri. Brunetul insistă, aplecat asupra lui.

— Ivan, spuse el, eşti terminat. Ai participat la o crimă şi la o

tentativă de omor. Am să-ţi trag două gloanţe în cap... Cât despre bani, o să-i cheltuim la cazinou.

Brunetul ridică mâna şi îi propti arma automată SZ între ochi, la baza nasului. Răceala metalului îl fulgeră până în măduva oaselor. Zgomotul piedicii trase îl înţepeni. Celălalt avea o faţă de ucigaş, calmă şi rece.

— La revedere, Ivan, n-ar fi trebuit să te bagi în afacerile lui Boza.

Ivan Dracko văzu degetul cum se crispează pe trăgaci. Era la câţiva paşi de infinit.

Teroarea îi puse foc în vene. Nu voia să moară.

— Aşteptaţi! Aşteptaţi! imploră el. Ce doriţi?

Pistolul se ridică imperceptibil. Ivan se uita cruciş, din cauza armei înfipte între ochi.

— Îl vrem pe Boza, spuse brunetul. Dacă ne poţi ajuta, mai ai o şansă. O mică şansă ca să n-o sfârşeşti aici.

Ivan Dracko era prins la mijloc. Nu puteai să trădezi un tip ca Boza fără să rişti. Aceştia, însă, aveau să-l omoare imediat.

Încercă totuşi să se eschiveze.

— Nu-l cunosc bine pe Boza, spuse el. Ne vedem doar în cafenele. Nici măcar nu ştiu unde locuieşte.

— Minţi!

Vorbise cel de al doilea în germană, apoi adăugă:

— Eraţi la volan când Boza a vrut să mă ucidă. Mai întâi, cum îl cheamă pe Boza?

— Boza Dolaci, murmură el.

— Unde locuieşte?

— Nu ştiu, vă jur, ne vedem doar la *Dubrovnik*.

În Mercedes, staţia ţârâia fără încetare, transmiţând apeluri de la dispecerat. Neliniştit, Ivan realiză că se făcuse unsprezece. Dolaci îl aşteptă la *Dubrovnik,* ca să-şi recupereze partea din vânzarea mărfii furate din camion, îi veni deodată o idee. Trebuia să fie precaut.

— Nu puteţi lăsa puţin mai jos geamul? întrebă el umil, mă sufoc.

Cu mâinile agăţat de montanţii portierei şi cu capul prins în ea, părea aidoma unei gravuri vechi, reprezentând supliciile chinezeşti din secolul al XIX-lea.

— O să-l lăsăm când ai să vorbeşti, spuse brunetul. Dacă nu ne spui mai repede unde este Boza, nu mai are nici un rost s-o facem.

— Bine, dar ce vreţi de la Boza? gemu şoferul de taxi.

— Asta ne priveşte pe noi.

Înţelese că n-avea să afle mai mult. Sunase ceasul târguielii.

— Ascultaţi, spuse el pe un alt ton, mie nu-mi pasă de Boza. Dacă vă spun unde se află acum, mă lăsaţi în pace?

Brunetul surâse cu răceală.

— Poate că dacă îl găsim, te lăsăm în pace. Nu ne lua drept proşti. Unde se află?

*

* *

Boza Dolaci nu asculta tonomatul de lângă el şi nici nu se atinsese de bere, adâncit în gânduri. Agasarea era pe cale să se transforme în nelinişte. Ivan Dracko întârziase douăzeci de minute şi nu-i stătea în fire... Obişnuiţii de la Dubrovnik, şoferi de taxi, târfe, studenţi întârziaţi, pleava societăţii, făceau un zgomot infernal. Pândea toate maşinile care opreau în faţă.

Nici urmă de Mercedesul albastru.

Mintea îi era bântuită de fel de fel de temeri. Dacă maiorul Tuzla hotărâse să scape de el, în loc să-l trimită la Belgrad? Nu-l cunoştea pe Ivan Dracko, normal, dar „Şarpele” avea mâna lungă...

Boza Dolaci aflase că unul dintre membrii echipei care o masacrase pe Sonia Bolcek mai trăise cât să vorbească cu un poliţist. Croaţia începea să nu-i mai priască.

Nu putea să se plimbe în continuare prin Zagreb, fără riscul de a fi recunoscut. Pentru moment, poliţia era dezorganizată, dar asta n-avea să mai dureze o veşnicie. Acesta era motivul pentru care îl chinuise pe Ivan Dracko să scape de urgenţă de încărcătura camionului Volvo, agoniseala pentru o viaţă normală.

Dacă maiorul Tuzla aflase că nu-i respectase întocmai ordinele, avea să fie ucis. Cu banii respectivi putea să înceapă o afacere, odihnindu-se în sfârşit. I se făcuse lehamite de atâtea pericole şi trădare. Câteodată se mai gândea la cei care putrezeau în închisoare din cauza lui. Aceia nu-l uitaseră. Cu toate schimbările politice, teama era cea mai rea.

În plus, „Şarpele” era oricând capabil să-l trădeze, dându-l pe mâna duşmanilor.

Se uită la ceas: unsprezece şi douăzeci şi cinci. Ce făcea ticălosul de Ivan? Să dea Domnul să nu fi fugit cu mălaiul... Muzica îl enerva. Restaurantul era ţinut de sârbi şi aceştia, prin definiţie, puneau doar cântece care semănau cu muzică arabă.

Boza Dolaci se săturase până peste cap. Se ridică şi se îndreptă spre telefon. Formă numărul dispeceratului de taxiuri şi aşteptă.

— Taxiul 2 250, ceru el.

— Să văd dacă este liber, răspunse dispecera cu o voce indiferentă.

Îl lăsă să aştepte, stârnindu-i nerăbdarea şi reveni peste câteva minute.

— Nu răspunde, anunţă ea, probabil că este la masă. Vi-l trimit pe 2 032.

— Nu, strigă Boza, îl vreau pe 2 250.

— Este imposibil, repetă agasată dispecera.

Cu receptorul la ureche, Boza Dolaci spumega de furie. Dracko se cărase cu cele o sută de mii de mărci! Probabil că era deja în avion. Închise, apoi, peste câteva clipe chemă din nou 970.

— Vreţi să mai încercaţi pentru 2 250? întrebă el. Poate că acum este liber.

*

* *

Ivan Dracko înjura de mama focului. Capcana adversarilor săi era diabolică. Nu reuşise nici un pic să-şi scoată gâtul din jugul format de montantul portierei şi geam.

Risca să-şi lase acolo jumătate de bărbie. Cotul i se umflase şi îl durea în urma încercărilor de a sparge sticla securizată.

Strigase îndelung după ajutor, dar se lăsase păgubaş.

Unica distincţie era staţia care difuza apelurile dispeceratului către diversele taxiuri.

Fusese chemat deja de două ori, fără a putea răspunde.

Auzi din nou apelul.

— 2 250, puteţi lua o cursă? La restaurantul *Dubrovnik.*

Era a doua oară în câteva minute. Boza trebuia să fie nebun de furie.

Ivan Dracko întinse braţul să apuce microfonul, dislocându-şi aproape umărul, aşa cum o mai făcuse mai devreme, fără rezultat însă. Turba.

Disperarea îi dădu o idee. Se forţă să atingă staţia cu piciorul. Un ultim efort făcu microfonul sa cadă pe banchetă şi deschise circuitul. Era prea departe pentru a-i putea atinge. Putea însă să strige şi avea să fie auzit. În aceeaşi clipă, o voce se auzi în difuzor.

— Ivan! Ivan! Sunt Boza! Unde eşti?

Dispecera îl conectase pe Boza direct în circuit.

— Boza, urlă Ivan Dracko. Sunt aici!

— Ce naiba faci! spuse vocea exasperată a lui Boza Dolaci. Unde eşti?

Ivan Dracko începu să zbiere, precizând locul unde se afla, spunând că nu se putea mişca şi dând amănunte umilitoare, fără să fie sigur că Boza îl aude.

Amuţi, cu spume la gură: ciuli apoi urechea. Tăcere. Boza nu mai era acolo. Ivan era cu fundul în două luntre. Dacă ceilalţi îl prindeau pe Boza, aveau să-l elibereze. Dacă Boza le scăpă, venea el.

N-avea decât să se lase în voia sorţii.

*

* *

Ivan Dracko urla aşa de tare, că Boza fu nevoit să îndepărteze receptorul de ureche. Era înnebunit. Ce mai însemna şi asta? Nu prea înţelegea cine îl atacase pe Ivan Dracko. Nici de ce. Cel puţin, celălalt îi explicase limpede unde se afla, împreună cu banii…

Cu un ghem în stomac, închise şi se întoarse în sala de la *Dubrovnik.* Avea o acută senzaţie de vomă. Un BMW 316 S, de culoare cenuşie, cu doi bărbaţi înăuntru, opri în faţa restaurantului. Acest tip de maşină nu era folosit decât de curcanii Preşedinţiei. Începea să nu-i miroasă a bine. Puse pe masă o bancnotă de douăzeci de dinari şi îşi trecu sacul pe umăr. Avea înăuntru două pistoale: un Makarov şi un Herstall cu paisprezece focuri şi mai multe încărcătoare. Acum problema era cum să ajungă la maşină şi să scape de urmăritori.

Păşind fără grabă, se urcă în Jugo. Era maşina personală, cu un motor adaptat, care îi permitea să atingă o sută şaizeci la oră… Întoarse pe loc şi trecu prin gardul campusului vecin.

Cunoştea pe de rost labirintul aleilor, pentru că agăţa deseori studente. Cu coada ochiului, observă că BMW-ul îl urmărea. Atunci se dezlănţui. Începu să meargă în zigzag pe aleile înguste, aproape strivind nişte studenţi. O luă pe sens interzis, ieşind în final pe o poartă care dădea într-un bulevard, terminat într-o fundătură.

Nu mulţi ştiau că un drum aproape invizibil îi permitea să se strecoare paralel cu bulevardul. Puţin mai departe, se afla o şosea.

De data aceasta, BMW-ul nu-l mai urmărea. Se opri, stingând farurile şi aşteptă câteva minute. Nimeni. Peste treizeci de

secunde, pătrundea în forţa în bulevardul Proleterskih Brigada… Din mers, scoase pistolul Herstall şi îl puse alături. Avea un nod în gât.

Problema îl privea numai pe el. „Şarpele” n-avea să-l ajute. Trebuia să se bazeze doar pe sine.

*

* *

La auzul zgomotului de motor, Ivan Dracko simţi inima bătându-i nebuneşte… Maşina trecu însă mai departe şi zgomotul se stinse.

Se scurseseră douăzeci de minute de la apel. Or, la această oră târzie, Zagrebul putea fi traversat în mai puţin de un sfert de oră… Mai trecură cinci minute şi se zăriră din nou nişte faruri urcând panta. Maşina încetini şi o luă înspre el. Când ajunse la o şută de metri, Ivan începu să urle ca un nebun. În sfârşit, avea să fie eliberat! Roti portiera, ca să vadă mai bine cine venea. Umerii largi şi aduşi ai lui Boza Dolaci erau uşor de recunoscut, chiar în penumbră. Se opri în faţa lui Ivan Dracko, cu pistolul în mână, privind temător în jur. Dădu ocol maşinii, ca un câine de vânătoare. Zări manivela geamului aruncata pe jos şi o ridică. Apoi catadicsi să se intereseze de Ivan.

— Ce mai înseamnă şi asta?

Şoferul de taxi se sufocă de furie.

— Nemernicule! Lasă în jos porcăria asta de geam, mă sufoc.

Boza Dolaci nu se mişcă, privindu-l fix pe şofer şi întrebându-l simplu:

— Unde sunt banii mei?

— I-au luat ei, mărturisi Ivan Dracko.

— Care „ei”?

— Doi tipi înarmaţi! Nu-i cunosc, dar te caută pe tine. N-am înţeles nimic. Unul era cel pe care ai vrut să-l împuşti.

Boza Dolaci rămase impasibil, în ciuda panicii care îl cuprindea.

Înnegurat la faţă, puse la loc manivela.

— Roteşte înainte, spuse Ivan, uşurat. Grăbeşte-te…

Sfârşi faza într-un gâlgâit. Boza Dolaci rotise în direcţia opusă. Muchea geamului îi tăie aproape răsuflarea. Reuşi să spună:

— Eşti nebun! Ce…?

— Calmează-te. Nu-mi place povestea ta, zise Boza Dolaci. Spune-mi tot ce ştii… Întâi cum ai ajuns aici?

Ivan se sufoca de furie, înţelegând însă că celălalt n-avea de

gând să cedeze. Boza Dolaci îl asculta impasibil, jucându-se cu pistolul Herstall. Când şoferul termină, remarcă pe un ton potolit:

— Nu mi-ai spus tot. Mă întreb dacă nu eşti pe cale să mă trădezi.

Liniştit, se aşează pe locul din faţă şi apucă mânerul geamului.

— Ai să-mi spui adevărul, zise el, tot adevărul. Dacă nu, ai să crăpi.

Cu mişcări lente şi sadice, începu să împingă spre înapoi, făcând geamul să urce şi strivind puţin laringele şoferului. Ivan Dracko scoase un strigăt sugrumat şi deveni stacojiu, cu ochii ieşindu-i din cap. Boza îl observa cu atenţie. Când văzu că se învineţeşte, încetă brusc apăsarea. Două lucruri voia: banii şi să ştie ce făcuse de fapt Ivan... Mort, nu i-ar fi fost de nici un folos. Coborî brusc geamul cu doi centimetri şi şoferul începu să gâfâie ca o locomotivă!

— Ticălosule! spuse el când îi reveni glasul. N-ai să-ţi mai vezi niciodată paralele...

De furie, Boza Dolaci ridică atât de violent geamul, că Ivan Dracko se sufocă de tot.

— Prostănacule! Ai să crăpi. Ai să-ţi vezi maţele pe genunchi.

Scoase din curea un pumnal cu lama foarte fină şi extrem de ascuţită. Pentru amuzament, făcu o lungă tăietură în coasta lui Ivan Dracko, apoi se opri, sfâşiind cămaşa în dreptul ficatului.

— Am să-ţi fac un buzunar aici!

Începu sa apese şi vârful pătrunse în piele. Ivan Dracko gemu îngrozit. Apăsarea încetă brusc şi el îşi zise că celălalt poate dorea să-l sperie.

*

* *

Boza Dolaci privea ţeava unui uriaş pistol automat, la câţiva centimetri de capul său.

Un SZ de nouă milimetri. Braţul care îl ţinea pătrundea prin geamul deschis aflat în partea opusă.

Piedica era trasă şi orificiul negru părea imens...

— Nu mişca, Boza, spuse o voce calmă. Lasă jos cuţitul.

Se supuse şi cuţitul căzu în iarbă. Ivan Dracko auzise vocea, dar nu putea vedea nimic.

O a doua siluetă ieşi din beznă, luă cele două arme ale lui Boza şi coborî geamul, eliberându-l pe şofer. Acesta se îndreptă de spate, cu ochii ieşiţi din orbite, stacojiu şi tremurând de furie.

Fără un cuvânt, sări pe Boza Dolaci, îl răsturnă pe banchetă şi

îşi puse mâinile în jurul gâtului acestuia, cu intenţia evidentă de a-l strangula. Se rostogoliră amândoi pe podeaua maşinii înjurându-se.

— Opreşte-te! strigă Lazorov. Opreşte-te, Ivan!

Ivan n-asculta decât de furia din ei. Nu se mulţumi să-şi sugrume adversarul, ci îi şi zdrobi mutra cu lovituri de cap... Boza încercă să-i smulgă barbişonul, ceea ce avu darul să-l înfurie şi mai tare. Malko şi Mladen reuşiră cu chiu, cu vai să-l scoată din maşină. O lovitură după ceafă îl ameţi îndeajuns ca să stea liniştit.

Mladen îi puse imediat cătuşele, imobilizându-i braţele la spate. Malko îl percheziţionă, în timp ce poliţistul îl ameninţa cu pistolul pe Ivan, care încerca să se ridice.

Cu privirea imobilă, Boza Dolaci semăna şi mai tare cu o pasăre de pradă… Plecă fruntea, neputând să înfrunte privirea lui Malko. Acesta din urmă se întoarse spre Mladen.

— Spuneţi-i că vreau să ştiu unde sunt armele. Şi cine îi este superiorul.

Poliţistul croat traduse întrebarea şi răspunsul lui Boza Dolaci.

— Vrea să fie dus la poliţie. Nu va spune nimic. Nu înţelege ce vrem de la el. Între el şi şoferul de taxi, care îl furase, era o problemă personală.

Boza Dolaci încerca să salveze ce se mai putea.

Era nevoie de o nouă probă de forţă.

— Spuneţi-i că ştim că a livrat acestui şofer o încărcătură de televizoare şi aparate video, furate dintr-un camion care mai conţinea şi arme, iar şoferul a fost asasinat. Ştie prea bine cine sunt.

Boza nu răspunse. Ivan Dracko se apropie, puţin calmat, cu gâtul încă roşu şi spuse între două reprize de tuse:

— Lăsaţi-mă pe mine să-l interoghez pe acest ticălos. Am o idee. Va spune tot ce ştie.

Cu o condiţie, însă.

— Care? întrebă Mladen Lazorov.

— Îmi dăţi înapoi banii, când veţi fi mulţumiţi. Am să vă spun ceva. Ştiu unde se află şoferul camionului vostru. Eu l-am transportat. Ticălosul ăsta de Boza mi-a spus că l-a ucis pentru nişte afaceri… Este…

Boza Dolaci se aruncă înainte, dar o lovitură cu patul pistolului îl opri.

— Sunteţi de acord? îl întrebă poliţistul croat pe Malko, după

ce-i traduse oferta şoferului de taxi.

— Am putea încerca, spuse Malko.

Cu orice preţ, Boza Dolaci trebuia făcut să vorbească. În mod clar, Ivan Dracko avea de încheiat nişte socoteli cu el. Va pune tot sufletul în treaba asta.

Capitolul XVII

În beznă, tramvaiele nemişcate aveau o alură fantomatică, aliniate unul lângă altul până în zare: cel mai mare depou din Belgrad, la Zapresici, în vestul oraşului. La această oră, doar câteva mai circulau prin oraş. Traficul obişnuit se relua la ora şase dimineaţa. Se părea că Ivan Dracko ştia bine locurile... îl ghidase pe Mladen Lazorov, la volanul BMW-ului, spre o poartă de serviciu descuiată, destinată echipelor de întreţinere. De jur-împrejur se găsea un teren viran, totul având un aer sinistru. Coborând, Ivan Dracko preciză:

— Albanezii mi-au arătat locul. Aici îşi reglează conturile. Într-o zi, am luat în maşină un tip teribil de desfigurat.

Îi conduse prin labirintul de tramvaie, spre colţul cel mai îndepărtat de la intrarea principală. Boza Dolaci nu scotea un cuvânt. Mladen îl lipi cu spatele de un vagon albastru.

— Ai de gând să vorbeşti?

Boza Dolaci nu se osteni să răspundă. Malko se apropie de el şi preciză:

— Ştiu că Serviciile sârbe derulează o operaţiune destinată să provoace un incident grav. Vreau să ştiu totul despre asta.

Nici un răspuns. Ivan Dracko, pe care tăietura îl mai ustura încă, se amestecă în vorbă.

— Lăsaţi-mă să procedez ca albanezii. O să spună tot ce ştie.

Malko vru să protesteze, dar îşi aduse aminte de fotografiile oribile ale cadavrului Soniei Bolcek. Sonia, pe care Boza o trimisese la moarte şi la tortură, se folosise de ea ca de o marionetă. Boza îl privea de jos în sus, prea puţin neliniştit, convins că blufează, oamenii normali recurgând rareori la violenţă. Nu se gândise însă la Ivan Dracko.

— Daţi-i drumul, spuse cu regret Malko.

Aceste procedee îi provocau oroare. Numai că în această ţară atât de violentă, un incident ar ti putut să degenereze pur şi simplu într-un război civil, cu mii de morţi, aşa cum se întâmplase în 1941 şi 1945.

Când şoferul îl apucă de umăr, împingându-l de-a lungul vagonului, Boza Dolaci gemu stins. Îi puse piedică, făcându-i să cadă şi să alunece sub partea din faţă a primului tramvai. Îl

aşează apoi perpendicular pe linie, cu gâtul pe o şină.

— Opreşte-te! strigă Boza Dolaci, cu o voce sugrumată.

Cu lovituri de picior, Ivan Dracko îl sili să-şi lipească gâtul de roata de oţel, apoi ridică privirea, strigându-l pe Mladen.

— Veniţi să mă ajutaţi.

Cu un aer dezgustat, tânărul poliţist se apropie şi îşi puse piciorul pe gâtul prizonierului, menţinându-l nemişcat pe muchea strălucitoare a roţii tramvaiului.

— Foarte bine! spuse mulţumit, Ivan. Nu mai mişcaţi.

Se urcă dintr-o săritură în tramvai, aşezându-se pe scaunul vatmanului. Bâjbâi câteva secunde, se auzi torsul unui motor şi tramvaiul se lumină. Dracko se aplecă în afară.

— Acum n-aveţi decât să-i puneţi întrebări. Sunt sigur că va răspunde... Dacă nu, va plecare aici cu capul sub braţ. Chiar dacă par vechi, aceste tramvaie merg de toată frumuseţea...

Malko se întoarse spre Mladen.

— Este îngrozitor. Nu pot permite să se întâmple aşa ceva!

— Vrea să-l intimideze, zise încet tânărul poliţist. Mi-a spus-o. Dacă vreţi să-l faceţi pe Dolaci să vorbească, n-aveţi altă cale.

Boza Dolaci îşi pierduse trăsăturile omeneşti.

— Ai face mai bine să vorbeşti, îl sfătui poliţistul. Dacă nu, te va ucide.

Boza Dolaci îi aruncă o privire îngrozită.

— Cum pot să ştiu că nu mă omorâţi până la urmă?

Era pe calea cea bună... Mladen Lazorov îl încurajă.

— Prietenul meu nu este un sălbatic, lucrează pentru americani. Ştii cum sunt americanii. Boza Dolaci nu-i cunoştea pe americani, dar ştia că nu sunt sârbi. Înghiţi în sec, mizând pe o ultimă şansă.

— Scoate-mă de aici şi am să vorbesc.

Mladen n-avu timp să răspundă. Huruitul motorului se amplifică şi roţile înaintară deodată câţiva milimetri, ciupind puţin pielea gâtului lui Boza, care scoase un urlet inuman. Această ghilotină lentă, era un supliciu îngrozitor... Ivan Dracko scoase capul pe fereastra tramvaiului.

— N-o să stăm aici toată noaptea!

— Opriţi-l, imploră Boza Dolaci, cu gâtul înţepenit în roată. E nebun.

Dracko, surâzând feroce, ţinea mâna pe maneta verticală care regla puterea motorului.

— Spune-ne tot ce ştii, îl sfătui Mladen Lazorov, dacă nu, te va

ucide.

— Ce vreţi să ştiţi?

— La ce servesc armele pe care le-ai cumpărat?

— Noi vrem să atacăm un sat sârbesc.

— Care, noi?

— Naţionaliştii croaţi, cei care doresc să o răzbune pe Sonia…

Malko interveni indignat, auzind numele Soniei:

— El a ordonat să fie asasinată Sonia! Am dovada.

Mladen Lazorov traduse şi Boza protestă energic.

— Nu este adevărat.

— Ce sat vreţi să atacaţi?

— Borovo.

Acolo unde Sonia fusese masacrată.

— Şi apoi?

— Vom ucide toţi sârbii. În timpul acţiunii trebuie să am grijă să omor unul sau doi atacatori croaţi, cunoscuţi pentru vederile lor pro ustaşiste.

— Cine ţi-a ordonat să faci asta?

Luat de ameţeală, Boza Dolaci ezită. „Şarpele” rezistase la tot. Avea s-o facă şi acum. Iar dacă punea mâna pe Boza după ce acesta îl trădase…

Zgomotul motorului se amplifică şi îl făcu să intre în panică de tot. I se părea că roţile îi muşcau din carne.

— „Şarpele”, scheună el. M-a forţat de la început.

Mladen Lazorov, îngenuncheat lângă el, îi primea confesiunile cu voce scăzută. Boza povesti tot. Nu mai putea fi oprit: nenumăratele trădări din trecut, oamenii pe care îi dusese la moarte…

Poliţistul croat îl aduse la problema care îi interesa.

— Unde sunt armele?

— În depoul de tramvaie, unde se află şi „Şarpele”. În apropiere de Sava.

— Cine este „Şarpele”? întrebă Mladen Lazorov.

— Nu ştiu, pretinse Boza. L-am cunoscut sub diverse nume. Un sârb, ofiţer KOS. De mulţi ani îi conduce pe extremiştii croaţi, începând de la Belgrad. A venit aici special pentru această operaţiune. Trece drept ofiţer feroviar. I se spune maiorul Tuzla, dar nu cred că este numele lui adevărat.

— Locuieşte acolo?

— Nu, nu ştiu unde locuieşte.

— Ce misiune aveaţi?

— Tensiunea trebuia să crească, forţând armata federală să intervină în Croaţia, pentru a zdrobi puterea secesionistă. Cei mai mulţi dintre ofiţeri sunt sârbi. Dacă văd cum sunt masacraţi conaţionalii lor, vor turba şi nici măcar Statul Major de la Belgrad n-ar putea să-i mai oprească. Dacă asta nu e de ajuns, avem destule arme ca să încercăm şi alte acţiuni similare.

Astfel nu era răspunzător… Mladen Lazorov ridică privirea. Ivan Dracko nu scăpa o vorbă din confesiune.

— Cum luaţi legătura cu „Şarpele”? Când va avea loc atacul? Cine va aduce armele? întrebă poliţistul croat, îngrozit de ce auzea.

— Mă caută el, iar atacul are loc mâine dimineaţă, mărturisi Boza Dolaci dintr-o suflare. Eu aduc armele şi uniformele.

— Care uniforme?

— Cele ale Gărzii Naţionale croate. Albanezii ni le-au procurat.

Mladen Lazorov se opri pentru a-i traduce lui Malko esenţialul. Zgomotul ascuţit al tramvaiului continua, amintindu-i lui Boza că totul nu era decât o amânare.

— Mi se pare plauzibil, încheie poliţistul, în afară de un mic detaliu. Slavonia este împărţită în sectoare de către Miliţia care a ridicat baraje peste tot. Niciodată, fie zi sau noapte, n-ar lăsa să treacă un convoi cu arme spre un sat sârbesc.

— Pot avea complici pe plan local, obiectă Malko. Sau există o altă explicaţie.

Poliţistul croat se aplecă din nou spre prizonier, care semăna cu un vultur prins în capcană.

— Nu ne-ai spus totul, afirmă el. Cum veţi trece cu armele peste barajele Miliţiei?

Boza Dolaci răspunse cu un geamăt, zvârcolindu-se pe şină, ca o râmă tăiată în două.

— Spuneţi-i ticălosului să dea puţin înapoi, mă doare foarte tare.

Cum dăduse dovadă de bună-credinţă, Mladen Lazorov ridică privirea spre şoferul de taxi.

— Dă un pic înapoi! ordonă el.

*

* *

Ivan Dracko începea să creadă că lucrurile n-aveau să meargă rău pentru el… După modul în care „colaborase”, cei doi aveau să fie obligaţi moral să-i dea drumul cu banii lui Boza. Aici lucrurile se complicau: cât timp Boza era viu, n-avea mult de

trăit. Chiar înfundând puşcăria, acesta i-ar fi vânat pielea.

Atunci când îl auzi pe Mladen Lazorov că întreabă despre transportul armelor, intră şi mai mult în panică. El fusese acela care îi transportase pe cei patru polonezi... Nu l-ar fi iertat niciodată şi ăsta ar fi fost un risc prostesc. Ordinul lui Mladen Lazorov veni la timp pentru a rezolva dilema.

Cu o mişcare hotărâtă, apucă maneta de viteză şi o puse în poziţia „înainte”.

*

* *

Cu un uşor scârţâit, roata grea de oţel începu să înainteze, înţepenit de groază, Boza începu să urle fără oprire. Crezând că este o greşeală, Mladen Lazorov strigă, ridicând privirea:

— Opreşte!

Dintr-un salt, Malko urcă în tramvai, îl smulse pe şoferul de taxi de la comenzi şi întoarse în sens invers maneta de curent punând-o pe zero. Strigătele lui Boza Dolaci încetară brusc, în timp ce Mladen Lazorov îl trăgea cu disperare de picioare, pentru a-l degaja. Din cauza inerţiei, tramvaiul continuă să înainteze cu câţiva centimetri. Destul pentru a-l decapita pe Boza Dolaci... Sângele ţâşni, scăldând roata în sfârşit oprită.

Corpul mai mişcă o vreme, apoi înţepeni.

— Imbecilule! urlă Mladen la şoferul de taxi. Nu ne-a spus esenţialul...

Scârbit, Malko sări din tramvai. Scenele de acest fel se terminau întotdeauna prost. Sigur că Boza nu merita îndurare, dar Malko nu se simţea în largul lui, chiar dacă fusese un „accident”. Ivan Dracko fu singurul care aruncă o privire cadavrului decapitat.

— N-am făcut-o intenţionat, protestă el, în ciuda evidenţei.

Cei trei plecară spre ieşire, lăsând tramvaiul în funcţiune, aidoma unui felinar uriaş în acel depozit de fier vechi. Dimineaţa vatmanii aveau să aibă o surpriză...

— Ce facem cu el?

Poliţistul croat ezită. Conform legii, ar fi trebuit să-l aresteze pe Ivan Dracko pentru crimă, fără a mai aminti de marfa furată... în Croaţia însă, legea nu mai exista... Cu un gest obosit, îi întinse lui Ivan valiza cu mărci.

— Şterge-o şi să nu mai faci prostii, spuse el.

Malko nu se împotrivi. Ivan Dracko era un element care nu făcea parte din manipularea pe care încerca s-o dezamorseze.

Era legat doar de Boza Dolaci. Nu le putea aduce decât necazuri. Cât despre bani, n-avea chef să se încarce cu ei.

Privi cum şoferul de taxi dispare în noapte cu preţioasa sa valiză sub braţ. Avusese mult noroc.

— Ştim totuşi ceva mai multe, remarcă Mladen Lazorov. Cunoaştem ascunzătoarea armelor, unde şi când va avea loc incidentul. Asta ne permite să acţionăm preventiv.

— Moartea lui Boza Dolaci ar putea să pună capăt acţiunii, sugeră Malko. Cel căruia îi spunea „Şarpele” nu va îndrăzni să se implice direct. Este prea periculos, chiar faţă de cei pe care îi manipulează. Nu putem risca, însă. Trebuie să găsim armele, pe Miroslav Benkovaci şi, pe cât posibil, să-l neutralizăm pe „Şarpe”.

Aveau multe de făcut.

*

* *

Maiorul Franjo Tuzla privea telefonul cu atâta insistenţă, de parcă voia să-l topească. Era trecut de unu noaptea şi Boza trebuia să fie acolo de două ore. Operaţiunea era pregătită. Nu mai lipsea decât Boza, care trebuia să ia armele şi să se întâlnească cu Miroslav Benkovaci şi cu oamenii pe care acesta îi adunase pentru operaţiunea de comando. Pentru siguranţă, maiorul Tuzla reuşise să pună în postul de pază de la intrarea principală un om care şi el făcea parte din KOS. În acest mod, operaţiunea era acoperită în totalitate. Nu exista nici o scăpare, cu condiţia ca Boza să vină.

Pentru a suta oară, formă numerele de telefon unde l-ar fi putut găsi.

Fără succes: Boza Dolaci dispăruse de pe faţa pământului. Ofiţerul sârb îşi frământa mintea, negăsind decât o posibilitate: catastrofa cea mai mare, arestarea. Avea, desigur, informatori în Poliţie şi la Ministerul Apărării şi era foarte ciudat că aceştia nu-l anunţaseră.

Boza Dolaci nu putuse trăda. Maiorul îi furniza bani, acte de identitate şi protecţie. Boza ştia că sunt agenţi KOS peste tot unde erau iugoslavi. Ar fi fost găsit şi la capătul lumii, iar pedeapsa ar fi fost îngrozitoare.

Franjo Tuzla cunoştea bine laşitatea acestui om pe care îl manipula de ani de zile, pentru a nu lua în calcul alte ipoteze. Era, prin excelenţă un „nonconformist”. Boza Dolaci ar fi putut avea un accident, ipoteza cea mai plauzibilă. Ofiţerul telefonase la restaurantul unde lua masa singur în fiecare seară. Fusese

văzut urcându-se în maşină.

Maiorul se uită la ceas şi se hotărî. Era obligat să-l înlocuiască. Era pentru prima dară că îşi asuma un asemenea risc, dar n-avea de ales. Investise prea mult pentru a abandona acum.

Numai că existau riscuri pe care nu avea voie să şi le asume, chiar într-un caz de urgenţă. Ridică receptorul şi formă un număr pe care îl ştia pe dinafară.

Capitolul XVIII

Părintele Jozo Kozari încerca să aţipească, atunci când un tânăr franciscan veni să-i spună, mirat, că era chemat la telefon. Se ridică şi se îndreptă spre holul mănăstirii. Cine să fi fost la o oră atât de târzie?

— Aici părintele Kozari, cine este la telefon? întrebă el cu vocea sa mieroasă.

După câteva clipe de tăcere, o voce e bărbat întrebă cu o urmă de ironie:

— Jozo, cine te-ar putea căuta? Dumnezeu? Sau îi mai datorezi cuiva vreun serviciu?

Deodată, panica îl cuprinse pe franciscan. Vocea. Sperase să nu mai audă niciodată această voce metalică. Se bâlbâi şi vru să închidă. Îşi cunoştea însă interlocutorul şi ştia că avea să-i telefoneze la infinit. Era în stare şi de altele. Lăsându-i acest timp de gândire, cel de la capătul firului spuse cu o voce la fel de blândă ca a sa:

— Jozo, am nevoie de un serviciu. Un mic serviciu…

Franciscanul îşi înghiţi cu greu saliva. Când era vorba despre Voce, nici un serviciu nu era „mic”.

— Sunt în pat, protestă el.

— Ei bine, ai să te scoli, Jozo. Şi ai să te întâlneşti cu mine în faţa hotelului *Hrvatska,* pe autostrada spre Ljubijana, în cel mai scurt timp posibil.

Închisese, fără să mai aştepte răspunsul. Jozo Kozari se întoarse în cameră şi începu să se îmbrace. Acţiona sub imperiul unei frici atât de profunde, încât îi fu greu să fie gata în câteva minute. După ce termină, se urcă în vechea Lada şi porni spre Zagreb.

Franciscanul strângea volanul ca şi când ar fi fost gâtul celui care îi telefonase. Vocea rece şi batjocoritoare a maiorului Tuzla se identifica pentru el cu hidoşenia dictaturii comuniste, în patruzeci şi cinci de ani, puţini fuseseră aceia care scăpaseră din plasă. Lăsând la o parte marea masă de indiferenţi şi de resemnaţi, agenţii UDBA îi „zdrobiseră”, cu o ferocitate calculată şi rece, pe toţi aceia care reprezentau un pericol pentru sistem.

Unii dintre cei „irecuperabili”, sfârşiseră în faţa unui pluton de

execuţie. Cei care „călcaseră strâmb”, nimeriseră definitiv în braţele călăilor… Jozo Kozari era un preot onest, care detesta dictatura. Fusese arestat, închis, torturat, eliberat şi închis din nou, după care i se propusese să facă un „mic serviciu”. Nu mare lucru, desigur. Să intre în contact cu opozanţii, oferindu-le un pact.

Un pact cu diavolul… Care se sfârşea cu un glonţ în ceafă, în străfundurile unei pivniţe. Maiorul Tuzla cunoştea slăbiciunea franciscanului: plăcerea neostoită a cărnii. Acestuia din urmă îi ieşise în cale o penitentă prea focoasă…

O agentă a UDBA care reuşise să-l compromită. Pentru a nu fi denunţat, acceptase să mai facă un „serviciu”. De data aceasta a fost răsplătit pe măsură. Pe deasupra şi filmat.

Punctul culminant l-a reprezentat manipularea anumitor preoţi polonezi, care se confesaseră lui… Spovedaniile serviseră la masacrarea unora dintre ei. Nimeni nu ştia nimic, în afară de arhivele UDBA. O persoană ca Jozo Kozari era preţioasă. Cu condiţia să fie folosit cu zgârcenie, putea să fie util mulţi ani… înconjurat de respectul şi consideraţia celor pe care îi trăda.

*

* *

Malko şi Mladen Lazorov erau ascunşi pe malul înalt al Savei, taluz ce domina instituţia militară în care se afla de obicei „Şarpele”. Pândeau de o oră şi nimic nu se mişcase. În clădiri nu era nici o lumină, iar, la poartă, santinela părea că doarme buştean în gheretă. Drumul din faţa depozitului de carburant era pustiu, forţându-i să parcheze BMW-ul mult mai departe, ceea ce nu simplifica lucrurile.

— Mai există ieşiri? întrebă Malko.

— Nu ştiu nimic, mărturisi poliţistul croat, terenul are mai multe hectare.

Trecuse de unu noaptea şi Malko se întreba dacă Boza Dolaci nu-şi bătuse joc de ei.

Deodată, pulsul lui Malko ajunse la 150! La distanţă de ei, lumina unor faruri mătura întunericul din incinta depozitului… Se ridică, urmându-le traiectoria. Se deplasau încet. Dispărură în spatele unei clădiri, apoi apărură iarăşi, de această dată fără nici un dubiu: se îndreptau spre poartă. Un claxon scurt sparse tăcerea. Santinela se ridică rapid şi Malko putu să zărească silueta unui camion cu prelată, cu numărul armatei iugoslave. Din cauza întunericului, era imposibil să vadă cine se afla la

volan.

Camionul ieşi şi viră la dreapta, de a lungul râului, în timp ce santinela închidea poarta. Malko şi Mladen Lazorov o luară la fugă spre BMW.

— Asta e! izbucni croatul, l-am luat numărul şi chiar dacă îl pierdem, vom alerta Miliţia.

Până să apuce ei sa pornească, maşina dispăruse de mult. Merseră până la intersecţia autostrăzilor spre Maribor şi Ljubijana. N-aveau ce să mai facă: nici urmă de camion. Mladen puse mâna pe microfon şi dădu instrucţiuni unor interlocutori invizibili, repetând la nesfârşit numărul camionului. Apoi se întoarse spre Malko, vizibil nemulţumit.

— Cei de la Miliţie mi-au spus că va fi foarte dificil, pentru că este un vehicul militar. N-au dreptul să-l oprească şi; mai mult, să facă uz de forţă.

— Măcar să-l urmărească! spuse Malko. Pe urmă mai vedem.

Continuară să meargă spre nord, cam la întâmplare. După o oră, nici un rezultat; maşinile Miliţiei nu reperaseră nimic. Fură nevoiţi să admită că cel supranumit „Şarpele” le scăpase printre degete.

Descurajat, Mladen Lazorov se întoarse spre Malko.

— Ce facem?

Swesda Damicilovici îşi pierduse probabil răbdarea la Esplanade, nemaiştiind nimic despre ei de câteva ore. Să se întoarcă la depozitul de carburant, ar fi fost timp pierdut. Dacă ar fi venit înapoi, camionul ar fi fost, cu siguranţă, gol. În plus, nici măcar nu ştiau cum arată maiorul Tuzla.

— Să ne întoarcem la hotel, îl îndemnă Malko. Avertizaţi-i pe cei de la Miliţia din Slavonia şi pe cei din Garda Naţională despre ce s-ar putea întâmpla. Să fie în mod special vigilenţi.

Doar atât puteau face. În mod sigur, Miroslav Benkovaci şi prietenii săi nu s-ar fi dus cu un camion militar iugoslav să atace un sat sârbesc. Malko îşi storsese mintea şi nu vedea ce ar fi putut face mai mult. Mladen Lazorov îl dusese la *Esplanade.* Swesda nu dormea şi îi sări în braţe. Ei îi explicară în puţine vorbe ce se întâmplase şi cum eşuaseră.

— Pe Miroslav trebuie să-l căutaţi, remarcă ea.

— Desigur, dar unde?

Lui Malko îi veni în minte singura legătură cu extremistul pro ustaşist. Jozo Kozari. Îşi reaminti atitudinea mai mult decât stranie a franciscanului, atunci când Sonia Bolcek venise la

catedrală. Era ultima lui carte şi avea de gând s-o joace.

Formă numărul mănăstirii, care sună mult timp în gol. La capătul firului răspunse cineva care vorbea doar sârbo-croata. Îi dădu receptorul lui Swesda.

— Spune-i că vreau să vorbesc cu părintele Jozo Kozari.

— Ştii cât e ceasul?

— Să-l trezească.

În definitiv, CIA îl plătea lunar de ani de zile. Swesda comunică, aşteptă şi spuse în final:

— A plecat! De mai puţin de o oră.

Imposibil să afle mai multe... Era posibil ca franciscanul să fi fost nevoit să plece de urgenţă, dar coincidenţa era stranie. Malko ceru să fie sunat de îndată ce Jozo Kozari avea să se întoarcă. Nu se hotăra să meargă la culcare şi Swesda se lipi de el.

— *U krevet*[43], murmură ea, parşiv.

Şi pentru că el ezita, ea se sili să-l facă să o dorească şi el se supuse.

*

* *

Jozo Kozari nu avu timp să intre în parcarea de la *Hrvatska*. O maşină îi făcu de două ori semn cu farurile şi el se opri.

Peste câteva clipe, un bărbat coborî şi se apropie de el. Era maiorul Tuzla, îmbrăcat civil şi purtând o şapcă.

— Urmează-mă, îi spuse simplu lui Jozo Kozari.

Franciscanul, se supuse. Se întoarseră pe autostradă, cotind apoi pe un drum care se înfunda în pădure. Când camionul ajunse lângă poarta depozitului, maiorul Tuzla coborî şi o deschise. Cele două vehicule parcară în faţa unui hangar mare, pe care Tuzla îl descuie. Jozo Kozari îl urmă, dând cu ochii de un spectacol neaşteptat: o rulotă mare, tractată de o Volga veche. Maiorul Tuzla se întoarse spre el, spunându-i cu veşnica-i ironie muşcătoare.

— Suflecă-ţi mânecile, Jozo. O să muncim din greu amândoi.

Până în acest moment, riscul nu fusese chiar atât de mare: nici un miliţian n-ar fi îndrăznit să oprească un camion militar iugoslav. O maşină străină, asta era altă poveste. Dacă Jozo Kozari era prins cu o încărcătură de arme de război, totul ar fi fost pus pe seama extremei-drepte croate.

---

[43] În pat (n.a.).

*

* *

Vreo doisprezece bărbaţi tăcuţi şi posomorâţi ocupau jumătate din barul gol al hotelului *Hrvatska.* Erau prost bărbieriţi, purtau bluzoane şi jeanşi şi aveau mutre grosolane de ţărani. Pe masa joasă tronau trei sticle de şliboviţă şi pe jos o mulţime de sticle de bere. Puţinele cuvinte pe care le schimbau aveau accentul greoi din Bosnia-Herţegovina.

Miroslav Benkovaci nu îndrăznea să-i privească în faţă pe tovarăşii săi, adunaţi din toate colţurile Croaţiei pentru a o răzbuna pe Sonia. Boza Dolaci întârziase două ore şi chiar dacă venea acum, era prea târziu să plece la drum şi să ajungă la timp. Oamenii săi îşi omorau vremea îmbătându-se, sub privirea sâcâită a unui barman dornic să meargă la culcare.

Deodată, un bărbat deschise uşa motelului. Pentru Miroslav Benkovaci era un necunoscut. Părea destul de în vârstă, cu trăsături distinse şi purta o şapcă albă, puţin într-o parte. Îi examină pe cei de faţă şi se îndreptă spre Miroslav Benkovaci.

— Tu eşti Miroslav? întrebă el.

— Da, răspunse surprins inginerul croat.

— Vino, vreau să-ţi vorbesc.

— Din ce în ce mai uimit, Miroslav îl urmă afară, zărind Volga cu rulotă.

— Cine sunteţi? întrebă el.

Necunoscutul îi zâmbi cu căldură.

— Mă numesc Franjo. Nu mă cunoşti, dar eu da. Lucrez cu Boza de foarte mult timp.

— Unde e?

— A avut o problemă. Am putut să vorbesc cu el, dar nu mult. A fost reperat de agenţii KOS şi a fost nevoit să se ascundă, întrerupând, pentru siguranţă, orice contact. M-a însărcinat să continuu operaţiunea împreună cu voi.

Bănuitor, Miroslav Benkovaci întrebă:

— Ce operaţiune?

Surâzând amuzat, Franjo îl duse în spatele rulotei, deschise uşa şi aprinse lumina. Armele erau îngrămădite, gata de a fi folosite: mitraliere M. 60, M. 16 şi trei lansatoare de rachete RPG 7. Benzile de cartuşe luceau stins.

Franjo închise lumina şi uşa.

— Acum mă crezi? Mai sunt şi patru uniforme ale Gărzii Naţionale. Eu aparţin Organizaţiei Externe care a luptat

întotdeauna pentru Croaţia, HRB. Boza m-a ţinut la curent cu tot. Până la moartea Soniei.

Continuă, amintind nume şi amănunte care reuşiră să-l convingă pe Miroslav. Acesta din urmă ştia că Boza nu lucra singur. Atunci când Boris Miletici fugise cu banii, la el făcuse apel Miroslav pentru a-l găsi pe fugar. Mai ştia că separaţia era regulă la cei aflaţi în clandestinitate. Liniştit pe deplin, mai vru o ultimă dovadă de bună-credinţă din partea interlocutorului său.

— Veţi veni cu noi?

— Desigur! aprobă Franjo, plin de căldură.

Hotărârea maiorului Tuzla era luată. Avea să fie ultima în Croaţia. Dispariţia misterioasă a lui Boza Dolaci, făcea ca asupra lui să planeze un risc foarte mare. În regiunea Borovo, numai Dunărea îl mai despărţea de Vojvodina, provincia sârbească. Nu-i mai rămânea apoi decât să ajungă la Belgrad şi să manevreze alte marionete...

— De ce aţi luat această rulotă? întrebă Miroslav intrigat.

Franjo arătă spre plăcuţa de înmatriculare.

— Pentru că sârbii nu vor da atenţie unei familii poloneze. Acolo sunt controale. Scotocesc toate maşinile.

Genial, îşi spuse Miroslav Benkovaci. Numai că Franjo ajunsese prea târziu.

— Nu putem pleca astă seară, explică el. Drumul e prea lung.

— M-am gândit la asta, replică Franjo. Veţi pleca mâine şi veţi ajunge în Slavonia. În satul Sotin, lângă Vukovar, chiar pe mâlul Dunării, se află un motel. Ne vedem acolo seara şi plecăm toţi spre Borovo a doua zi la asfinţit.

— Ce facem cu rulota asta până mâine? protestă Miroslav Benkovaci.

— Sunt destule parcări... Este una enormă pe Beogradska Avenija, chiar înainte de autostradă, unde se opresc întotdeauna turiştii. N-o s-o bage nimeni în seamă. O veţi lăsa acolo, cu doi sau trei oameni înăuntru, ca să nu fie jefuită. Pe acolo bântuie albanezii. Ne revedem la ora trei la *Orient Express*, pentru ultimele detalii.

— Perfect, exclamă Miroslav. Sper că Boza are să scape.

— Şi eu, spuse Franjo posomorât.

Îşi strânseră îndelung mâinile. Moralul inginerului se ridicase complet la vederea armelor. Cu ele putea s-o răzbune pe Sonia cât mai sângeros cu putinţă.

După ce-i dădu cheile de la Volga, Franjo dispăru în beznă.

Miroslav Benkovaci se duse să le explice oamenilor săi ce schimbări interveniseră în program. La volanul camionului, maiorul Tuzla începu să fluiere. După dispariţia lui Boza, acţionase ca un maestru. Până în parcare, Volga fu condusă de Jozo. Apoi Tuzla îl duse la maşina lui. Nici o clipă acesta din urmă nu riscase. Participând la operaţiune, îşi asuma totuşi un risc, dar avea încredere în steaua lui. Urma să împuşte câţiva dintre prietenii lui Miroslav, înainte de a se declara învins.

Rulând spre Zagreb, încercă să nu se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Boza.

Capitolul XIX

De-abia ajuns la mănăstire, Jozo Kozari fu anunţat de către un tânăr franciscan:

— Părinte, v-a căutat cineva la telefon acum câtva timp. Trebuie să sunaţi la acest număr.

Franciscanul privi hârtia pe care i-o întinse tânărul şi regretă că nu putea să se transforme în stafie. Era două şi jumătate. Noaptea. Telefonul agentului CIA nu prevestea nimic bun. Ezită dacă să-l cheme imediat, apoi decise să-şi acorde câteva ore de odihnă şi de reflecţie.

— Putem să aşteptăm până în zori. Sub privirea intrigată a tânărului franciscan, se duse să se culce.

*

* *

Malko se întâlni cu Jozo Kozari în holul hotelului *Esplanade.* Prefera să nu vorbească în prezenţa lui Swesda. Franciscanul îl sunase foarte devreme rugându-l să-i acorde o întrevedere. Văzându-l, îşi dădu seama că informatorul CIA nu era în apele lui. Nu-l privea pe Malko în ochi şi mâna, atunci când i-o strânse, era umedă.

Privind pieziş, îl întrebă cu o voce şi mai mieroasă ca de obicei:

— Ce s-a întâmplat?

Malko îl săgetă cu privirea lui de aur, hotărât să-l facă să spună totul.

— Unde aţi fost azi-noapte?

Franciscanul nu reuşi să-şi ascundă tulburarea. Se bâlbâi, cu ochii plecaţi, vorbind cu graba unei persoane aflate într-o situaţie disperată. Malko îl ascultă cu un aer plin de răceală. La început se gândise să-l roage să-l ajute să dea de Miroslav Benkovaci. Risca însă să se afunde mai rău. Se decise să procedeze altfel.

— N-are importanţă, i-o tăie el, vreau doar să ştiu de ce m-aţi minţit.

— V-am minţit? spuse franciscanul cu o voce strangulată. Cu ce?

— Aţi pretins că n-aţi văzut-o pe Sonia la catedrală. Ea a venit şi a stat de vorbă cu dumneavoastră. Ştiu asta, pentru că eram

de faţă şi am văzut-o. Apoi, am urmărit-o.

Jozo Kozari se pierduse. Fără grai, evita privirea tăioasă a lui Malko ce continuă:

— Ştiţi ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu.

Şi aici minţea, sau nu citea ziarele…

— A fost asasinată, preciză Malko, în împrejurări oribile.

Calm, îi povesti franciscanului totul. Pe măsură ce asculta, trăsăturile acestuia se descompuneau.

Lui Malko nu-i scăpă reacţia acestuia la auzul numelui Şarpelui. Îşi dădu seama imediat că franciscanul făcea joc dublu. Rezista încă, dar trebuia să-l facă să cedeze.

Aplecându-se spre el, îi spuse cu o voce scăzută:

— Jozo, mai ştiu şi altele. Acum trebuie ca dumneavoastră să-mi spuneţi ce ştiţi. Aţi trimis-o pe Sonia Bolcek la moarte.

Mărturisirea ţâşni ca o puşcă.

— Nu ştiam!

— Îl cunoaşteţi pe cel căruia i se spune „Şarpele”?

Auzi un „da” slab.

Urmă o clipă de tăcere care i se păru o eternitate. Cu mâinile încrucişate, cu ochii plecaţi, Jozo Kozari nu mai era decât umbra celui de la început. Părea distrus. Malko îl observa cu un amestec de dezgust şi milă. Simiţi că trebuie să-i întindă o mână.

— Jozo, spuse el, nu pot să fiu judecător. Nu ştiu nimic despre lumea comunistă şi capcanele ei diabolice. Chiar dacă aţi lucrat cu cel căruia i se spune Şarpele, pe care eu îl cunosc sub numele de maiorul Tuzla, nu pot fi primul care aruncă piatra. Mai ales dacă vă răscumpăraţi păcatele ajutându-mă.

— La drept vorbind, n-am lucrat pentru el, protestă slab Jozo Kozari. Mi-a salvat viaţa. De atunci, din când în când, îmi cere să-i fac câte un serviciu. Ştiţi bine cât urăsc comunismul, acest sistem…

— Ce serviciu i-aţi făcut astă-noapte?

Timp de câteva secunde, Jozo Kozari ezită să răspundă, apoi spuse tot.

— Ce număr are rulota poloneză? întrebă Malko.

— Nu am băgat de seamă, vă jur, spuse franciscanul. Volga este cenuşie, iar rulota este mare.

— Unde este „Şarpele”?

— Nu ştiu.

— O să vă mai întâlniţi?

— Nu mi-a spus nimic, el mă caută întotdeauna. Trec câteodată luni până dă un semn de viaţă.

— Dacă îi telefonaţi, vine la întâlnire?

— N-am numărul lui de telefon…

Malko reflectă cu repeziciune. El îl avea, dar maiorul Tuzla ar deveni imediat bănuitor.

Stors ca o lămâie, franciscanul nu-i mai putea fi de folos. Făcu totuşi o ultimă tentativă.

— Unde este Miroslav Benkovaci?

— Nici asta n-o ştiu, nici măcar unde stă la Zagreb. A venit o dată să doarmă la mănăstire. N-am cum să dau de el.

Prăbuşit pe scaun, cu privirea înceţoşată, era demn de milă. Malko se ridică.

— Întoarceţi-vă la mănăstire, spuse el şi rugaţi-vă, ca să reuşim să oprim această operaţiune diabolică.

*

* *

— Trebuie să alertăm toate posturile de Miliţie, declară Mladen Lazorov. Să intercepteze Volga şi rulota. Numai că, fără număr, va fi dificil. Slavonia e plină de turişti, iar polonezi sunt o groază.

— Noaptea sunt mai puţine controale?

— Aproape deloc. N-avem oameni.

— Şi dacă sunt încă la Zagreb?

— Este posibil, recunoscu poliţistul croat. Trebuie trecute în revistă toate parcările de la periferie. Vehiculele cu rulotă n-au acces în centru. Numai că sunt multe locuri de verificat. Miliţia nu poate detaşa mulţi oameni: n-are posibilităţi.

— Să ne împărţim munca, sugeră Malko. Putem elimina nordul oraşului din cauza străzilor înguste. Rămâne tot sudul, începând de la Beogradska. Voi explora tot ce se află la vest de Hrvatska Bratzke Zajdnice, iar dumneavoastră vă veţi ocupa de est.

— Dacă îi găsiţi, sunaţi la acest număr, este centrala Miliţiei. Vorbesc germana. Spuneţi-le să mă anunţe imediat.

Swesda Damicilovici, care coborâse în holul hotelului *Esplanade* după plecarea lui Jozo Kozari, se ridică în acelaşi timp cu Malko.

— N-am de gând să stau aici şi să aştept, decretă ea.

*

* *

Malko întoarse, urcând pe bulevardul Marina Drzica. Mersese prea departe spre sud, în plin câmp şi pe drumul îngust nu exista

nici o parcare. La intersecţia cu Beogradska, o luă la dreapta, spre est. Acolo se găseau mai multe zone de staţionare frecventate în special de camioanele în drum spre Belgrad.

Lui Swesda Damicilovici i se uscase gâtul de cât întrebase despre Volga cenuşie, înmatriculată în Polonia, trăgând după ea o rulotă mare.

Malko zări pe sensul opus o parcare întinsă, plină de camioane şi de semiremorci. Coti, ca să cerceteze de aproape. Inima începu să-i bată mai tare. Aflată între două camioane enorme, zări o Volga cenuşie cu o rulotă care apucase zile mai bune. Se uită la plăcuţa din faţă: cifre negre pe fond alb, ca în ţările din Est şi o emblemă ovală pe care scria „PL”.

— Aşteaptă-mă în maşină, îi spuse lui Swesda.

Parcă Mercedesul în spatele unui camion Mann şi o luă pe jos. Volga era goală. Se îndreptă spre rulotă. Se pregătea s-o examineze, când simţi ceva ascuţit înţepându-l în zona rinichilor, în timp ce o voce joasă spunea nişte cuvinte de neînţeles… Se întoarse şi zări un tip voinic, ciufulit, nebărbierit, cu un aer feroce, care îl înţepa cu baioneta unui Kalaşnikov.

Alături de el se afla Miroslav Benkovaci, care îl privea cu un aer de nebun. Miroslav bătu de trei ori în uşa rulotei şi aceasta se deschise imediat.

Malko fu împins înăuntru. Un alt lungan cu un M. 16 cu încărcătorul pus îi înfipse ţeava în burtă. N-avu timp să schiţeze nici o mişcare: o lovitură violentă cu patul armei îl făcu să-şi piardă cunoştinţa…

Când deschise din nou ochii, era legat fedeleş, lungit între două mitraliere M. 60.

Lunganul cu M. 16 îl păzea, aşezat pe lăzile cu muniţii. În rulotă era o căldură de te lua cu leşin… Malko simţi o zguduitură: caravana se punea în mişcare.

Îşi dădu seama imediat că mergeau cu viteză. Drumul dură zece minute, apoi se opri.

Uşa se deschise şi apăru barba stufoasă a lui Miroslav Benkovaci. Tânărul activist fierbea de furie. Fără veste, îi trase un pumn lui Malko căruia începu să-i curgă sânge din nas. Ca la un semnal, ceilalţi doi se apucară să-i dea picioare şi pumni. Rulota se clătină ca beată. În final, unul dintre croaţi scoase un pumnal cu intenţia vădită de a-l înjunghia pe Malko.

— Aşteaptă! spuse Miroslav Benkovaci.

— Aţi înnebunit! protestă Malko. De ce mă trataţi în felul ăsta?

— Pentru că lucraţi cu sârbii, bombăni croatul. Dumneavoastră l-aţi eliminat pe Boza. Sunt sigur. Vă lăsăm în compania prietenilor dumneavoastră, cetnicii, să vedem cum vă tratează…

— Nu veţi ajunge niciodată în Slavonia, spuse Malko, poliţia ştie de existenţa rulotei voastre şi o caută. În realitate, lucraţi pentru KOS. Amicul Boza este un trădător.

Miroslav Benkovaci ridică din umeri.

— Puteţi spune orice pentru a scăpa cu viaţă… Apropo, nu mai contaţi pe complicea dumneavoastră Swesda, este în mânile noastre.

— Unde este? nu se putu împiedica să întrebe Malko.

— Asta nu vă priveşte.

Coborî, uşa se închise şi caravana o porni din nou la drum.

Dacă Mladen Lazorov nu-l găsea mai repede, avea toate şansele să o încurce… Planul adversarilor săi era feroce: îl abandonau într-un sat sârbesc în care urmau să masacreze marea majoritate a locuitorilor. Supravieţuitorii l-ar fi linşat în mod sigur, iar armata iugoslavă n-ar fi intervenit în favoarea lui. Din momentul în care urcase în rulotă, era considerat unul dintre fasciştii ustaşi…

*

* *

În ţinută civilă, maiorul Tuzla aştepta pe terasa de la *Orient Express.*

Atunci când îl zări pe Miroslav Benkovaci. Ştiu că se ivise o nouă problemă. Activistul croat se aşeză lângă el, cu un aer care prevestea o nenorocire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Tuzla.

— Poliţia a descoperit existenţa rulotei! anunţă Miroslav Benkovaci.

Ofiţerul sârb avu impresia că se prăbuşeşte cerul. Cum mirosiseră croaţii povestea cu rulota? Numai Boza şi Jozo erau la curent. Dacă Boza ar fi vorbit, ce mai comitet de primire i-ar fi aştept. Nu mai rămânea decât Jozo Kozari.

Ticălosul!

Privi maşinal în jur. Dacă poliţia îl urmărise pe Miroslav Benkovaci, nu numai manipularea, ci şi cariera lui erau terminate.

— Sunteţi sigur? întrebă el, cu un calm aparent.

— Desigur! confirmă Miroslav Benkovaci. Oamenii mei l-au găsit pe agentul american dând târcoale.

— L-aţi omorât? întrebă Tuzla plin de speranţă.

— Nu, l-am luat prizonier. Îl vom abandona la Borovo, înainte de a pleca înapoi.

Era o idee mai bună. Timp de atâţia ani, SDB încercase să acrediteze ideea că CIA îi finanţa pe ustaşi.

— Era singur?

— Nu, împreună cu o femeie, o sârboaică, mai mult ca sigur în slujba Belgradului. Am dus-o într-un loc sigur. Trebuie să-i aflăm toate legăturile, iar după aceea o lichidăm.

Dacă situaţia n-ar fi fost aşa de gravă, maiorul Tuzla ar fi izbucnit în râs. Neciopliţii ăştia de croaţi puseseră mâna pe propriii lor *aliaţi* şi discutau *cu el* despre soarta lor. N-avea importanţă, lasă-i să se distreze. Problema era alta.

— Unde este rulota?

— Într-o parcare, în spatele unui service de pe autostrada spre Belgrad, după casa de taxare.

Nu făcuseră mare scofală. Erau la discreţia oricărui miliţian mai curios. Din păcate, n-avea de ales! De nerăbdare, parcă îl ardea scaunul. Se uită ostentativ la ceas.

— Trebuie să vă părăsesc. Ne vedem diseară la motelul din *Sotin.* Succes.

O şterse ca din puşcă. Dacă ajungea la *Sotin,* n-avea decât să treacă Dunărea, ca să fie în siguranţă.

De data aceasta, părăsea definitiv Zagrebul. Mai înainte însă, avea totuşi de reglat nişte conturi, dacă era posibil.

*

* *

Cu staţia deschisă, Mladen Lazorov parcurgea Zagrebul în toate sensurile. Toate maşinile Miliţiei erau în alertă. Acum căutau nu numai rulota poloneză, ci şi maşina lui Malko, dispărută împreună cu Swesda. Asta nu era semn bun. Deodată, difuzorul hârâi.

— Am găsit Mercedesul într-o parcare de pe autostrada spre Belgrad, anunţă un miliţian.

Mladen Lazorov porni sirena şi demară în forţă. Mercedesul era gol şi neîncuiat, ceea ce însemna că Malko găsise rulota şi că ocupanţii ei îl răpiseră sau îl uciseseră. La această oră, părăsiseră cu siguranţă Zagrebul.

*

* *

Swesda Damicilovici se trezi din leşin cu maxilarul strâmb şi

cu o migrenă îngrozitoare. Era plină de vânătăi, ceafa îi era înţepenită şi avea un ochi umflat. În momentul în care văzuse că Malko era atacat, în loc să alerge după ajutor, se agitase ca proasta şi fusese înhăţată de una dintre gorilele lui Miroslav Benkovaci. O bătuse măr, apoi o aruncase într-o furgonetă, făgăduindu-i ce era mai rău. Aterizase într-o curte şi de acolo într-un subsol, unde un tânăr cu barba până în ochi şi cu privire de fanatic o ameninţa şi o înjura fără încetare.

Un isteric al Croaţiei Mari, care se juca în permanenţă cu un pumnal mare, silind-o să recunoască apartenenţa ei la mişcarea sârbă. Între două tirade, ea observă că privirea temnicerului se oprea des pe sânii ei rotunzi, coborând apoi spre coapsele pline de vânătăi.

— Dă-mi de băut, îl imploră ea, nu sunt ceea ce spui.

— Nu eşti decât o ticăloasă! răspunse bărbosul cu mai puţină convingere totuşi.

Se duse să-i aducă o bere, pe care ea o bău cu nesaţ, înghesuită de lunganul isteric. Îşi spuse că era un băiat frumos, cu privirea aceea înfocată şi cu umerii largi. Trebuia să scape, indiferent cum şi pentru asta nu avea decât o singură armă.

— Ce aveţi de gând să-mi faceţi? întrebă ea.

— Când se vor întoarce şi ceilalţi, explică bărbosul, te vom judeca, te vom condamna şi vei fi pedepsită.

— Cum?

— Întâi îţi vom scoate ochii. Ştii că este în tradiţia noastră, a ustaşilor…

Ea se cutremură fără voie; acest frumos tânăr era un ustaş.

— De ce eşti aşa de rău? îl întrebă ea cu o voce dulce. Nu v-am făcut nimic. Eliberează-mi cel puţin braţele, mă dor tare. Am picioarele legate şi nu pot să fug…

Avea o privire mai mult insistentă decât imploratoare… Tânărul ezită, apoi se aplecă şi îi desfăcu legăturile de la mâini. Imediat, Swesda se lipi de el, îngenuncheată ca o sclavă, strângându-i mijlocul cu ambele braţe şi frecându-şi faţa de pantalonul lui. JEI încercă în van să se degajeze. Îşi strivea sânii mari de şalele lui şi el îi simţi căldura gurii prin stofă. Ea îl masa, cu privirea tulbure şi ridică spre el o figură extaziată.

— Ştii că eşti frumos…

Era imposibil de ştiut dacă vorbea de faţa lui sau de sexul pe care tocmai îl scotea din închisoarea de pânză. Un membru lung, pe care se apucă să-l manevreze cu bucurie, uitând pentru

câteva secunde pentru ce se afla acolo. Aruncându-se asupra lui ca un vultur, îl înghiţi fără a-i da timp posesorului să-şi revină. Acesta renunţase să se apere. Era pentru prima oară că suporta un asemenea tratament. La Universitate, studentele erau încă neîndemânatice. Swesda se delecta cu ceea ce făcea. Chiar liberă, tot ar fi continuat.

— Priveşte! spuse ea deodată, cu o voce răguşită.

Cu ochii închişi, bărbosul nu o ascultă. Ea îl privi cum îi ejaculează în palmă şi îl cuprinse din nou cu buzele. El deschise din nou ochii, stacojiu de ruşine şi o respinse.

— Îţi dai seama ce aş fi putut face, dacă nu aveam picioarele legate, spuse Swesda cu vocea ei de zile mari.

Deodată, ea remarcă un crucifix pe perete. Ustaşii erau creştini înfocaţi. Trebuia să se gândească la ce va urma. Tovarăşii temnicerului ei n-aveau să fie, poate, la fel de maleabili…

— Îl cunoşti pe părintele franciscan Jozo Kozari? întrebă ea la întâmplare.

Bărbosul, care se aranja, o privi cu stupefacţie.

— Jozo Kozari! Este de-al nostru. De ce?

— Ştii cum să dai de el la mănăstire?

— Da, bolborosi el.

— Atunci, sună-l, spuse ea. Mă cunoaşte bine. Ştie că nu sunt ceea ce spui tu… Du-te…

Tânărul ezită. După ceea ce acceptase de la ea, ardea de nerăbdare să dovedească nevinovăţia prizonierei sale.

Se îndreptă spre telefon. Swesda Damicilovici îl pândea cu un surâs încremenit. Urmări doar jumătate din conversaţie şi îi fu de ajuns.

— Adevărat, te cunoaşte, spuse bărbosul.

— Spune-i să vină, îi vom explica, îl imploră Swesda.

El continuă discuţia cu voce scăzută şi ea nu putu să audă tot. După ce închise, o anunţă:

— O să vină.

— Acum poţi să mă dezlegi! sugeră ea.

El se supuse.

Eliberată, ea se lipi de el, aidoma unei pisici în călduri.

— Crezi că mai poţi o dată? întrebă ea.

Îl dezbrăcă. Era şi mai excitat ca prima oară. Ce frumoasă era tinereţea!

*

* *

Swesda Damicilovici privea clădirile vechi şi decrepite de pe strada Sencina, cu o uşurare fără margini. Jozo Kozari o învăluia într-o privire ambiguă: nu precupeţise nimic pentru a-l face pe bărbos să-i dea drumul, garantând cu propria persoană.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum? întrebă el.

— Ţicniţii ăia l-au răpit pe Malko, spuse ea. Trebuie să-l găsim. Am numărul maşinii poloneze. Trebuie să-l anunţ pe Mladen Lazorov. Veniţi cu mine?

— Da, spuse fără ezitare franciscanul.

Chiar înainte de telefonul bărbosului, îl sunase Şarpele care îi fixase o întâlnire în confesionalul ştiut de la catedrală. Nu-şi făcea iluzii pentru ce-l aştepta. Avea de ales între moarte şi ruşine.

*

* *

— O maşină a Miliţiei i-a reperat pe Slavonski Brod, îi anunţă triumfător Mladen Lazorov pe Swesda şi pe Jozo Kozari, care i se alăturaseră. Merg spre Belgrad. Am dat ordin să nu fie interceptaţi, dar maşinile Miliţiei îşi predau ştafeta una alteia.

Rula pe autostradă cu aproape două sute la oră. Swesda era lângă el, iar Jozo Kozari pe bancheta din spate. Poliţistul puse la loc microfonul şi se concentră asupra drumului. Schelele petroliere rămâneau în urma lor cu o viteză halucinantă. Din fericire, în afară de câteva camioane, nu era nimeni pe cea mai mare autostradă a Iugoslaviei.

Swesda se întoarse spre tânărul poliţist.

— Credeţi că-i prindem?

— Cu siguranţă.

Trebuia să evite o confruntare armată între Miliţie şi oamenii lui Miroslav Benkovaci. Malko risca să fie prins între două focuri.

Capitolul XX

Miliţianul în uniforma gri-verzuie prost croită se apropia de BMW şi îl salută respectuos pe Mladen Lazorov.

— S-au instalat la motelul din Sotin, *gospodin.* Chiar pe malul Dunării. În afară de Volga cu rulotă, mai sunt patru maşini înmatriculate şi în Bosnia şi în Zagreb. N-am întreprins nimic, conform ordinelor, dar una dintre maşinile noastre supraveghează drumul spre hotel.

— Perfect, aprobă Mladen Lazorov. Continuaţi supravegherea. Noi mergem la Vukovar şi vom acţiona după căderea nopţii.

Trecuseră de Vinkovici, o regiune unde satele sârbeşti şi croate erau amestecate.

Avuseseră loc deja nenumărate incidente, care, din fericire, nu degeneraseră. Mladen Lazorov se simţea mai liniştit. Acum, şansele de a-l salva pe Malko crescuseră.

Mladen demară din nou.

— Unde mergem? întrebă Swesda neliniştită.

— La sediul Miliţiei din Vukovar, să punem la punct dispozitivul.

Ajunseră peste un sfert de oră. Ca într-un stup, de la miliţieni, la comandant, era o vânzoleală continuă. Toţi oamenii disponibili fuseseră mobilizaţi.

— Să mergem să ne odihnim, sugeră Mladen Lazorov. Nu putem face nimic până la căderea nopţii.

Swesda n-avea chef să se odihnească, gândindu-se la soarta lui Malko, aflat la zece kilometri de acolo.

*

* *

Totul se petrecu într-o fracţiune de secundă. Comandantul barajului ridicat de Miliţie îşi făcea simţită prezenţa.

Mladen Lazorov schimbă cu el câteva cuvinte, apoi continuă drumul pe jos, escortat de doi bărbaţi din Garda Naţională, înarmaţi ca şi el cu Kalaşnikov.

Swesda Damicilovici şi Jozo Kozari îi urmau, neînarmaţi.

În faţa lor, drumul pietruit cobora în pantă lină spre Dunăre, aflată la o sută de metri. Se zărea luciul apei, în care se oglindea luna. Motelul din Sotin se găsea pe stânga, prelungindu-se printr-

o terasă care domina o piscină goală, aflată chiar lângă taluzul cimentat al marelui fluviu.

În faţa motelului erau parcate vreo zece maşini. Inima fetei bătu mai repede. Volga de care era agăţată rulota se afla mai la distanţă, aşezată paralel cu fluviul. Părea goală.

Mladen Lazorov schimbă câteva vorbe în şoaptă cu miliţienii şi se apropie cu paşi de felină de maşină. După ce se convinse că nu era nimeni în ea, se îndreptă spre rulotă. Îi trebuiră doar câteva secunde ca să deschidă uşa, graţie unei truse de chei furnizate de lăcătuşul Miliţiei. Fasciculul lanternei îl lumină pe Malko, întins pe jos, în mijlocul mitralierelor şi a benzilor de cartuşe. Legat fedeleş şi cu un căluş, era strâns de gât cu o frânghie, în aşa fel încât s-ar fi sugrumat singur dacă se mişca. Peste un minut era în picioare pe iarbă, puţin ameţit.

— Cum m-aţi găsit? întrebă el.

— Datorită lui Swesda, explică Mladen Lazorov şi a prietenului nostru, Jozo Kozari.

Franciscanul surâse jenat.

— N-avem decât să-i arestăm pe toţi, sugeră Mladen Lazorov. Locul este încercuit.

Când Malko se pregătea să răspundă, nişte faruri apărură din susul drumului. Se ascunseră după rulotă şi văzură trecând o maşină închisă la culoare, care parcă în faţa motelului. Din ea coborî un bărbat, luminat de lămpile de pe terasă. Jozo Kozari avu o tresărire.

— E Şarpele! şuşoti el.

Maiorul Tuzla bâjbâia pe terasă, căutând intrarea în motel. Găsind-o, se reîntoarse la maşină, probabil după bagaje, dar nu mai ajunse. Malko se postase în faţa lui, cu o carabină Kalaşnikov în mână pe care o luase de la Mladen Lazorov.

Ofiţerul sârb înţepeni la vederea lui. Păru uluit.

— Călătoria s-a terminat, maiorule Tuzla, spuse Malko.

Fără să scoată un cuvânt, Şarpele întoarse încet capul. Dunărea era la douăzeci de metri.

De partea cealaltă Vojvodina, unde ar fi fost în siguranţă. Cu o voce blândă, Malko îi spulberă iluziile.

— Dacă fugiţi, vă omor, îl anunţă el.

— Ce doriţi? întrebă maiorul care îşi regăsise sângele rece. Sunt ofiţer al armatei federale. N-aveţi dreptul să ridicaţi mâna asupra mea.

— Aţi ucis-o pe Sonia, spuse rar Malko. Şi pe Gunther. Fără a

mai pune la socoteală ceea ce nu ştiu.

— Nu înţeleg, spuse cu o voce metalică maiorul. Nu cunosc aceste persoane. Duceţi-mă la Miliţie.

Evident. Cu trei telefoane, obţinea sprijinul Statului Major de la Belgrad şi ar fi fost probabil eliberat. Fără să coboare arma, Malko spuse cu o voce egală:

— Nu. N-am să vă duc la Miliţie, îi venise o idee mai bună.

Se iveau zorii şi ceaţa mai plutea încă peste Dunăre. Nici Malko, nici Swesda nu dormiseră prea mult. Fusese nevoie mai întâi să-l convingă pe Mladen Lazorov. Încă novice în asemenea afaceri, înclina să se supună legii. Puţin cam cu inima strânsă, se raliase până la urmă planului lui Malko. De la fereastra camerei sale, privea acum harababura de jos.

Complicii lui Miroslav Benkovaci erau gata de plecare, cu maşinile lor care aveau să urmeze rulota la distanţă de câteva zeci de minute. Vizibil nervos, Miroslav Benkovaci ieşise de mai multe ori din motel, pândind drumul de acces.

Trebuia să-l aştepte pe maiorul Tuzla…

Unul dintre oamenii săi pornise Volga, fiind gata de plecare.

Malko îl văzu deodată pe Jozo Kozari ieşind din motel. Se îndrepta spre malul fluviului, păru să se reculeagă câteva clipe, apoi, păşind liniştit, se îndreptă spre Volga.

Deschise portiera şi se aşeză la volan. Miroslav Benkovaci îl zări, scoase un strigăt şi începu să alerge.

Prea târziu!

Volga se puse în mişcare, hurducându-se şi trăgând după ea rulota grea. Doi dintre oamenii lui Miroslav se pregăteau să sară într-o maşină. Nu putură nici măcar să demareze.

Un fluier şi miliţienii, cu armele în mână, ţâşnind din toate părţile, îi înhăţară pe extremişti, percheziţionându-i şi trântindu-i la pământ. În câteva minute calmul se instaurase şi Volga dispăruse.

— E nebun, exclamă Swesda. Se duce la masacru. De ce face asta?

Malko se întoarse spre ea.

— Se duce la masacru, dar nu este nebun. Îşi încheie socotelile cu sine.

Între dezonoare şi eliminare, părintele Jozo Kozari alesese o a treia soluţie.

*

* *

— Ticălosule! Trădătorule! Am să mă răzbun!

Ţinut de doi miliţieni, Miroslav Benkovaci se dezlănţuise, aruncându-i lui Malko în faţă toată ura lui. Acesta din urmă îl privi, cuprins de milă:

— Ar trebui să-mi mulţumiţi că v-am salvat viaţa.

— Mincinosule!

— Plăcuţele de înmatriculare ale maşinii nu mai sunt poloneze, spuse liniştit Malko. Le-am schimbat în timpul nopţii cu unele de Zagreb. Cetnicii care păzesc Borovo au să le vadă imediat. Ce credeţi că vor face?

Stupefiat, Miroslav Benkovaci amuţi o bună bucată de vreme, apoi întrebă:

— De ce nu i-aţi spus? Au să-l masacreze pe părintele Kozari. Sunteţi un monstru.

Malko nu răspunse. Nu putea. Franciscanul hotărâse să plătească acest preţ, pentru a-şi păstra secretul şi a-l târî cu el în mormânt pe omul care îl distrusese. Această taină nu-i aparţinea lui Malko. Dumnezeu avea să-şi ierte adepţii.

Poliţiştii în civil îi luară pe Miroslav Benkovaci şi pe complicii lui. Malko privi curgerea lentă a Dunării inundate de soare, gândindu-se la omul ce mergea spre moartea pe care singur o alesese.

*

* *

Pentru prima oară după multă vreme, părintele Jozo Kozari îşi regăsise liniştea sufletească. Conducea încet, pe drumul prăfos şi drept, care ducea la Borovo, admirând lanurile de porumb de-o parte şi de alta a drumului. Avea să fie o zi splendidă. La trecerea printr-un prim baraj de miliţieni, inima îi bătuse puţin mai repede. Aceştia însă îl ignoraseră.

Înţelesese astfel că cel care îi cunoştea secretul, hotărâse să-l lase să meargă la întâlnirea sa cu destinul.

Nimeni nu avea să-l oprească.

În depărtare, pe stânga, apăru în ceaţa dimineţii un imens siloz de cereale. Pe acoperiş, lângă un cuib de barză, zări doi oameni: paznicii satului sârbesc, postaţi acolo pentru a-i avertiza pe cetnici de orice intruziune. Pâlcuri mari de tei vesteau intrarea în sat.

O stivă de cauciucuri uzate şi o şaretă într-o stare jalnică, pe care se afla scris *Svoboda*[44] semnalau zona interzisă. În planul

[44] Libertate (n.a.).

iniţial al lui Malko, Volga cu rulota având numere poloneze, trebuia să pătrundă în sat fără dificultăţi. Sârbii n-aveau nimic cu polonezii.

Peste zece minute, două maşini înmatriculate în Bosnia – adică neutre pentru sârbi – aveau să sosească şi ele împreună cu ucigaşii. Doar să deschidă uşa rulotei şi ostilităţile puteau începe. Chiar şi cei mai feroce cetnici nu puteau rezista prea mult atacului cu M. 60. Dacă blindatele armatei federale ar fi intervenit, lansatoarele RPG 7 le-ar fi venit de hac. Apoi, pogromul putea să înceapă. În această ţară în fierbere, nu era nevoie decât de. O scânteie pentru a declanşa un serios război civil.

Jozo Kozari încetini. Mai mulţi cetnici bărboşi treceau peste baricadă, înarmaţi cu Kalaşnikov, pistoale şi pumnale. Un gând întăritor îl împiedica pe franciscan să cedeze fricii, ororii care anticipa ce avea să i se întâmple. Îl ducea cu el pe diavol, omul care îi furase sufletul.

Opri la câţiva metri mai încolo. Plini de ură, cetnicii înconjuraseră deja maşina. Unul dintre ei, purtând o pălărie ornată cu vulturul bicefal al imperiului sârb, căruia doar pometii şi ochii i se mai vedeau din barba neagră, îndreptă o veche mitralieră Thompson spre franciscan şi spuse:

— Ce cauţi aici?

Jozo Kozari îi surâse cu seninătate.

— Să te ierte Dumnezeu!

Celălalt, crezând că-şi bate joc de el, deschise portiera şi îl trase afară pe franciscan, începând să-l percheziţioneze. În aceeaşi clipă, un urlet dement se auzi din spatele rulotei.

Cetnicii deschiseseră uşa! Unul dintre ei ieşi dinăuntru agitând o mitralieră M. 60. Cel care vorbise cu Jozo Kozari se întoarse şi, fără a mai sta pe gânduri, apăsă pe trăgaci şi Thompsonul începu să-i joace în mâini, ciuruindu-l pe franciscan cu proiectile de 11,43.

Cu ţeasta practic smulsă, Jozo Kozari fu proiectat pe aripa maşinii inundate de sânge.

În spate, cetnicii se îngrămădeau să scoată armele, urlând de fericire. Se dumiriră repede că le lipseau chiulasele, fiind inutilizabile. În înghesuială, aruncară afară corpul lui Franjo Tuzla, legat fedeleş. Amănunt care le scăpă. Strigând de satisfacţie, unul dintre ei îi înfipse cuţitul uriaş în spate. Tovarăşii lui se înghesuiră în jurul corpului, despicându-l cu lamele

încovoiate ale pumnalelor. În câteva minute, din cel căruia i se spunea „Şarpele”, nu mai rămăsese decât o masă sângerândă, cu capul rostogolit într-o parte.

– Sfârşit –

Cuprins

Capitolul I.....5

Capitolul II.....20

Capitolul III.....26

Capitolul IV.....34

Capitolul V.....44

Capitolul VI.....52

Capitolul VII.....64

Capitolul VIII.....72

Capitolul IX.....83

Capitolul X.....91

Capitolul XI.....99

Capitolul XII.....105

Capitolul XIII.....114

Capitolul XIV.....121

Capitolul XV.....130

Capitolul XVI.....137

Capitolul XVII.....145

Capitolul XVIII.....152

Capitolul XIX.....159

Capitolul XX.....168

Cuprins.....174

Malko n-avea chef să fie jucăria stricatei Swesda. Îi prinse încheieturile, ducându-i-le la spate și o săgetă cu privirea sa aurie.

– Mâine la șase fără un sfert, jos, spuse calm. Culcați-vă devreme.

Cum ea întindea din nou fața ca să-l sărute, o respinse, făcând-o să cadă pe pat. În treacăt, observă că nu purta nimic pe dedesubt. Până să se ridice, el ajunse deja la ușă.

La editura TINERAMA
au apărut în seria SAS:

- Samba pentru SAS
- Dispărut la Singapore
- Teroare la Santiago
- Misiunea Sarajevo
- KGB contra KGB
- În numele lui Allah
- Alertă, Plutoniu
- Suspectul de la Leningrad
- Zborul 007 nu mai răspunde
- Umbra lui Jirinovski
- Pe urmele lui Carlos
- Atentat la Casa Albă
- CIA contraatacă
- Saddam Hussein trădat de fiii săi
- Ostaticul din Triunghiul de aur
- Masacrul de la Marrakech

Pret 5000 lei

ISBN 973-9138-26-8